

Simona Cratel

Străinii

LiterNet.ro
2007
COLECȚIA Mozaic

Străinii

Simona Cratel

Redactor și editor format .pdf Acrobat Reader: Răzvan Penescu – rpenescu@litternet.ro

Text © 2007 **Simona Cratel**

Coperta și ilustrații © 2007 **Mona Filip**

Toate drepturile rezervate.

© 2007 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader

Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărții prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sunt interzise și se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor și drepturile conexe, în vigoare.

ISBN-10: 973-7893-98-0

ISBN-13: 978-973-7893-98-7

Editura LiterNet

editura.litternet.ro | office@litternet.ro

1. Dacă tot ați ajuns aici, în pasajul acesta ciudat, dacă-l pot numi pasaj, paralel cu timpul sau cu realitatea, ascuns, izolat, mai degrabă o capsulă a timpului, unde aștept, singur, ca totul să se termine, puteți fi convinși că este un privilegiu. În mod normal, nimeni nu știe cum să ajungă aici. Nu există hartă. E un loc secret, e locul meu. Unde stau chircit, așteptând, singur, subliniez încă o dată, *singur*, în liniște. Dar acum, pentru că am companie, o să încep să împrăstii liniștea. Măcar pentru o vreme. Și poate, într-un fel, și singurătatea. Deși, la sfârșit, liniștea o să se reinstaureze, mai grea, mai deasă ca oricând, presimt asta. O greutate imensă, care o să mă strivească definitiv.

Dacă or să existe și victime colaterale, nu mă privește. Ați hotărât să stați. Eu n-am forțat pe nimeni. Bine ați venit... *aici*, aici unde timpul se expandează la infinit în nenumărate și subtile timpuri, existențe, universuri, și nu există niciodată prezent, pentru că totul se întâmplă întotdeauna în altă parte, undeva la mine în minte.

2. Ei bine, am zece ani și mă cheamă Verdi. Mi-am ales numele ăsta cu mai multă vreme în urmă, cine mai poate ști când. Pentru că eu unul, nu. Poate a fost atunci când mama s-a îndrăgostit de elevul care făcea practică la grădiniță la fratele meu. Ar putea fi atunci. Sau poate nu. Personal, nici măcar nu consider că este cu adevărat important. Dar ei, El, cu litere mari, încearcă să mă facă să-mi amintesc. Tot insistă asupra acestui detaliu. Iar eu, dintr-un motiv sau altul, mă simt foarte confuz și îmi este foarte greu să aranjez cronologic tot ce s-a petrecut, să fac ordine în propria mea viață, oricât de scurtă ar fi ea. Probabil că este unul din

indiciile acelea pe care nimeni nu le poate înțelege, ca în Monk. Adrian Monk e capabil să dezlege misterul unei crime după tot felul de detalii pe care nici o altă persoană nu ar fi în stare să le observe, detalii aparent neimportante. Desigur, acela e un personaj dintr-un serial. Așa și acum, se agață cu toții de numele meu cu insistență, făcându-mă să mă simt vinovat că nu sunt în stare să furnizez această informație capitală, se pare, în dispariția părinților mei. Când vor afla asta, poate că vor elucida și ce s-a întâmplat cu fratele meu. Cine i-a făcut asta. Și mai ales de ce. „Când ai ales numele ăsta pentru tine? De ce îți spui Verdi? Ți-a sugerat cineva? Poate vreun adult? Și de ce pe câinele tău îl cheamă Rasputin?” Vor să știe. Mai ales psihologul, căci el este capul răutăților. Pare să îi ațâțe pe toți ceilalți. Jocul ăsta crud de a încerca să mă facă să re trăiesc totul, asta e meseria lui, clar, dar eu bănuiesc că are și o satisfacție personală pe undeva. Privirea lui îmi transmite fără putință de îndoială că îi par suspect. Că mă bănuiește. Oricine poate vedea asta, deși nici el nu știe de ce anume mă bănuiește.

3. Dar numele sunt doar nume. Mai ales când numele sunt de fapt porecle, ce poate altceva mai bun să însemne decât că nu ni se potrivește numele din certificatul de naștere. Cineva a vrut ca eu să fiu un Victor, dar eu nu mă simt deloc destinat să fiu Victor, niciodată nu m-am simțit Victor. Dacă cineva strigă „Victor!”, n-o să fiu eu cel care se întoarce. Acest cineva a fost mama mea, cu posibilități limitate de imaginație. O s-o cunoașteți în curând și-o să vă lămuriți. S-au uitat la mine, primul lor născut, și au zis „Hei, micuțule Victor, vrei

să fii băiețelul nostru?”. Era o glumă, desigur, odată ce n-aveam de ales decât să fiu băiețelul lor, dar nu se puteau înșela mai rău. În ambele privințe. Întâi de toate, numele meu nu e Victor, și asta o știu cu siguranță, și în al doilea rând, n-am vrut niciodată să fiu „băiețelul” lor. Întreaga mea viață, chiar așa scurtă cum ar părea, mi-am dorit să fiu în altă parte, să fac cu totul altceva, cu o cu totul altă familie, într-o cu totul altă casă. O casă în care să pătrundă soarele mai mult, în care să fie ceva de făcut, ori în care o cu totul altă mamă să nu plângă atât de des.

Când rostești acest nume, Victor, care-i prima imagine care-ți vine în minte? Poate aceea a unui băiat mai plinuț, cu unghiile roase până în carne, strecurându-se invizibil în ultima bancă. Eu nu sunt asta. Sunt exact opusul. Mama mă duce regulat, sau mai exact *mă ducea*, asta până când ne-am mutat în casa cea nouă, la frizer, ca să primesc ultimul răcnet în materie de tunsuri și un compliment permanent din partea frizerului pentru părul meu negru, des și moale, în timp ce făcea conversație cu mama, pe care eu aș fi considerat-o poate flirt, dacă n-ar fi fost mereu ceva imperceptibil care mă îndreptățea să cred că e vorba mai degrabă de cotcodăceală între fete. Iar la sfârșit își trecea în glumă degetele lăcuite peste creasta verde pe care mi-o făcuse, iar genele date cu rimel i se zbăteau sfielnic.

Eu sunt Verdi. Cel mai bun din clasă. Cel care stă în prima bancă. Favoritul profesorilor. Cel căruia toți îi prevăd un viitor excepțional. Cel care are toate atuu-rile. Cel invidiat. De colegi și de părinții acestora deopotrivă. Chiar și cei care mă iubesc mă invidiază, pentru că

sunt ceea ce și-ar fi dorit ei să fie. Sunt copilul precoce care a sărit peste cinci clase, iar profesorii știu că în curând nu or să mai aibă ce să facă, întrucât nu sunt destul de pregătiți pentru mine și vor trebui să mă paseze mai departe.

4. Cine mă poate acuza că mi-am asumat altă identitate? Că mi-am inventat odată cu un nou nume și o altă viață? Nimeni. Nimeni din jur nu poate înțelege cu adevărat nevoia mea de fantezie, pentru că ei văd doar succesul meu, ei văd copilul minune, nu văd copilul care sunt la urma urmei, ei nu-l văd cu adevărat pe Verdi. În ciuda faptului că toți pretind că așa ar trebui să fie lumea unui copil, plină de fantezie și avânt, și sunt gata să-ți vândă acest clișeu la orice oră din zi și din noapte, odată cu multe alte mediocrități inepte. Dacă le-aș povesti cum îmi lipeam cu forță pleoapele unele de altele să stea închise, în mijlocul nopții, încercând să mă distrag singur cu aventuri imaginare pe care le plănuiam pentru mine în viitorul apropiat, ar vedea ceva nesănătos acolo. Ceva le-ar aprinde un beculeț, făcându-i să mă urască și mai tare. „E adevărat că e grozav, dar în mod sigur e putred pe dinăuntru, ceva cu el nu e în regulă. Nici să fii prea deștept nu e bine“, ar zice dând din cap cu un aer prin care să încerce să dea multiple semnificații cuvintelor lor stupide. Singurul lucru nesănătos din punctul meu de vedere, este, însă, că nici unul din lucrurile pe care mi le-am imaginat nu s-au întâmplat niciodată în realitate, adică nici un extraterestru nu a aterizat în curtea noastră să-mi propună o călătorie intergalactică, ori Adriana, fata cu fluturi în păr, pe care toți băieții de la noi din clasă visează s-o aibă drept prietenă, nu s-a poticnit niciodată în fața

mea, s-o pot ajuta, iar ea să mă remarce și să-mi propună să fugim împreună în Brazilia să întemeiem o fermă de struți. Acestea sunt doar o parte din lucrurile care mi se „întâmplau” înainte, noaptea. Înainte de a adormi, evident. O mulțime de alte aventuri, părând atât de reale în mintea mea febrilă încât puteam să jur că într-un alt plan al existenței ele chiar au avut loc, altfel cum mi-aș putea aminti atâtea senzații și emoții?

5. Dar asta a fost înainte. Înainte de ce? Pfui... Înainte de *ce*. Înainte ca totul să se întâmple. Tot ce încearcă acești oameni din prisma lor oficială să rezolve și să claseze, să scoată de la mine prin tortura lor sofisticată, școlită, împăunată cu diplome, tot ceea ce pentru mine a însemnat sfârșitul, agonia a ceea ce însemn eu. Poate că încă mai am un viitor fabulos în față, poate, deși nu mai simt nici-o tragere reală de inimă, căci pe dinăuntru mă simt extraordinar de gol. Cel mai gol pe dinăuntru om din lume.

6. Gândindu-mă acum la toate planurile mele și lumile paralele pe care le-am construit cu migală și furie, nu pot folosi decât cuvintele tatălui meu, care stând așezat la masă într-o zi cenușie, scurmând în farfuria de paste cu brânză cu vârful furculiței, i-a spus mamei mele care nu-l privea, mestecând alene la o grămăjoară de

tubulețe mici albe din făină de grâu îmbrăcate în unt și pătate de brânză: „Când eram tânăr și singur și eu visam la ce mare programator o să ajung, și ce grozav o să fiu, câte o să fac, iar acum doar sper să nu se desființeze slujba de căcat pe care-o am și aștept liniștit și împăcat să mor. Asta-i tot ce mi-a mai rămas“. Nu am idee de ce i-a spus mamei mele asta, dar din atitudinea lor părea să facă parte dintr-o discuție mai mare, pe care nu o sfârșiseră niciodată. Ea a continuat să nu privească spre el și să rumege încet mâncarea fără gust.

Dacă stau să mă gândesc mai bine, parcă înainte de cuvintele acestea, tatăl meu i-a mai zis ceva, și altcineva mai experimentat ar putea înțelege mai mult decât o fac eu: „Știi ce cred eu? Cred că nu te-ai adaptat niciodată să ai responsabilități, copii, o casă de întreținut. Ai toate visele astea. Toate sentimentele astea. Te împingi singură de la spate spre ceva ce nu sunt sigur că înțeleg“. El nu înțelegea lucrul spre care se îndrepta mama, iar eu n-am înțeles cuvintele tatălui meu.

N-am nici cea mai mică idee ce a vrut să spună, despre ce vorbea. Și spunând despre mama mea că ar fi avut toate aceste visuri, s-ar putea crea falsa impresie că eu și mama am fi avut ceva în comun, că am fi fost amândoi niște visători incurabili și am fi visat împreună, ceea ce ar fi extrem de fals. Eu și cu mama eram cele mai diferite două persoane din lume. Eu și cu mama ne uram cu adevărat unul pe altul. Din adâncul inimilor noastre. Privind spre mine, vedea toate lucrurile pe care le ura pe lumea asta, iar eu, privind înapoi spre ea, luam act de toate lucrurile pe care aveam să le urăsc în viitor. Dacă visam, visam separat, vise

separate, probabil contradictorii. Dacă eu visam un munte, ea visa o mare, dacă eu visam ploaie, ea visa soare, dacă eu visam o familie unită ca-n reclamele la pizza, ea visa să nu mai facă parte din nici-o familie.

7. Dar cu tata, lucrurile stăteau altfel. Ne plăceam reciproc într-o măsură însemnată. Ei – *E!* – cred că tata zace acum pe fundul unui lac, încă la volanul BMW-ului său, plutind oarecum în zeama verde murdară a apei în care mizeriile se dispersează în ritmul curenților, iar pești ocazionali intră și ies pe geamul lăsat în jos aproximativ cinci centimetrii. Mi-i imaginez colorați, unii roșii, alții de un albastru aprins, trecându-i razant prin părul care șerpuiește și el odată cu apa, sau prin fața ochilor săi larg deschiși, ca fascinați de liniștea interioară nou găsită. În sfârșit, găsită. Serenitatea care nu mai venea. Pacea.

Dar despre viața sa cea nouă acvatică nu știu nimic, am cu totul altă teorie decât polițiștii. Și de asemenea nu cred că mama l-a însoțit, așa cum par ei convinși. Ea nu e vreo sirenă, nu a fost destinată să fie una. Nu o să intre niciodată într-o apă, ca picioarele să i se unească miraculos într-o coadă de pește cu ajutorul căreia să se propulseze spre adâncimi amețitoare! Ei îi este frică de apă. O frică irațională. Nu știe să înoate și tot ce-a pretins vreodată, a fost să fie lăsată să stea pe-o plajă să privească lucrul de care se temea cel mai rău, de la distanță, în siguranță, fascinată. Ca o iubire sortită să nu se împlinească. Mama părea expertă la așa ceva.

8. Așa cum hotărâse tata odinioară, să lase deoparte toate lucrurile care nu pot deveni realitate, așa am hotărât și eu astăzi. Un om trebuie să învețe să renunțe. Am să stau deoparte, să văd ce se întâmplă, supraviețuind doar. Noaptea nu-mi mai strâng pleoapele așteptând să evadez într-o existență mai bună, ci doar stau pe o parte privind în gol, așteptând să-și facă efectul pastilele pe care mi le-a dat doctorul. Mi-a spus „ia asta, o să dormi ca un bebeluș“. Apoi, cu un zâmbet tâmp, pe care toți cei care își imaginează că știu mai bine îl au, a adăugat: „nu te mai gândi la părinții tăi, totul o să fie bine“. Toți nesimțiții spun asta, toți cei care simt o nevoie presantă să minimalizeze trăirile altora. Oprește-te din plâns, n-ai nici pe dracu', ești rezistent ca un taur. Încetează să te prostesti. Nu-mi deranja siesta. Dar eu știu unde sunt părinții mei, știu ce li s-a întâmplat, știu ce i s-a întâmplat fratelui meu, și știu că nimic n-o să fie bine. Atâta doar, că n-o să mai spun la nimeni.

Psihologul pe care sunt obligat să-l vizitez zilnic, polițiștii care continuă să vină ca din întâmplare și încearcă să-mi pună tone de întrebări până îi gonește asistenta, cu toții vor să afle ceea ce știu. N-o să se întâmple.

9. Pentru că ceea ce știu e tot ceea ce am, ceea ce mi-a rămas, și n-am fost niciodată prea generos nici măcar înainte. Oi fi eu supradotat, dar generozitatea nu e pe lista calităților mele. N-am să împart puținul acesta cu ceilalți, și în nici un caz cu oamenii care vin pe-aici. Când îi privesc în ochi, mă simt dintr-o dată extrem de egoist cu tot ce-mi aparține. Pentru

că știu că n-or să manevreze aceste lucruri așa cum trebuie. Nu dai jucăria preferată unui copil despre care știi dinainte c-o să dea cu ea de pământ!

10. Deunăzi au venit și mi-au spus „Ne pare rău, băiete, dar n-am găsit nici un câine. Dar mai căutăm, stai fără grijă. O să-ți găsim până la urmă cățelușul“. N-am vrut să le spun că Rasputin a murit cu trei luni de zile în urmă, într-o zi în care vântul bătea atât de tare, încât eu și Max nu ne mai puteam auzi. Stăteam în mijlocul câmpului, eu cu lesa încă în mână, încercând să-i comunic ceva lui Max, iar Max, cu părul său blond răvășit în toate direcțiile, arăta ca o păpușă de paie.

N-am vrut să răscolesc rahatul ăla. Ce a fost a fost. Deși s-ar putea să afle, dacă tot continuă să sape în stilul ăsta și s-ar putea să apar într-o lumină proastă. Dar or să presupună apoi că mi-am pierdut oarecum mințile din cauza celor întâmplate, de mai cred că bietul câine încă respiră și e cel mai bun prieten al meu, iar asta poate c-o să-i facă să mă lase în pace, să-mi dea o pauză de la oricare altă întrebare prostească.

Deși îi și plac pe undeva. E o chestie cu mai multe fețe. De ce să nu recunosc? Sunt cu toții atât de prietenoși și înțelegători, în moduri în care, știu din proprie experiență, nu sunt în viața reală. Adică, înapoi acasă la ei, se poartă și ei la fel cu copii lor cum s-au purtat ai mei cu mine. Când aveam un coleg în vizită, mama vorbea cum mi se vorbește mie acum, apoi după ce ușa se închidea în spatele vizitatorului, tonul se schimba radical. Obosită, nefericită, se târa dintr-o dată ca o balenă eșuată pe plajă și îmi întorcea spatele

spunându-mi morocănoasă „dă-mi pace, frigiderul e acolo, îl vezi și singur, dacă sună taică-tu, dorm“.

11. Nu știu când au început problemele noastre. Poate ar trebui să fiu oricum mult mai mare ca să înțeleg, să am o cu totul altă capacitate de înțelegere, dar din punctul meu de vedere lucrurile au început când ne-am mutat în noua casă.

În capăt, pe Ebersberger StraÙe, chiar unde se termină strada, pe dreapta, e casa construită de noi, cu două etaje și mansardă. Este o casă frumoasă, cu grădină de iarnă, parchet, adică nu laminat, parchet de calitate, totu-i de calitate, calitatea este unul din lucrurile pe care tata l-a urmărit în mod special. O mică sală de *fitness* în pivniță, pe care mama n-a folosit-o niciodată, și *jacuzzi* în baia de la etaj. Dar băi mama a făcut foarte multe dintotdeauna. Cu orele. Tata glumea că de atâta umezeală o să cadă faianța de pe pereți. N-am știut niciodată ce se petrecea în spatele ușii, ce putea să facă mama atâtea ore în *jacuzzi*. Ea susținea că se relaxează. Și o cred.

12. N-am considerat, de exemplu, că începutul problemelor noastre ar fi fost când tata și-a pierdut slujba, pentru că eu sunt cu adevărat convins că nu pierderea slujbei, ci casa aia nenorocită a fost sursa tuturor dezastrelor care au urmat. Casa aceea uriașă, pe care părinții mei au prezentat-o cu atâta mândrie tuturor cunoscuților, și uneori necunoscuților, sau vecinilor, care n-au văzut în asta o invitație să ne mai viziteze și altă dată. Unde au invitat rude antipatice să-și petreacă vacanța, ori prieteni care au creat numai probleme. Dacă n-ar

fi existat casa aia, nimic din ce-a urmat nu ar fi fost. Dacă n-am fi fost atât de faliți după ce am terminat s-o construim, atât de înglodați în datorii, dacă n-am fi fost și eu și fratele meu fugăriți să nu mai lăsăm luminile aprinse, ori opriți să deschidem căldura toamna, ori dulciurile n-ar fi devenit un lux. Dacă n-am fi început să mâncăm chestii congelate și paste fierte. Dacă vacanța în Africa la care visam de atâta vreme nu s-ar fi dus pe apa sâmbetei, toate căutările mele pe Internet, informațiile printate, învățate deja pe de rost, nu s-ar fi dovedit inutile. Ori mama n-ar fi încetat să se mai ducă la cursul de flamenco din cauza banilor. Dacă CD-ul cu Paco de Lucia n-ar fi zăcut abandonat pe undeva.

Înainte de a începe să construiască ceea ce am numit eu ulterior *căsoiul*, au chemat un expert care să le calculeze toate cheltuielile și să organizeze acest aspect financiar, să îi ajute să înțeleagă ce și cât își pot permite și în funcție de asta să ia deciziile potrivite. Conform acestui expert, eu ar fi trebuit de mult să văd pinguinii care umblă liberi între Simons Town și Cape Point, Cape Town ar trebui să fie un oraș pe care eu să-l știu pe de rost, mama ar fi trebuit să fie deja dansatoare profesionistă de flamenco, iar tata campion la bridge. Iar fratele meu n-ar fi trebuit să stea în drumul nimănui, având o *baby-sitter* care deja ar fi trebuit să facă parte din familie.

Nici unul din lucrurile acestea nu s-a întâmplat.

13. Ceea ce s-a întâmplat în fapt, a fost așa. Am trăit în această casă cu foarte mult entuziasm, cel puțin la început. Noi, copii, am alergat de colo-colo fără milă pentru nervii

părinților noștri, pe parchetul maro-închis, mama temându-se să nu-l zgâriem cu tălpile pantofilor sport, ceea ce era o aiureală, bineînțeles. Cel puțin temerile ei au fost neîntemeiate în privința mea, căci fratele meu a produs până la urmă o mulțime de urme, prima oară aruncând din joacă cu castane pe jos. La el joaca a fost mereu violentă. Când îl apucau freneziile făcea ca un nebun, iar apoi făcea și mai rău, din resentimente că a fost bătut pentru asta. Mama părea după aceea mereu deprimată pentru că a dat în el, nu-și putea explica sub nici-o formă cum de a ajuns atât de jos încât să lovească un copil atât de special, cum îl numește ea, și pe care eu îl numesc simplu retardat. Dar din simț pur al justiției, m-a bătut și pe mine imediat, astfel că lucrurile s-au echilibrat în ochii ei. Iar bietul Rasputin era o sursă de supărare permanentă pentru mama! Rasputin avea mereu labele murdare și se suia peste tot, pe fotolii, pe canapele, în cearșafurile curate. Și ca orice câine, putea de mama focului. Oricât l-ar fi spălat. Nici la sfârșitul băii nu era curat. Lăsa păr peste tot, cu care mama se lupta din răspuțuri. Cu alte cuvinte, Rasputin o înnebunea complet și definitiv. Și pentru că îl șutuse atâta de-a lungul timpului, și-l gonea de peste tot, el o mârâia până și când trecea pe lângă el, chiar dacă ea se îndrepta în altă parte. Într-o zi, a mușcat-o.

Dar pot spune că ne-am bucurat cu adevărat de grădina de iarnă, cu pereții săi de sticlă prin care în zilele ploioase urmăream norii mișcându-se pe cerul încremenit, sau pur și simplu am privit ploaia, efectul cerului gri-albastru închis, în contrast cu gazonul verde perfect tăiat, care uneori din cauza luminii ciudate părea verde-fosforescent. Am căutat găze

în iarbă până am obosit, în zile lungi de primăvară, și l-am invitat pe prietenul meu Max să ardem împreună chestii în mijlocul grădinii. Rachetele noastre construite din carton și bețe pentru frigărui nu ajungeau niciodată prea departe, eșuau să se lanseze, dar noi continuam să sperăm. Eram amândoi destul de mari ori inteligenți ca să înțelegem realitatea, și să știm că de fapt totul se reducea la a arde lucruri, dar ne-am bucurat din plin de această îndeletnicire. Uneori strecuram și lucruri mai consistente de prin casă în maldărul care urma sacrificat, în timp ce mama credea că doar ardem în mod inocent carton. Odată i-am ars mamei bluza preferată, o bluză ușoară bej, cu un decolteu adânc, care i se mula mereu pe forme de parcă ar fi fost magnetică. l-a mirosit suspect, dar n-a avut cum să dovedească. Și, după cum au descoperit o mulțime de alții înaintea mea, ceea ce nu poate fi dovedit, rămâne nepedepsit.

Desigur, Max nu venea prea des, mama lui nu-l prea lăsa, am auzit-o vorbind o dată cu mama despre diferențele culturale, deși noi am încercat mereu să-i copiem pe nemți în tot ceea ce ar fi făcut aceștia. Dar realitatea e că mama nu vorbea deloc corect nemțește, uneori mă îngrozeam ce greșeli gramaticale făcea, cum masakra biata limbă germană. Și nici nu pot evalua cât de deranjat eram de fapt că Max venea rar, căci de câte ori venea, se holba la fratele meu de parcă ar fi văzut cine știe ce. Sigur, umbla liber și nestingherit peste tot, fără *baby-sitter*, așa că era normal. Maică-mea se enerva dacă îndrăzneam să comentez asta, mă întreba accentuând fiecare cuvânt, în mod ciudat, dacă mi-e cumva rușine cu fratele meu, îmi

explica apoi un pic mai calmă că n-are cum să mă ajute, să spele doar geamurile din casă îi lua câteva zile la rând. Și după-aia era așa obosită și deprimată că a făcut doar asta cu timpul său, încât nici nu-l mai băga în seamă pe frate-meu. Făcea o baie, stătea în grădina de iarnă, chiar dacă era vară. Ieșea doar dacă vedea o buruiană, s-o smulgă, sau ieșea să taie iarba cu mașina electrică, și lăsa în urma sa un miros incredibil de iarbă tăiată. Ajunsesem să asociez mirosul ăsta cu ea, cu trupul ei.

A petrecut mult timp afară și cu ocazia plantatului florilor pe margini, dar majoritatea timpului l-a petrecut în spatele geamurilor uitându-se cu o privire absentă la lalelele înflorite, ori la mine și Max arzând lucruri, ori la frate-meu care încerca invariabil să bage mâna în foc sau să ne fure brichetele ca să-și dea foc. Când nu-l lăsam, se trântea la pământ și începea să urle ca din gură de șarpe, lovind cu pumnii în pământ. Făcea pe el aproape instantaneu, devenise un mod de a se răzbuna. Atunci vorbea maică-mea, aruncându-mi o privire rănită, vorbind poate pentru prima și ultima oară pe

ziua respectivă, întrebându-mă cu voce tremurată: „Nu-ți iubești chiar deloc fratele?” De câte ori spunea asta, îmi venea să-i dau lui frate-meu toate brichetele din lume și să-l las să ne dea foc la toți, pentru că adevărul este că ne-ar fi făcut un bine.

14. Petreceam totuși destul timp cu Max, la fel de mult ca orice alți doi prieteni. În fiecare dimineață, pe orice vreme, fie ploaie, fie orice, ne întâlneam la colț și mergeam agale de-a lungul străzii până ajungeam la marginea orașului să ne lăsăm câinii liberi. În timp ce aceștia alergau ca nebunii, noi stăteam pe o bancă în apropierea căreia se afla o cruce cu Isus răstignit pe cruce. De la tâmplă i se scurgea un fir de sânge, imediat unde coroana cu spini se termina pe fruntea albă. În fața noastră se întindeau câmpurile cu iarbă, în cazul în care era vară. Iar vântul adia ușor, trecea printre frunzele plopilor care flancau aleea murmurând ceva în limba copacilor, iar multe alte șoapte, aproape imperceptibile, se adăugau în liniștea din jur cu o blândețe impresionantă. Dacă era foarte senin, puteam vedea Alpii ridicându-se în zare. Când era vară, cerul era incredibil de albastru. Un albastru intens. Plimbările noastre erau așa, un fel de cronică a vremii, întrucât vremea este întotdeauna adevăratul catalizator. Ca și cum dacă era vară sau iarnă spunea totul despre ceea ce simțeam sau gândeam. Și poate că așa și era. De exemplu, să zicem că e vară. Miroase a pământ, a iarbă, și știu că se zice că cerul nu miroase a nimic, *evident* că cerul nu miroase a nimic, având în vedere ce indică acest cuvânt, dar mie îmi place să susțin că îi simt mirosul în nări, că mă îmbăt cu el. Așa că o să reformulez: miroase a pământ, a iarbă și a albastru nemărginit.

Deci, spune asta ceva despre mine?!

Și, ca de obicei, câinii noștri alergau cu limbile scoase, iar noi priveam liniștiți, schimbând câte un cuvânt, bucurându-ne de lucruri prea mărunte pentru a merita să fie menționate. Câinele lui Max e ciobănesc german, al meu, labrador auriu. Iar animalele sunt ființe extrem de simple. Pentru ei viața e o pauză plăcută între mese, ori între plimbări.

Seara ne întâlneam din nou, cu regularitate. Uneori făceam antrenament cu câinii împreună, ne dădeam sfaturi și comentam anumite comenzi, pe ce ton ar trebui date, ce gesturi ar trebui să le însoțească. Într-o zi, mi-a povestit că un prieten de-al lui văzuse un individ cu picioarele în pârlă care trecea prin dreapta noastră, deși era iarnă și frig, și acest individ și-a asmuțit câinele pe o femeie cu un căruț. Iar eu i-am povestit, dacă tot fusese deschis subiectul „aberații cotidiene“, ce suferință profundă a provocat în mama pentru multă vreme, faptul că un individ s-a aruncat în fața trenului în care se afla ea la Ostbahnhof. Acest fapt, dintr-un motiv sau altul a dat-o peste cap. Dar, pe mama, se găsea mereu ceva s-o dea peste cap, dar asta nu i-am mai zis lui Max.

Îmi plăcea să mă plimb cu el, bineînțeles. Lungile noastre plimbări erau cele mai plăcute momente ale zilei. Cele mai liniștite. Uneori mergeam până în pădure, s-a întâmplat chiar și să ne prindă ploaia. Chiar dacă ploaia putea fi prevăzută, nu ne mișcam din loc, nu fugeam, nu ne grăbeam, nu ne gândeam la răceli sau pneumonie. Nu. Poate doar ne adăposteam sub un copac mai masiv. Sau lângă o casă. Înainte de furtună se întuneca brusc

și aerul rece ne făcea pielea de găină. Mici vârtejuri se iscau lângă noi, ridicând în aer frunze, petale de trandafiri și praf. Și totul devenea atât de intens și copleșitor, rafalele de vânt ocazionale deranjându-ne părul și făcând scurte ravagii printre tufișurile de pe margini, tufișuri cu așa o putere de regenerare, într-o singură clipită din nou intacte, în forma tunsă de mâini dibace.

Apoi ploaia. Să stai și să asculți ore în șir zgomotul pe care-l face ploaia, să o asculți curgând, ropotind, susurând, gemând, văitându-se, ca o femeie, ca o fetiță, ca un copil, ca o voce îndepărtată, dar nu văitându-se, făcând o afirmație, ca un râu gata să se reverse peste noi din marea uriașă a cerului. Ca și cum cerul ar fi devenit lichid și amenința să curgă tot peste noi, înecându-ne. Deseori m-am întrebat: dacă ploaia nu se mai oprește? Și când stai să asculți ploaia, îți vine să faci pipi de o mie de ori, în același timp ți se face o sete teribilă. Îți simți cerul gurii uscat, simți o mulțime de lucruri care se învâlmășesc în tine. Și totuși se învâlmășesc încet, ordonat, împrumutând din elocvența ploii. Ca și cum muzica aceea monotonă te-ar fi absorbit cu totul în ea, te-ar fi făcut parte integrantă, te-ar fi transpus în masa aceea de sunete care totuși nu sunt cuvinte, deși par să spună atât de mult. Stai acolo, de parcă melodia asta ți-ar fi dedicată personal. *Pentru Verdi, pentru tot restul vieții sale... Cu mesajul: înveselește-te, Verdi. De la un mare fan. Nu, de la un prieten. Poți să-l numești pe Dumnezeu prieten? Mai ales că mă văd nevoit să spun, e un prieten execrabil.*

15. Între plimbări, școală, sau excursii ocazionale, da, asta era partea ușoară, trăiam *acolo*, în acea casă, ceea ce pot spune că nu era deloc ușor. Era o sarcină complicată, în caz că nu ți-a dat nimeni seama până acum. A observat cineva ce ușor este să petreci timp departe de propria familie?! Ce ușor este să te afli printre străini? Ce natural, ce simplu?

16. Pot vorbi o groază despre asta, nu mă pot opri din vorbit, și lucrurile apar din nimic și se dezvoltă de la sine, le descopăr odată ce vorbesc. Când rostesc un cuvânt despre asta, acel cuvânt atrage o mulțime de altele după el, cu o ușurință și-o simplitate îngrozitoare. Familia mea.

De exemplu, despre semnele de afecțiune de la noi din familie n-am fost niciodată sigur. Adică nu am fost niciodată sigur când apăreau și când dispăreau și nici de ce. Nu au părut să se supună niciodată unei logici. Ha, era cât pe ce să zic unei logici *logice*. N-ar fi fost stupid din partea mea? Ceea ce vreau să spun sună așa: unei logici care să aparțină lumii exterioare, în nici un caz. Unor legi ale micului nostru univers, asta probabil. Vreau să zic, când m-a trezit mama în dimineața aia din clasa întâi, stând așezată pe pat în dreptul coapsei mele, aplecată ușor spre mine. Mi-a spus că am luat premiul întâi, tocmai fusese anunțată de la școală, eu am interpretat greșit gestul și am crezut că vrea să mă pocnească, astfel că m-am răsucit pe-o parte și mi-am acoperit fața cu mâinile. La noi în casă, dacă nu erai rapid, o încurcai. S-a oprit, s-a uitat la mine cu o privire ciudată, lacrimile fuseseră deja resorbite în glandele lacrimare, s-a ridicat și a plecat cu un aer rece. A păstrat distanța foarte multă

vreme, ca și cum făcuse o descoperire în privința mea care schimbase totul între noi. A fost atât de rece cu mine, încât s-a abținut chiar să și țipe când mă întâlnea. Pot spune că răceala a fost devastatoare. Dar apoi, după câteva săptămâni, când frate-meu a căzut din pătuțul lui lovindu-se în cădere cu capul de calorifer, în loc să-l ia de pe jos și să-l șteargă de sânge, ori să-l consoleze și să-l liniștească, ea a dat buzna la mine în cameră întrerupându-mă din joaca mea cu dinozaurii, și a început să dea în mine cu furie. Eu luasem deja poziția aceea fetală încă din momentul în care am auzit ușa, și fără să plâng, fără un sunet de durere, i-am șoptit plin de ură: „Poți să dai cât vrei, o să fac din nou“.

Uneori variam un pic, spunând: „N-ai decât să mă bați până obosești, că tot numai ce vreau eu o să fac“. Ce vreau eu. Ah, da, am uitat să spun, sunt exact genul ăsta de băiat.

Asta în timp ce Rasputin își rânjea colții la mama, mârâind fioros și încerca s-o apuce de picior când mă lovea. Dar nu reușea să mă apere, și lui îi era frică de mama. Știa în mintea lui cât o nucă, de câine, că l-ar fi luat mama dracu' dacă ar fi mușcat-o ori de câte ori și-ar fi dorit.

Iar eu, eu făcusem... nimic, cum nu fac nimic niciodată, dar ea considera că făcusem, așa că oricare era acel lucru de care mă credea vinovat, eram dispus să-l fac din nou și din nou și din nou. Iar asta părea la fel de simplu ca respiratul.

Așa deci, eram din nou în horă. Nu mai eram invizibil. Mă iubea la urma urmei.

17. Personal, eram capabil de manifestări ale afecțiunii un pic mai normale. Adică, de câte ori un copil de pe stradă se lua de frate-meu, indiferent ce i-ar fi zis, întrucât eu găseam aproape orice ofensator, chiar și o simplă privire, îl băteam până când cineva reușea cu forța să mă îndepărteze de victimă. Și chiar și atunci, prins în brațele puternice ale adultului, continuam să lovesc cu brațele și picioarele în aer și îmi lua o mulțime de timp să mă calmez. Poate că asta a contribuit oarecum la enunțurile filozofice ale mamei lui Maximilian despre așa-zisele diferențe culturale.

Trăiesc în mod acut scene ca aceasta: e vară, e cald, mă plimb pe bicicletă, frate-meu e în spatele meu, o mână de-a lui prinsă în tricoul meu, am poate șapte ani, frate-meu patru, mă ciocnesc în glumă cu un alt băiat de pe stradă și îl ating cu roata de la bicicletă într-un loc dureros la picior. Râsetele încetează. Acesta reacționează absolut instinctiv, mâna zburându-i fără ca el însuși să-și dea seama, dar greșește direcția, îl nimerește pe frate-meu, frate-meu începe să urle ca din gură de șarpe. Eu, cu o mână pe ghidon și un picior proptit în pământ, încep să-i car pumni în moacă individului, care năucit de forța loviturilor nu se poate mișca nici-un milimetru. Furia care se dezlănțuie în mine e devastatoare.

Asta numesc eu dragoste. Poți să vezi de la o poștă cum dragostea se revarsă din mine, cum îmi țâșnește prin toți porii ca o zeamă toxică.

Sau... nu?

18. La tata, iubirea căpăta aspecte care plictiseau pe toată lumea. Răbdare, tăcere, așteptare. Tot felul de calități perimate, dintr-un cu totul alt secol. Tata era un dinozaur de care lumea reală nu putea decât să încerce să se descotorosească. Chiar și arăta ca dintr-un film cu Cary Grant, pe care l-am văzut la Maximilian în casă sperând amândoi că e vorba de un film porno. Îl găsisese într-un colț atât de obscur al casei, încât singura explicație nu putea fi decât aceea că ceva foarte murdar se afla pe DVD-ul ăla. Și într-adevăr, într-un anume sens aveam dreptate, am văzut politețea aceea criminală și plictisitoare cu care tata trata lumea din jur, aspectul ăla demodat, și am simțit până și mirosul de vechi și bătrân pe care tata îl împrăștia prin casă, și am decis cu Max să ascundem la loc porcăria aia, să salvăm lumea de ea. Asta ar fi trebuit să fie actul nostru eroic, de super-eroi. Să salvăm lumea de plictiseală.

Adevărul este că tata a fost cel care a înrăutățit cu adevărat lucrurile. A fost catalizatorul întregului dezastru, el cu aerul lui de Cary Grant. Dacă e cineva de condamnat, acel cineva e tata. Este vinovat de toate capetele de acuzare. E complice, e instigator, e de toate. Din punct de vedere moral, autorul. Iar noi, victimele. El ne-a împins! Aproape că ne-a mănuit ca pe niște marionete. Chiar dacă el nu știe, și n-ar recunoaște dacă i s-ar explica. Dar el este! Zâmbetului permanent, și atingerea moale cu care încerca în zadar să facă lucrurile să se îmbunătățească. Permanentă înțelegere pe care o oferea tuturor, acceptând punctul de vedere al fiecăruia, încercând să aplaneze lucrurile prin dialog, auzi, prin *dialog*, când tot ce avea nevoie casa aia, *căsoiul* ăla, era doar un mascul alfa, o mână de fier, un

bărbat care să fie doar bărbat. Nu să vină acasă și să nu zică nimic când nu găsea nimic de mâncat, să nu întrebe decât: „Cum ți-a mers azi, pisi? Nu chiar așa grozav, nu?“, ca și cum mama era o bolnavă permanentă și apoi, neînregistrând nici-un răspuns care să nu fie în doi peri, să încerce să facă el treaba prin casă, obosit, cu obrajii supti și cercuri negre în jurul ochilor, pentru că ea avea chipurile o zi proastă. „Nu mai faceți atâta zgomot, băieți, o deranjați pe mama“. „Tată, Mihnea mi-a stricat caietul de matematică!“ „Și de-aia urlă în halul ăsta?“ „Ce o să fac acum?“ „O să ceri mâine un caiet de la cineva și ți-l faci din nou!“ „Urăsc să cer ceva de la ăia! Nu-mi place să cer nimic de la nimeni! Or să-mi ceară și ei dup-aia!“ „Și ce dacă or să-ți ceară?“ „Nu vreau să dau nimic nimănui!“ „Nu fii așa! Lasă-mă să văd cât e de grav!... Ce naiba-i chestia asta lipicioasă?“ „Mâine o să mă duc cu tema nefăcută!“ „Sună-l pe Max!“ „Nu vreau să-l sun pe Max!“ „Dar ce vrei? Spune ce vrei!“ „Vreau ca Mihnea să nu mai intre la mine!“ „Asta nu se poate, e fratele tău.“

E fratele meu.

19. Dar au existat la noi în casă și momente de normalitate din punct de vedere emoțional. Bineînțeles. Da, atunci când mama s-a îndrăgostit de practicantul de la grădinița lui Mihnea. Pentru prima oară, a ieșit în curte, și a părut fericită că face asta. A făcut-o din toată inima, și a zâmbit în permanență. Am urmărit-o, pentru că eu știam, deși adulții ăștia au impresia că noi copii suntem niște imbecili. Mai avea două luni până să împlinească treizeci și patru de ani. Desigur, Daniel, băiatul care făcea practică, avea doar șaptesprezece.

Citisem pe o hârtie de pe panou, într-o zi când am însoțit-o. Scria așa: „Începând de azi, Daniel Kruger, 17 ani, face practică la noi în grupă. Ne bucurăm cu toții de prezența sa printre noi.“. Am văzut cu ochii mei. Și bineînțeles, unii, sau mai exact „unele“, s-au bucurat un pic prea tare.

20. Văd și acum ziua aia:

În grădină, fiind primăvară, natura se dezlănțuie. Îmi dau seama dintr-o singură privire că se dezlănțuie și în propria mea mamă. Nu știu prea multe despre asta, dar mi se pare evident, ceva despre care nu știu cu exactitate ce e, dar știu că e ceva grav.

E scârbos ce fac oamenii mari între ei, și îi mulțumesc lui Dumnezeu că mama a făcut-o doar cât să ne aibă pe noi, pentru că n-aș fi suportat să trăiesc sub același acoperiș cu un lucru atât de oribil. Știind că doarme în altă cameră decât tata, mă simt liniștit, casa noastră e zonă liberă de orice scârboșenii. Dar acum, când o văd pe terasă, ciudat, sunt sigur că are legătură cu scârboșenia.

E unsprezece mai, zi cu soare. Mama stă pe terasă, sub umbrelă. Este o perioadă în care polenul face adevărate ravagii printre alergici. E perioada lor neagră, când ar trebui să se ascundă în casă și să nu mai iasă de acolo. Măcar să nu-i mai vadă lumea cum hârâie, strănută, le curge nasul și se târâie ca niște epave. E mai rău decât în orice an anterior, după cum comentează toată lumea. La televizor se vorbește numai despre polen, la știri sau în

emisiuni speciale dedicate acestui subiect, și se explică pe larg cum apar noi și noi tipuri de polenuri, și că după o iarnă atât de grea, natura a înflorit dintr-o dată. Dacă ieși în curte, instantaneu te umpli din cap până în picioare de un strat auriu fin, ca o pulbere de aur. Aerul e plin, poți vedea cu ochiul liber particulele aurii sclipind în soarele puternic. Plutesc, imponderabile.

Din fericire, nici unul din noi nu este alergic.

Din toate direcțiile se aude cip-cip, ihu-ihu, ihi-ih i și alte fluierături și scheunături. Insectele forfotesc în iarbă, le simt, le văd, le pot bănu i, astfel că mă simt îndreptățit să cred că exact în acel moment particular, toate viețuitoarele se împerechează cu furie. Privesc petecul de iarbă din fața mamei mele, în care pare să fi pierdut ceva dacă te iei după privirea ei. Trebuie să fie doar niște furnici încălecate acolo, care-o fac cu nerușinare sub ochii ei, dar nu văd nimic. Poate caută doar urme de trifoi în gazonul proaspăt plantat. Părul ei pare grizonat din cauza stratului de polen. Fața îi pare pistruiată. Dar de fapt pielea ei nu are nici cea mai mică imperfecțiune.

Curând am certitudinea că nu mă înșel.

Se apucă să cerceteze cu privirea peticul plantat cu frezii din partea dreaptă a grădinii, unde într-un colț a săpat o pisică din Dumnezeu știe ce motiv. Pot garanta pentru Rasputin, el nu face gropi în grădină. Poate pisica și-a îngropat un șoarece mort, așa că nu sunt

nerăbdător să aflu. Îmi zice: „Bătătoarește și tu groapa aia. Astup-o cumva.“ Iar eu încep să nivelez cu piciorul locul cu pricina, continuând să mă simt conectat la starea ei prin fire invizibile, încercând să înregistrez schimbările. Cascadele de triluri par să vină direct de la ea din cap. Iar ea pare înnebunită de plăcere și frică. După o iarnă grea, friguroasă, cu foarte multă zăpadă, care a golit din noi tot ce se putea goli, și mai ales din ea, care pare mereu așa ușor de golit, o văd iarăși pulsând, vie din nou, trăgând pe nări aromele stridente ale primăverii. Căteaua.

Când ridic privirea să văd ce urmărește pe cer, dacă-i vreun Cupidon suspendat acolo cu un arc întins la maxim pe care-l mai pot opri cu un gest disperat, zăresc un avion care trece îngrozitor de jos, deși fără să facă zgomotul la care te-ai fi așteptat. Ea pare un pic înspăimântată, consecință a vieții moderne, a televiziunilor extatice când e vorba să transmită imagini cu un avion în picaj, mai ales când acesta se îndreaptă spre un grup de clădiri. Îi știu teama asta irațională. Dar ne scutește soarta sau destinul, singurul avion care se va prăbuși peste noi vreodată va fi doar cel din imaginația ei, care pare să se prăbușească oricum zilnic. Apoi, pierzând avionul de partea cealaltă a clădirilor din fața noastră, îmi întorc fața spre ea. Nici măcar nu mă observă, preocupată de propria persoană, de viața sa interioară care șterge orice urmă de realitate din jur. Nici măcar nu mă vede când o privesc, și asta din totdeauna. Poate nu sunt o persoană întreagă pentru ea, nimeni de luat în serios, doar un copil. Poate de-aia nici nu se ferește de mine. Nu se ascunde. Cuvântul „precoce“ n-are semnificație

pentru ea. Ar trebui să-i fac rost de un dicționar. Chipul ei îmi arată că explodează de sentimente incontrolabile. Pare că a reintrat într-un capitol al vieții ei pe care-l închisese de multă vreme din lipsă de inspirație, și acum, cărțile fiind redeschise, reîmpărțite, ei i-a căzut un as.

Apoi, continuând să nu mă vadă, îl întreabă pe Mihnea, care tocmai a făcut pe el stând în fund în iarbă și se trage de puță prin pantalonii ușori de bumbac: „Vine și Daniel la serbarea de Ziua Mamei?” Mihnea dă din cap, apoi își ridică mâna și și-o miroase. Eu simt că-mi vine să vărs, și mă așez, ca amețea să treacă neobservată. Deși, chiar dacă m-aș droga în fața ei, sau mi-aș aprinde o țigară, sau m-aș uita pe niște reviste porno, tot n-ar observa. Nu știu ce mă îngrețoșează, gestul lui frate-meu, sau ea. Tocmai când cred că pot ține asta sub control, zâmbetul ei se lărgeste și mai mult. Și deodată conținutul stomacului meu parcurge drumul invers, zeurile ieșite cu presiune din mine stropesc o bucată bună de gazon, mă chircesc din cauza senzației și a mirosului, mă fac mic.

Gâzele bâzâie, păsările ciripesc ca nebunele, soarele se rotește pe cer imperceptibil, iarba crește sub noi, bulbii de frezii clocesc în cuiburile lor moi de pământ amestecat cu îngrășământ, iar noi creștem, hrănim, sentimente diforme la noi *înăuntru*, în grădinile noastre interioare.

21. Știam, pentru că imediat după ce a apărut Daniel în decorul ordonat al grădiniței, ea a încetat să mă mai ia cu ea. A uitat de mine instantaneu, sau mai degrabă m-a evitat. De

obicei o însoțeam, pentru că îi făcea rău să se ducă acolo. Ura îngrozitor de tare locul ăla. Uneori o apucau atacuri de panică înainte de a ieși pe ușă. Îmi trăgea palme fără să se mai obosească să găsească pretexte pentru asta. Doar mă lovea în tăcere, icnind dureros din pricina efortului, până reușeam să fug din raza ei de acțiune. Iar eu puteam să văd de ce se întâmpla asta. Majoritatea mamelor întorceau capul când o vedeau, de parcă așa se salută în München. Dar ea tot continua să zică „*Guten morgen*“ ori „*Hallo*“, fără să primească nici-un răspuns. Nu pot spune de ce o urau. Poate o fi avut vreo vină, uitată de toată lumea însă. Cred că era doar așa o conjunctură în Germania și în lume, încât totul devenise foarte complicat. Dacă fusese vreodată simplu. Nu mai exista siguranță nicăieri și în nimic. Locurile de muncă, siguranța fizică, totul era în pericol. Totul, amenințat. Străinii niște intruși care făceau totul și mai nesigur. Și situația se perpetuează la infinit, nu știu de ce vorbesc la trecut. Vorbesc la trecut pentru că povestea mea se petrece *în trecut*, în timp ce eu mă aflu într-o rezervă de spital, ținut sub observație, când toată lumea își bate capul să afle ce s-a întâmplat cu noi. Dar ei vor să ne reunească împotriva voinței noastre. Poate nu suntem decât un alt caz cu *ausländer*-i, care le va întări și mai mult convingerea că e ceva putred cu noi.

22. Iar în cazul nostru, nu s-ar înșela. Mama mea își târa putreziciunea, propria putreziciune, pe holurile plăcute, printre valuri de părinți care o ignorau. Unii n-o ignorau, mai ales cei de parte masculină. Îi aruncau privirile astea, despre care ei își imaginează că nu-și dă seama nimeni ce înseamnă. Singura formă de ospitalitate germană de care mama a

avut parte vreodată, și care nu m-ar fi putut păcăli nici măcar pe mine, a fost sub forma acestor rânjete scârboase, observații „inteligente“ pe stradă, făcut cu ochiul de-a dreptul, sau pur și simplu acostat fără rușine. E inutil să spun că bărbații nemți nu sunt deloc xenofobi, oricine susține contrariul, vă avertizez că e o minciună. Ci sunt gata să primească la pieptul lor orice brunetă atrăgătoare, de oriunde ar veni ea. Iar mama mea avea niște atu-uri corporale despre care știam și eu prea bine că sunt un avantaj pe lumea asta. Și dacă există, și pe cealaltă. Și dacă vin extraterestrii pe care îi tot aștept, îi vor cânta și ei ode pițigăiate, călcându-ne în picioare gazonul. Dacă Max mi-ar fi oferit să facem schimb de mame, să-mi dea mama aia a lui care părea atât de normală și care probabil gătește în fiecare zi și nu plânge din senin ca nebuna, aș fi zis nu. Nu, categoric nu. Pentru că, motivul e simplu, chiar dacă acum nu se mai putea pune problema intimității fizice între noi, eu tot așteptam și speram. Când eram mic, mă lăsa să-mi bag capul între sânii ei și să stau acolo. Îmi puneam câte o palmă peste câte un sân și aproape că adormeam. O prindeam când nu purta sutien, și profitam de ocazie. Adevărate capcane. Stând acolo, te putea transforma în tot ce vroia ea, iar când nu te lăsa, te transformai în tot ce *nu vroia* ea. Cred că amintirile astea datează de dinainte de a se naște Mihnea, sau imediat după, când Mihnea încă nu își arătase adevărata natură. Pentru că după-aia, nu mă mai pot gândi la vreo apropiere fizică între mine și ea.

Iar atunci, când a apărut Daniel, tânăr, puternic, nepăsător, cam bădăran și grosolan în opinia mea, ea a început să meargă singură cu Mihnea, ba chiar să pară foarte bucuroasă, și

să facă abuz de ruj de buze. Nu era rău, pentru că era de fapt o nuanță palidă de roz care se potrivea cu tenul ei foarte alb și cu părul negru, ceea ce-l făcea să *dea* rău era intenția, pe care eu, invizibil pentru ea, i-am citit-o pe față imediat.

Când s-au întâlnit față în față prima oară, eu n-am văzut nimic care să semene a scântei sau a curent electric, am văzut doar doi oameni normali care se conversau pe teme stupide. „Mihnea își pune mereu pantofii invers“, a zis imbecilul cu un râs grobian. „Da, el face asta mereu“, a zis mama, părând indiferentă, deși se schimbase deja în miliarde de moduri imperceptibile. Ochii lui albastru intens, din cauză că era brunet și avea tenul ușor închis la culoare, păreau să ardă pur și simplu în flăcări uriașe. Efectul mi-a amintit de cerul întunecat și iarba fosforescentă de la noi din curte. În următoarele zile am putut însă să constat că asta se producea numai în prezența mamei mele, celelalte mame, sterpe, drepte, osoase, nu primeau nimic din această tratație regală. Ochii lui rămâneau doar un albastru tern, așa cum erau de fapt. Apoi n-am avut ce alte constatări să mai fac, întrucât am fost expediat direct la școală, iar mama, pentru prima oară după atâta amar de vreme, se ducea cu plăcere să-l ducă pe Mihnea la grădiniță, așa, pur și simplu, fără să mai aibă nevoie de întăriri, fără să mai aibă nevoie de mine.

23. Știu ce fac adulții când rămân singuri într-o cameră. Cum să nu. Am fost informat și despre asta. Un copil de la școală, tot român, a adus odată niște reviste. Ne-am ascuns după un zid, și le-am răsfoit împreună. El mi-a dat tot felul de explicații la imagini, fiind, sau

vrând să pară, familiarizat cu fenomenul, deși ele erau destul de grăitoare și nu mai necesitau și traducere. Cuvintele confereau o dimensiune și mai monstruoasă, care mi-a tăiat răsuflarea. Felație, cunilingus, sex anal. N-am văzut în viața mea ceva mai scârbos sau mai degradant decât pozele din acea revistă. Nu-mi pot explica de ce doi oameni ar cădea de acord să facă asemenea lucruri împreună. Sau trei oameni, că nu părea un număr fix, ori patru... sau cinci. Ce i-ar putea împinge. Am văzut acolo oameni îmbârligați în tot felul de poziții, dar mai ales femei cu fața în dreptul organelor sexuale masculine, și m-am simțit indignat și revoltat la paroxism. Sâni, organe genitale, penisuri gigantice. Femei grase și indivizi în vârstă cu fețe tâmpe, deprimante. Cu toții păreau deopotrivă de dezgustați de ceea ce făceau și de propriile lor persoane, cel puțin așa mi s-a părut mie, cu mici excepții. Existau și femei care rânjeau în poziții care nu le avantajau deloc și de care n-ar fi trebuit în nici un caz și sub nici-o formă să fie mândre. Amicul meu român mi-a dat de înțeles că dacă vreau să văd ceva pe viu, cunoaște o fată care pentru zece euro mi-ar putea arăta păsărica. Am refuzat oferta. De fapt am aruncat și revista din mână, spre protestul zgomotos al amicului, știind că îi fac o impresie proastă și că o să mă bârfească pe la colțuri. Întrebându-mă dacă nu e ceva ilegal, având în vedere că el are cincisprezece ani, iar eu numai zece, și aș putea să-l torn ca să fie pedepsit, dat afară din școală, sau chiar închis undeva departe de mine, să nu-l mai văd niciodată, vreodată.

Multă vreme după aia, în jurul meu n-am mai văzut decât asta, dezbrăcându-i automat în minte pe toți, fără să mă mai pot dezbăra de acest tic mental, reducându-i la ceva animalic, jenant, ceea ce și sunt de fapt. Dar nu animalic, pentru că animalele nu arată așa rău ca în revista aia, chiar și când fac lucrul ăla. Animalele au ceva inocent, inocent într-un mod tâmp, dar inocent. Însă, pentru mine, după vizionarea acelor reviste, toți cei din jur s-au transformat în ceva de foarte joasă speță, ceva mizerabil, dezonorant, pentru că oamenii sunt perfecți conștienți de ceea ce fac și totuși fac în continuare. Chiar și pe Adriana am văzut-o dintr-o dată deidealizată, iar fluturii de pe agrafele ei mi-au părut brusc foarte strident colorați.

Și atunci am privit-o și pe mama cu alți ochii. Am privit dinspre ea spre Daniel, dinspre Daniel spre ea, de la înălțimea mea atât de ușor de ignorat pentru ei, înapoi spre Daniel, spre ea din nou, și mi-a fost milă pentru amândoi. O milă cumplită, vecină cu depresia, o milă furioasă, mai degrabă o furie devastatoare plină de milă și de rușine. Îngrețosat, plin de dispreț.

Am jurat că eu nu voi face niciodată lucrul ăla. Niciodată.

24. Prin perioada aia, mama a început să se implice în tot felul de acțiuni împreună cu noi, care nu pot fi explicate decât printr-o explozie de generozitate provocată de noua sa stare emoțională. Dorința asta bruscă de a petrece timp cu noi a venit ca un trăsnet. Sunt aproape sigur că am fost doar înlocuitori ai persoanei reale cu care și-ar fi dorit să-și

petreacă timpul, că atunci când îl atingea pe vreunul din noi doi, și-ar fi dorit de fapt să atingă pe cu totul altcineva. Dar în euforia aia de atunci, asta nici măcar nu mă jignează. Până una alta, eu eram acolo, eu eram cel care eram atins pe braț, cel îmbrățișat, cel care putea beneficia de intimitatea trupului ei care mirosea uneori a iarbă și alteori a lăcrămioare. Eram convins că-și poate schimba mirosul în funcție de stare, tristețile miroseau a iarbă, și dragostea adulteră a lăcrămioare. Și alternau, era când așa, când așa.

Îmi amintesc în mod special de o anume zi:

Afară plouă. Plouă cu găleata. În Germania plouă mult. Cred că de-aia sunt nemții așa maniaci în privința curățeniei și casele lor arată nelocuite, pentru că-i tâmpește ploaia asta continuă. Ploaia îi duce la disperare. Cel puțin așa susține mama, deși nici ea nu e mai brează. Eu n-am cum să știu, eram prea mic când am venit aici ca să am repere pentru a-i judeca pe nemți.

Mama pune Black Eyed Peas și vine să tragă de mine ca să dansez cu ea. Eu tocmai mă joc pe computer și n-am niciun chef, ba îmi mai și lăbărțează tricoul de la Nike. Totuși ea profită de faptul că scaunul are roțițe, așa că îl trage după ea și pe mine odată cu el, neglijentă cu parchetul atât de prețios, râzând ca o fetiță care face o poză. Și cei drept, eu n-am văzut-o niciodată pe mama făcând un lucru atât de spontan ca acesta. Mișcă scaunul de colo-colo prin sufragerie, ba chiar mă învârtește pe loc, iar mie-mi place la nebunie. Lumea se învârtește în jurul meu. Prind secvențe din lumea de-afară, secvențe dinăuntru.

Lumea continuă să se rotească amețitor. Pot vedea că afară cerul e un gri-albastru puternic, iarba e verde crud, fosforescent. Că tot ce-i afară pare în flăcări. Nu știu de la ce a luat foc, și nici că-mi pasă. Totul s-ar putea transforma în scrum și mie nici să-mi pese. Geamurile de la sufragerie, din tavan și până-n pământ, permit caselor din jur să fie vizibile pentru noi, cu nemișcarea lor nelocuită, odată cu culorile lor ucigătoare în atmosfera grea de ploaie, ca niște pete incandescente pe o pânză întunecată. Mama cântă odată cu muzica, învârtind la scaunul meu în continuare, iar eu, cu genunchii la gură, chicotesc transformat într-un băiețel fără apărare. Râdem în hohote, râdem cum n-am mai râs niciodată până acum, ne dau lacrimile de atâta râs, ne ținem cu mâinile de burtă. Se zice că râsul este sănătos. Râd așa de tare, atât de sincer, atât de *cu toată inima*, încât dacă aș fi avut cancer, acum ar fi trebuit să fiu vindecat. Ar fi trebuit să devin miracolul științific al secolului douăzeci și unu, oamenii ar fi trebuit să vină la noi în pelerinaj, ca să se convingă cu ochii lor cât de mare e Dumnezeu.

Frate-meu, greoi și răsfățat, dă din picior într-un mod grotesc, imaginându-și că dansează. Apoi prinzându-se, cât e de prost, că poate cere să stea el pe scaunul cu pricina, începe să urle roșu de furie, fericit că ne strică distracția. „Lasă-l pe el“, zice mama. „Hai să dansezi cu mine“. Mă ridic de pe scaun, iar ea mă trage de mână atât de violent încât mă prăbușesc peste ea și nimeresc exact cu nasul între sânii ei, locul meu preferat, la care încetasem să sper. Ea râde și mă strânge acolo, de parcă ar vrea să mă bage din nou în ea, abia păstrându-și echilibrul, făcând pași involuntari cu spatele. Dacă cineva ne-ar privi

de-afară, ar crede că ne luptăm. Ea nu dă drumul, eu mă încleștez în ea și mai tare. Ea râde, dar de-afară s-ar putea crede că plânge. „Când ai crescut așa mare?” întreabă potolindu-se din râsul acela nestăpânit. „Nu-mi amintesc”, fac eu pe șmecherul. Pot fi foarte șmecher când vreau. Iar ea se îndepărtează cu un pas de mine, sprintenă ca o gazelă, habar n-am de unde au crescut în ea gesturile astea tinerești, și îmi cuprinde pe neașteptate fața în palme. Apoi se holbează la mine fără un cuvânt. Și stăm așa, în timp ce muzica zbiară, iar Mihnea zbiară, întrucât nu-l împinge nimeni cu scaunul, și știu fără să mă uit, că s-a pișat în scaunul meu. Apoi mama face ceva și mai neașteptat. Își apropie fața de a mea și mă sărută pe gură. O fracțiune de secundă, nu mai mult. Gestul are o asemenea intensitate animalică, încât pare că de fapt vrea să mă înghită, sau să mă soarbă. Iar eu încep imediat să dau apă la șoareci.

Cum de tata nu-și dă seama de nimic? Cum poate fi atât de orb? Bietul idiot își merită soarta. Mă arunc asupra ei și o îmbrățișez disperat, continuând să plâng, știind că tocmai sunt pe cale s-o pierd pentru totdeauna, conștient pe de altă parte că m-a mânjit cu ruj și că probabil arăt grotesc.

25. Dar am însoțit-o de Ziua Mamei. N-a putut scăpa de mine. Pot fi foarte insistent când vreau, când vreau, pot muta munții, pot face orice, când vreau. Am luat-o pe alee cu un pas în spatele ei, ca o nevastă de arab, îndârjit, înverșunat, sau mai degrabă ca un criminal care-și urmărește îndeaproape prada. Ea se fâșâia înaintea mea în mers, și n-a întors nici măcar o dată capul, dar știu că era enervată la culme. Am trecut încet de casele arătoase și

curțile bibilite să arate ca în revistele de grădinărit de cucoane care n-au oricum altceva mai bun de făcut, și am luat-o mai departe de-a lungul străzii, fără să întâlnim pe nimeni.

Am fost acolo, prezent și cu mintea activă, să văd ce-o să fie, ce-a mai pus mama la cale, ce prostie e pe cale să facă, și i-am urmărit fiecare nenorocită de mișcare cu ochiul meu de vultur. Într-o sală de sport în care erau acum aranjate un cerc de scaune mici, copii au încercat, așezați, ca niște pitici apucați de bățaiă, să cânte un cântecel idiot, apoi un cântecel idiot în engleză la care toți fără excepție s-au încurcat, în timp ce educatoarea lor se străduia să-i facă să spună versurile corect. Daniel se zbătea ca un pește pe uscat și arunca din când în când ocheade înspre mama. În paranteză fie zis, nu avea deloc voce și chiar era caraghios încercând să cânte. Și nici măcar nu prea își dădea silința. Viitorul lui ca educatoare, că n-am auzit până acum de *educator*, nu mi se părea vreunul de succes. Ar fi trebuit să renunțe și să se apuce de o muncă cinstită. Să sape șanțuri sau orice ar fi mai greu și mai mizerabil de atât. Sau cel puțin asta îi doresc eu. Când privirea lui, care chipurile era indiferentă și reținută, plana asupra mamei mele, totul devenea clar ca bună-ziua. Și pot să spun că era absolut strigător la cer. De cealaltă parte a poveștii acesteia penibile, acolo unde aceste priviri erau destinate să stârnească reacții, exista celălalt protagonist, mama, a cărei față devenea mai proaspătă ca oricând, când îi era aplicat acest tratament. Când mama privea înapoi spre Daniel, întinerea instantaneu cu cel puțin zece ani, și nici de obicei nu-și arăta

vârsta reală. Atunci mi-a apărut ideea asta ciudată, că mama mea s-ar putea să fie... o fetiță. Că timpul n-a făcut-o nici mai înțeleaptă, nici mai matură.

26. Când cineva rostește cuvântul „casă”, sau „acasă”, poate că imediat se simte cuprins de un sentiment plăcut, cald. Locul unde se simte cel mai bine, unde se relaxează, unde are parte în sfârșit de un pic de liniște. Când eu spun „casă”, corectez imediat cu *căsoi*. O bestie care ne distruge. Noi suntem atât de puțini și căsoiul e atât de mult. Atât de mare, încât nu te poți opri din a avea resentimente, și a-ți spune că o casă mai mică măcar ar fi creat iluzia derizorie de o oarecare intimitate. Dar așa, căsoiul este intimidant. Rece, uriaș. Putem fi atât de departe unul de altul în acest căsoi, încât e perfect posibil să strigăm după ajutor dar să nu ne auzim unul pe altul.

La subsol, există patru încăperi. Una, mai mare decât celelalte, este un loc amenajat pentru noi să ne jucăm. Mama a pus acolo un cort de indieni și o cutie cu jucării. Putem țopăi până ni se face rău, fără să deranjăm pe nimeni. O altă încăpere este pe post de debara și mama și-a postat acolo borcane și borcănașe, murături, dulcețuri, paste, orez, fasole, apă minerală, vinuri, mă rog, toate necesare unei gospodării. Câteodată, abundența de produse mă duce cu gândul unor provizii necesare în cazul unui raid aerian. Poate mama se pregătește de război, cine știe? A treia încăpere este depozit pentru obiecte de mobilier pe care nu le mai folosim sau nu le folosim momentan. A patra încăpere are scop neprecizat, dar mama și-a așezat o măsuță de masaj. Să primească masaje? Să facă masaje altcuiva?

Ca să se înțeleagă exact cât de uriaș este căsoiul încât până și eu mă mai înșel câteodată, există de fapt și a cincea încăpere, unde mama are mașina de spălat, mașina de uscat și masa de călcat. Acolo este și centrala termică.

La parter, bucătăria, care pe lângă toate necesare în mod obișnuit are și masă de bar, scaune de bar, iar iluminarea este o operă de artă de care mama este foarte mândră. Sufrageria, uriașă, care dă în grădina de iarnă, dincolo de ea grădina propriu-zisă, are ca piesă de rezistență o sobă adevărată din teracotă unde aprindem focul în zilele de iarnă și un pian la care nu cântă nimeni. Mama a visat pentru noi, apoi doar pentru mine, o carieră muzicală, dar s-a dovedit că nu am talent, ci sunt doar un biet geniu în matematică, lucru care a dezamăgit-o profund.

La primul etaj, dormitorul meu și al lui Mihnea. Mama a dat tot ce a avut mai bun amenajându-ne camerele. A vrut ca musafirii să simtă dragostea cu care sunt înconjurați copii în această casă. Cât de mult se investește în ei. Nu că în restul casei n-ar fi mobilă din cea mai scumpă sau mai pretențioasă. Dar aici, grija pentru detaliu s-a întrecut pe sine. Arată atât de bine, încât prefer să nu petrec prea mult timp aici, ca nu cumva să-i deranjez aranjamentele mamei și să mai iau câțiva pumni în plus. Nu vreau să-i mai dau și alte motive. Adevărul este că-i un căsoi mare, iar ea doar o femeie mică. E greu să întreții așa un mastodont. Așa că prefer timpul petrecut în fața computerului, unde stau nemișcat și nu produc mizerie sau zgârieturi sau pete, ori produc toate astea în cantități mult mai mici. Ori

în grădină, dând foc în grătarul vechi la chestii, arzând tot ce-mi cade în mână. Îmi place să ard lucruri. Dar asta am mai zis.

La etajul doi, camera de oaspeți, camera părinților mei, și încă o cameră neprecizată, de lucru, un fel de birou, unde doarme uneori tata, dacă nu doarme direct în camera de oaspeți, ori în camera de oaspeți de la mansardă. La mansardă mai avem un loc pentru noi, uriaș, în care suntem liberi să facem orice și să depozităm jucăriile vechi sau cu care nu ne mai jucăm că nu ne mai plac, dar eu fug și de locul ăsta. Aici avem și un *trampolin*. Chestia este cu copii, că sunt producători de pete, chiar și atunci când încearcă din răspuțeri să nu fie. Nici eu nu-mi explic cum. Mă urăsc și singur pentru asta, dar nu pot face nimic. Orice aș face, se pare că las mereu urme, firmituri, zgârieturi și găuri. Chiar dacă nu mănânc, sau dacă mănânc ceva care nu e unsuros, sau dacă mă joc cât mai delicat cu puțință să nu atrag asupra mea ploaia de palme obișnuită. Când stăm la masa din sufragerie și mâncăm împreună, întotdeauna din meniu fac parte și niște palme peste cap sau niște ciupituri, dar doar pentru mine. Mihnea oricât de șleampăt ar fi, și nu contează de câte ori ar vărsa paharul cu suc de portocale pe masa impunătoare a mamei, își încasează porția prin mine. Eu sunt un fel de Isus, sunt pedepsit pentru greșelile tuturor. Chiar și pentru ale lui Max, care ca orice om viu, lasă urme de trecere. O talpă de pantof reconstruită din pământ proaspăt pe parchetul lustruit de mama cu furie maniacală, o urmă de mână pe geamul făcut să lucească de efortul plin de dragoste al stăpânei casei.

27. Mama face des poze cu căsoiul, ca să le trimită rudelor și prietenilor din România. Ne așează în hainele noastre cele mai bune în fiecare cameră, folosindu-ne drept pretext ca să se vadă ce casă frumoasă avem. Ne pune să ne strângem în brațe mai cu foc, sau să zâmbim cu gura până la urechi, uneori se enervează, și ne spune că până nu primește un zâmbet adevărat, nu ne lasă să plecăm de acolo. Și tot stăm, chinându-ne ca la o naștere. Până la urmă ceva tot o satisface, și ne lasă să fugim îngroziți de ea fără să ne mai bată la cap.

Chestia este că suntem din România. Și ideea care trebuie subliniată este că ne-am realizat. Avem o viață la care cei din România n-ar putea visa. Mama ține să-mi spună asta des, ca nu cumva să uit, și mai ales să nu uit ce-mi oferă. Să nu uit cât de privilegiat sunt. Cât de răsfățat. Cum am de toate și nu știu să apreciez. Cum mi se pare normal să primesc atât de multe și cum primesc totul cu indiferență. Și îmi imaginez că totul mi se cuvine. Sau cât de tare diferă poveștile noastre. Copilăria ei fiind marcată de privațiuni, de frustrări, de ciocolățele chinezești primite doar de Crăciun și câteva portocale mâncate cu tot cu coajă din cauză că vedea așa ceva doar o dată pe an. De numărul limitat de jucării, de mâncare de cartofi zilnic, de haine prea mici purtate ani la rând. De cozi la pâine, de rații la ulei. De casa prea mică în care se înghesuiau atât de mulți, pierzându-și sentimentul de intimitate. Căci se pare că nici așa nu-i bine. Prea mic, contra prea mare. De la o singurătate la alta. „Tatăl tău n-a mâncat altceva decât pâine în tot timpul facultății“, îmi spune. „Dar a reușit“,

accentuează. „Vreau să te văd pe tine, așa arogant și îmbuibat cum ești“. Nu contează că eu deși am zece ani l-am depășit deja pe tata și de multe ori nu-mi mai poate răspunde la întrebări pentru că nu e destul de inteligent.

Da, chestia este că suntem din România. Suntem în mod sigur și definitiv din România. Suntem atât de rău din România, încât asta îmi apare ca un flagel sau ca o boală mortală. Am plecat de-acolo și am reușit. Am dat lovitura. Am adoptat stilul de viață occidental și el ne-a adoptat pe noi. Ce contează că de fapt suntem singuri? Că dacă am muri în căsoiul ăsta uriaș, n-ar ști nimeni? Poate doar într-un târziu, în câțiva ani, ăia de la electricitate, de la apă sau de la bancă, ar reuși să obțină în instanță

vreun ordin ceva prin care să se intre cu forța la noi în casă pentru a fi pusă la vânzare, să-și recupereze banii. Și sub privirile lor indifferente de contabili, scheletele noastre s-ar dezmembra mișcate de briza de aer proaspătă intrată în casă odată cu siluetele lor înalte de străini.

Ce contează că nu există altceva de prezis pentru noi decât un veac de singurătate?

Că mama își petrece majoritatea timpului stând la fereastră, privind un oraș pustiu. Făcând nimic. Nevorbind cu nimeni. Privind doar, goală pe dinăuntru.

Sau *eram* din România, atâtea câți au mai rămas din noi în momentul de față.

28. Soarta ne-a purtat aici, departe de locul în care ne-am născut, încercând să dovedească prin noi ceva indefinibil, făcându-ne să ne simțim exact așa, un experiment al destinului, cu sfârșit imprevizibil. Cum, de ce, întrebări care au răspunsuri prea lungi. Suntem însă aici. Ce anume ne-a adus aici, las la cheremul imaginației fiecăruia. Dar nu e prea mult de imaginat, de asta pot asigura pe oricine. Motivele sunt cele uzuale, cele care împing pe toată lumea să se care din locuri pe care nu le mai suportă. Cel mai pregnant motiv: neliniștea. Am făcut tot ceea ce mulți alții au făcut. Am împachetat, și într-o zi am parcurs drumul acela lung și anxios. Am ajuns în Germania tocmai în perioada nefericită când un român a oprit pe autostradă un neamț, și l-a omorât ca să-i fure mașina. Astfel că la început nimeni nu a vrut să ne închirieze nimic. Într-un final, un individ din cale-afară de binevoitor, ne-a închiriat un apartament cu trei camere și fiindcă a părut atât de binevoitor și prietenos și dintr-o bucată, tata a găsit de cuviință să-i dea în mână cei trei mii de euro care se dau garanție când închiriezi, pentru cazul în care produci ceva stricăciuni în apartament. Fără nici-o hârtie, fără nimic. Doar pe încredere. Chiria i-a dat-o tot în mână, lună de lună. Apoi s-a apucat să facă îmbunătățiri în casă. A scos gresia ciobită de pe hol și a pus una nouă. A pus parchet în toate camerele în locul mochetei uzate care exista în momentul în care am

venit noi, apoi a zugrăvit peste tot. După trei luni am fost goniți de-acolo, și nu ne-am mai putut recupera nici-un ban, întrucât nici măcar nu puteam dovedi c-am locuit vreodată acolo, ori că am plătit măcar o chirie, d-apăi că i-am dat și cei trei mii de euro garanție sau că am investit atâția bani în locul ăla. Am plecat cu coada între picioare, iar individul a purces spre următoarea sa victimă, netulburat. Ulterior tata a apelat la un avocat, care l-a încredințat că poate câștiga procesul, chiar dacă n-are nici-o hârtie. S-a uitat în ochii lui tata și totul a părut o joacă de copii pentru el. O să-i facă dreptate. Tata l-a plătit pentru dreptatea care avea să i-o facă, apoi am trăit niște luni de învânteală prin tribunale și printre declarații nesfârșite, ca la urmă avocatul să anunțe cu părere de rău că nu avem nici-o șansă, întrucât nu avem nici-o hârtie. Cum ne-am imaginat că o să câștigăm fără să avem vreo hârtie? ne-a întrebat senin.

29. Odiseea noastră a avut multe etape, printre care etapa în care am încercat să ne integrăm, crezând că e floare la ureche să ne facem noi prieteni. La început, totul a părut natural și firesc, și mai ales foarte ușor. Mama a avut, de exemplu, o tentativă să-și facă o prietenă. O tipă pe care a cunoscut-o la un curs de germană. O chema Anna, jumătate nemțoaică, jumătate italiancă. A tot venit pe la noi, deseori. Mama părea foarte fericită și încântată de noua sa prietenă. Chicoteau împreună la barul din bucătărie, în fața unei cafele, vorbind pe șoptite ca să nu auzim noi, copii. Orice și-ar fi spus una alteia, oricare secrete femeiești, și sunt convins că a fost ceva fabulos, nu a fost destul să depășească criza care a apărut când Anna a născut. Mama n-a putut, sau n-a știut să manevreze situația. Anna venea

cu bărbatul ei în vizită la noi, se așeza pe canapeaua noastră de piele și își ridica bluza dezgolindu-și ambii sâni ca să dea să sugă nou-născutului. După ce acesta termina să-și ia masa cu poftă, ea rămânea în continuare dezgolită, cu ambii sâni expuși, poate încercând să-l mai tenteze odată de copil cu o nouă masă. Probabil că plănuise să-l facă obez, căci deja arăta rotund ca o bilă, roșu în obraji, ca un mic purcel nesimțit. Dar de fapt, singurii tentați de priveliștea acelor doi sâni uriași eram doar eu și tata. Așa că mama a pus punct. A tăiat-o pe Anna din viața ei, a lăsat-o să plece, fără să-i întoarcă zâmbetul. Ori telefoanele. Ori să-i mai răspundă la invitații. A lăsat-o să se ducă. Să dispară în irealitatea de unde apăruse. În ceața densă unde toți ceilalți își petrec viețile departe de noi. Împingând această lume din ce în ce mai departe.

Au mai fost și alte femei la noi în casă, nemțoaice sută la sută. Dar de fiecare dată, aceeași poveste, invariabil. Au venit o dată sau de două ori, apoi au încetat să mai vină, lăsând-o pe mama să se întrebe ce anume a făcut greșit, sau ce e greșit cu ea. Să-și pună toate întrebările din lume.

Odată și-a luat inima în dinți și a invitat-o pe una care întorcea capul când mama îi dădea bună ziua. Căteaua a venit, a stat câteva ore cu mama, apoi a plecat. N-am mai auzit niciodată de ea. A, ba da, am auzit. Într-o zi, mama a făcut o glumă, foarte ciudat pentru ea, la care simțul umorului era subdezvoltat. Auzindu-mă vorbind la telefon, a zis amar: „Băiatul

nostru s-a făcut neamț. Curând nici el n-o să ne mai salute“. De-aici am tras concluzia că deși a venit la noi în casă, femeia aia a continuat să întoarcă spatele când a văzut-o pe mama.

Vedeți voi, suntem așa de îngrozitor de diferiți! Când se uită la noi, văd lucruri prea diferite decât sunt obișnuiți să vadă sau decât vor să vadă. Și ce e mai grav, noi habar n-avem ce văd ei. Noi avem doar nesimțirea să ne imaginăm că nu e nici o diferență.

Dar mama era realistă și știa pe de altă parte că nu putea să compenseze ea lucrurile pentru toți *ausländer*-i, și să facă în așa fel încât să fim bineveniți, pentru că nu vom fi niciodată bineveniți. Ne vom simți întotdeauna ca și cum am ocupa un loc care nu ni se cuvine. Le stricăm aranjamentul, încercând să aducem cu noi aici nebunia din țările pe care le-am lăsat în urmă, aici unde totul e așa frumos compartimentat și organizat.

Ori de câte ori a abordat subiectul ăsta cu cineva de cetățenie germană, de parcă ar fi încercat să afle de la alții de ce este așa de singură, i s-a repetat cu perfidă blândețe că ar trebui să caute oameni din aceeași țară ca și ea. Iar mama se comporta de parcă n-ar fi auzit niciodată ceva mai jignitor. „De ce nu-mi spun pur și simplu să mă întorc înapoi de unde am venit?!“ am auzit-o întrebându-l pe tata o dată. Așa că asistam neputincioși cum zi de zi se consolida zidul acesta invizibil.

30. Viața noastră de fapt ar putea fi foarte bine rezumată la o singură întâmplare, dintr-o după-amiază de sâmbătă când luam masa. Când eram la felul doi, cineva a sunat la

ușă. Am înghețat cu toții cu furculițele în aer, privindu-ne dezorientați, speriați. Dar nu ne-am ridicat nici unul să mergem să deschidem, fără să vorbim despre asta, într-o înțelegere mutuală, am rămas fiecare la locul său, ca să dăm timp străinului, oricine ar fi fost el, să-și realizeze greșeala și să se ducă la adresa corectă. Doar Rasputin a început să latre ca un turbat și s-a repezit la ușă.

Cine ar fi putut să sune la noi?

S-a dovedit că erau niște copii care strângeau bani pentru nu știu ce maraton. Tata s-a reasezat la locul lui de la masă, ușurat, căci dacă ar fi fost cineva care ar fi vrut să ne arate vreun semn de prietenie, n-ar fi reușit decât să bage spaima în noi și mai rău.

31. Rutina noastră zilnică includea acțiuni simple și banale din viața oricărei familii. Dormeam ca toți ceilalți oameni, mâncam ca toți ceilalți oameni, vorbeam, râdeam, plângeam, aveam toate nevoile celorlalți oameni. Am aceleași amintiri banale pe care oricine altcineva le-ar putea avea. Copilăria mea este acel spațiu comun cu al oricărui alt copil. Seri plictisitoare în fața televizorului, joacă, mașinuțe, trenulețe, mese de prânz duminicale în tăcere mormântală, certuri înfundate dintr-o cameră unde s-au închis părinții, în timp ce tu încerci să prinzi ceva din ceea ce vorbesc. Zile trecând atât de încet încât îți vine să-ți iei câmpii, în care ai da orice să se întâmple ceva. Rufe la uscat, vase băgate în mașina de spălat vase, ciorbe pe foc, plăcinte la cuptor, vacanțe la mare zguduite de câte o nemulțumire esențială a mamei, camere prea sus, dar oare de ce la parter, cearșafuri nu destul de curate,

furculițe cu urme de la alții pe ele. Prea mult soare, prea puțin soare, prea multă ploaie. Furtună care ne prinde pe un vaporeș de agrement, intoxicații, arsuri, isterii. Într-un cuvânt, o viață obișnuită. Și totuși nu eram ca toți ceilalți oameni.

Ne trezeam, ne beam laptele sau cafelele, mâncam ceva, în week-end-uri ne uitam la Sponge Bob, apoi mergeam la cumpărături. Viață de familie. Mergeam să stăm la plajă pe malul vreunui lac și să mâncăm mâncarea adusă de mama de-acasă în cutia frigorifică, să privim cerul și apa, să ne uităm cum Mihnea țopăie de pe un picior pe altul ca un nebun. Cum de emoție își flutură mâinile ca un pui de găină, amănunt care îl trăda imediat ca fiind ceea ce era. Tot în asemenea momente de maximă emoție privea cruciș, dădea din mâini în continuare, le flutura prin fața pieptului cu repeziciune fără să se poată stăpâni, și arăta mai dus cu pluta ca niciodată. Ori la vreun parc de distracții unde mie îmi plăcea să mă dau în cele mai periculoase chestii până simțeam că nu-mi mai pot auzi propriile gânduri în cap, cel mai minunat lucru care mi se putea întâmpla. Mihnea nu se dădea niciodată în absolut nimic, iar dacă încerca să-l convingă cineva, începea să răcnească de speria tot parcul. Singurul lucru care-i plăceau, erau chestii de genul unei barăci de lemn în care puteai să descoperi când se deschideau ușile un individ care stă pe veceu și pare îngrozitor de enervat că a fost deranjat, un adevărat prilej să-și arate natura necioplită scuișând prin strungăreața grotescă, urlând să fie lăsat în pace. Oh, da, Mihnea stătea cu jumătățile de oră în fața așa ceva. Nu putea fi clintit.

Mama călca rufele curate cu orele, împăturindu-le de parcă avea de făcut niște opere de artă. Dacă ar deschide cineva ușa unui dulap la noi în casă, i s-ar face pielea de găină. L-ar trece un frison pe coloana vertebrală. Totul este atât de ordonat și de perfect aranjat, că poate dacă ai intra într-un magazin de lux ai mai întâlni așa ceva. Uneori îmi vine să cred că mama ar vrea să ne împăturească și pe noi și să ne așeze pe un raft ca să nu mai deranjăm pe nimeni. Să nu mai fim sursa asta de nesiguranță și împotrivire. Cam tot timpul mama purta mânușile ei galbene de cauciuc ca să frece ceva, înarmată cu un spray care îndepărtează mizeria instantaneu. Ori mama lucra la aluatul unei prăjituri, iar mâinile ei, înmuiate în amestecul de făină, ouă, unt și zahăr, încercând să scoată un amestec omogen din asta, aveau ceva din mișcările unui sculptor pregătindu-se să facă o mică sculptură prețioasă. Sau ce îi plăcea să spele geamuri! Stătea ore în șir să privească rezultatul din unghiuri diferite, ca nu cumva să-i scape vreo pată. Și freca mai departe, mai ales la colțuri. Colțurile sunt zonele mai dificile întotdeauna. Acolo se dovedește măiestria unei adevărate gospodine.

Dar la sfârșit, când se prăbușea cu colțurile gurii în jos pe un fotoliu, totul avea aerul unei slujbe îndeplinite cu corectitudine, dar fără pic de inimă.

32. Acum că v-am convins că viața noastră de familie era minunată, iată că-mi amintesc totuși și lucruri ca acesta:

E vară, soare. Suntem spălați și îmbrăcați pentru o după-amiază petrecută în curte. Tata face ceva la intrare, și ne adunăm cu toții să vedem ce poate face el acolo, cu atâta

insistență. Și bineînțeles că e vorba de o cauză pierdută, în care tata e expert. În planta agățătoare din fața casei, care înconjoară stâlpii care susțin copertina de sticlă, și-a făcut cuib o pasăre. Asta știm. Ceea ce nu știm este că acum are în cuib trei pui, și a căzut de-acolo unul care nu pare OK și pe care tata încearcă fără succes să-l pună la loc. Cum nici unul din noi nu se pricepe la păsări, nu știm cum se numește această pasăre. Ne este imposibil să spunem. Oi fi eu un mic geniu, dar păsările nu sunt domeniul meu. E o pasăre mai mare decât o vrabie, neagră complet. Nu este o cioară, asta aș ști. Toată lumea știe să recunoască o cioară, un porumbel, un corb, un vultur. Mama își strânge brațele în jurul propriului trunchi, căci puiul căzut îi dă frisoane. Când fuge de tata, care încearcă disperat să-l prindă cu gesturile cele mai delicate de care e capabil, să nu bage spaima în mica creatură, aleargă ciudat, pare să aibă gâtul strâmb, arată foarte dezorientat. Cu toții știm, din rarele noastre opriri pe *National Geographic*, că pui mai puternici și mai dezvoltăți îi împing din cuib pe cei slabi și fără șanse de supraviețuire. Mama pare tulburată. Se face mică în tricoul ei albastru mulat, și se îmbrățișează în continuare frenetic, șoptind porunci către tata, dându-i indicații cum să prindă puiul, fără să facă ea însăși nici măcar un pas să-l ajute. Chestia cu mama este asta: are o mulțime de teorii și convingeri, dar în fapt e complet infirmă. Nu poate face un pas să-și susțină ideile. Pare mereu să nu aibă brațe sau picioare, doar un trunchi mutilat zbătându-se neputincios pe o muchie a ceva, în pericol permanent să se prăbușească peste această muchie, indiferent ce este dincolo de această muchie sau ce crede ea că este. Doar o

gură prin care să ofere indicații prețioase celorlalți cu o voce repezită, furioasă, nemulțumită. N-am nici cea mai mică idee ce-ar putea să doară în halul ăsta. Ce-ar putea să doară atât în viața ei liniștită și domestică? Ce-ar putea să doară atât când are tot ce-i trebuie, când este atât de privilegiată, deși mă acuză doar pe mine de nerecunoștință. Iar ea totuși suferă. Așa că nu pot decât presupune că dacă e într-adevăr ceva, răspunsul nu poate fi decât undeva departe în trecutul ei, și orice s-a petrecut atunci, ea nu a reușit să treacă peste asta niciodată. Dar eu am doar zece ani, și nu sunt chiar așa bun în interpretarea lucrurilor care se întâmplă sub soare, mă mai înșel și eu din când în când. Așa că îi acord mamei mele din când în când prezumția de îndoială.

Dar revenind în prezent, când tata aleargă disperat în cerc după puiul ăla prost și ciung, iată că văd o pisică apropiindu-se încet, încordată ca un arc. Privind hipnotizată. Ea nu vede un biet puiut de pasăre care trebuie să se întoarcă lângă mămica și frățiorii lui, ci vede prânzul neașteptat cu care a fost blagoslovită. Delicatesa cu care viața a întâmpinat-o într-o asemenea zi minunată. Mama puiului țopăie ca o nebună cu aripile desfăcute, să pară mai mare decât este, scoțând sunete ascuțite și desperate, încercând să gonească pisica și probabil și pe tata, încercând să-i facă pe toți să-i lase progenitura în pace. Tata găsește o soluție temporară. Pune puiul într-o cutie mică de carton, în care mama a avut o zaharniță și o sosieră, și așează cutia lângă cuib. Dar prostovanul ăla, dovedind pe mai departe că instinctul său de conservare e zero, sare de acolo, într-o fracțiune de secundă dezertează din

cuibul improvizat care i-ar fi conferit oarecare siguranță. Poate nu vroia să fie izolat de frații care-l goniseră, poate era mult prea speriat pentru orice altceva care să nu fie goană bezmetică de colo-colo, ori pur și simplu a vrut să-și apropie sfârșitul în mod conștient, întrucât înțelesese și singur cât e de nepotrivit supraviețuirii. Cert este că puiul nimerește în gura pisicii, care-o zbughește grăbită într-un loc liniștit, unde să-i tihnească masa, iar mama începe să plângă în hohote, fuge să se ascundă în vreo cameră din căsoiul nostru uriaș, tata înjură încet, trist, o privește pe mama cum dispare pe hol, simțind că a dezamăgit-o din nou.

Ceea ce eu nu pot să înțeleg, este de ce face mama așa o tragedie din asta? E vorba doar despre un nenorocit de pui de pasăre care n-avea nici-o șansă. Unul strâmb și idiot. Cui îi pasă? Pisica aia i-a făcut un serviciu, scutindu-l de o viață strâmbă și fără perspectivă.

33. Într-o seară de vară, la o oră la care n-ar fi trebuit să mai fiu treaz, m-am strecurat pe furiș să beau un pahar de apă. Am făcut-o cu foarte mare prudență, pășind încet, prevăzător, speriat. Când am ajuns în mijlocul sufrageriei, am constatat cu groază că lângă geam, pe un scaun, stătea mama, privind afară cu falca sprijinită în pumn. Avea aerul că stă așa de mult. Purta o cămașă de noapte transparentă, cu dantelă la mâneci, și văzând-o în contrejour pe lumina puternică și artificială care venea de-afară, îi puteam vedea pieptul mișcându-i-se ușor în ritmul respirației, iar particule de praf mișcându-se în jurul ei ca niște minuscule planete care o gravitau. I-am urmărit privirea și mi-am dat seama că privește spre curtea vecinilor, unde tocmai avea loc o petrecere și de unde venea și lumina care o aurea

ușor dintr-o parte. În curtea cu pricina exista un grătar pe care cârnații sfârâiau de zor, un tip între două vârste îngrijindu-se de ei cu atenție, în timp ce făcea conversație celor care dansau. Râdea cu gura până la urechi. Muzica bubuia, iar cuplurile înlănțuite se roteau și se frământau și cântau odată cu muzica. Câțiva stăteau la o masă ciocnind pahare și înfulecând dintr-o recoltă anterioară de cârnați. Cu toții păreau să aibă parte de cea mai bună distracție din viața lor.

Apoi dintr-o dată s-a întâmplat ceva mai puțin plăcut. Tipul de la grătar, înalt, blond și pozând într-o postură veșnic tinerească, a făcut un gest spre mama. A ridicat brațul în sus, cu palma deschisă spre ea, cu degetele răsfirate. În ciuda întinericului din casă, nu era chiar așa de invizibilă cum și-a imaginat. Iar ea a țâșnit atunci instantaneu de pe scaun și a început să alerge, poticnindu-se, în sensul opus ferestrei, moment în care s-a izbit de mine și a descoperit prezența mea. Umilită din ambele părți. Atunci m-a apucat de braț și a început să mă lovească cu brațul liber, în timp ce eu încercam să mă eliberez din strânsoare. Dar ea era mai puternică. În timp ce mă lovea, scotea niște sunete ciudate, care m-au făcut să cred că s-ar putea să plângă. Dar e imposibil de știut. Repeta într-una, accentuând fiecare cuvânt de parcă ar fi fost o enigmă existențială: „de ce nu dormi? de ce nu ești în pat?”. Mirosea foarte urât, pentru că ne aflam în una din perioadele alea de vacanță de la grădiniță, când refuza să mai iasă din casă și întrucât presiunea societății de a se păstra frumos-mirositoare sau curată nu mai exista, refuza să mai facă duș, ori să-și mai perie dinții. În acea noapte era doar o

femeie urât mirositoare, între două vârste, cu cearcăne negre sub ochi, mirosul de *iarbătăiatăproaspăt*, dispărut, mirosul de lăcrămioare, inexistent. Lăcrămioarele se ofiliseră, putreziseră într-o inundație devastatoare care prinsese în curenții săi nenumărate hoituri în putrefacție, pe care le purta încolo și-ncoace, ca pe niște trofee.

34. Dar ea a continuat să facă lucruri cu noi. Într-o zi, chiar s-a aventurat să ne ducă până la *spielplatz*. Asta a fost chiar ciudat, să iasă ea în lume atât de brusc și fără explicații, doar cinci sute de metrii mai încolo, e adevărat, dar unde putea să întâlnească alți oameni. Oameni reali, în carne și oase, care or să-i vorbească, poate, și or să facă lucruri imprevizibile, or să acționeze în moduri neprevăzute, noi, șocante, bulversante. A stat pe o bancă până noi ne-am cățărat, ne-am dat pe tobogan. Locul de joacă este înconjurat de câțiva copaci, iar casele din jur, tăcute, liniștite, curate și sobre, produc imaginea ciudată a nemișcării, ca niște clădiri abandonate. Liniștea era peste tot, ca un tovarăș omniprezent. Mihnea s-a jucat în groapa de nisip, iar eu am interacționat cu niște copii evident mult mai mici decât mine, care se jucau și ei în liniște și într-un mod deosebit de civilizat, întrucât cei de vârsta mea erau pe terenul de fotbal. Eu nu aveam voie nici la *spielplatz* singur, d-apăi pe terenul de fotbal, întrucât mama susține că locurile astea sunt bântuite de prădători sexuali, iar eu sunt o țintă sigură având în vedere figura mea exotică.

S-a plictisit repede stând acolo singură pe bancă, și încercând să ne ia de-acolo n-a întâmpinat decât împotrivire. Cu mine a rezolvat repede, căci după ce am avut un schimb de

replici lung de vreo cinci minute, văzând că nu poate să mă convingă prin nici-un argument rezonabil, mi-a zis pe română, zâmbind în continuare de parcă mi-ar fi propus o acadea: „Vrei să te apuc de picioare și să te târăsc până acasă?!“. Așa că m-am ridicat instantaneu, căci știam că nu e doar un fel de a vorbi. Mama e exact genul care ar face *întocmai* ceea ce zice.

Dar Mihnea s-a trântit în fund și a început să urle ca un animal, a început să o scuipe pe mama, iar mie mi-a venit să intru în pământ. Toată lumea se opri să se uite, iar eu m-am simțit de parcă aveam un semn în frunte. Întrucât lui nu i-ar fi spus sau făcut faze ca cea cu apucatul de picioare și târâtul până acasă, a trebuit să mai stăm încă două ore, până el s-a săturat de joacă. Am stat lângă mama, furios, fără să mai am chef de nimic. De ce nu se repede asupra lui, de ce nu-l smulge acolo, de ce tonul ei nu devine înveninat? De ce nu suntem tratați la fel?

Mihnea este favorizat doar pentru că soarta la defavorizat?!

Dar de atunci, mama n-a mai avut nici o tentativă să ne mai ducă vreodată la *spielplatz*. Se lecuise. Ar trebui evitat ceea ce nu poți controla, cel puțin asta părea atitudinea ei.

35. Nu știu ce o apucase, dar mama m-a întrebat cândva în perioada aceea, cu ochii în lacrimi: „O să ai grijă de fratele tău când noi n-o să mai fim?“ Indiferent de răspunsul meu, întreaga sa ființă se manifesta de parcă ar fi știut mai bine. Și într-adevăr, ce pot să zic? O să

fiu eu cel care-i taie unghiile? O să fiu eu cel care-i gătește? Soția mea o să-l accepte în casă? O să vrea ca la sărbătorile din familie soțul ei să apară cu fratele retardat? O să vrea să fie înrudită cu el? Sau poate o să trebuiască să-mi caut o soție nu după criteriul obișnuit, adică dragostea, ci după felul în care îl va privi această persoană pe Mihnea?! Soție îmi va fi doar aceea care-l va accepta!

Voi avea curajul vreodată să fac copii?! Și dacă voi face, ce garanție am că nu vor fi ca Mihnea?

Care aspect al vieții mele va rămâne neinfluențat de existența lui Mihnea, nealterat de el? Care colțișor va rămâne nedistrus?

Și cunosc răspunsul.

Nu voi putea duce niciodată viața pe care-o doresc.

Iar mama, privindu-mă, de partea cealaltă a mesei, făcând în pumn un cocoloș din șervețel, ticul ei nervos cu care se trăda mereu că nu este de fapt ceea ce pare, mă fixa cu ochii ei mari și negrii, de parcă asta ar fi schimbat ceva. Împreună în sufrageria uriașă, în liniștea mormântală străpunsă doar din când în când de vorbitul de unul singur al lui Mihnea, care se juca pe jos cu un avion, uitam de noi înșine, chinuiți de demoni.

Prin fereastra deschisă pătrundea aer proaspăt, iar soarele desena contururi noi lucrurilor, de parcă le-ar fi poleit cu ceva, iar lumina puternică făcea totul de mii de ori mai intens.

Poate că aş face asta pentru ea, poate că aş face absolut tot ce îmi cere.

36. Mama şi-a reluat în euforia momentului şi tentativele de a încerca să-l înveţe pe Mihnea cifrele, când el nu putea nici măcar număra până la zece. Dar ea nu se dădea aşa uşor bătută, se pare. Un nou val de încredere de sine îi inundase întreaga fiinţă, ca o maree ce avea să se retragă însă curând. A tot încercat câteva săptămâni, fără să poată accepta că e absolut inutil, doar când a ajuns cu nervii la pământ s-a dat bătută. „Uite aşa, vezi aici? Ăsta rotund este zero. Hai zi şi tu: zero“. N-am văzut niciodată un spectacol mai deprimant. Mai jalnic. Când a fost cu adevărat *fix und fertig* a aruncat foile direct în gunoi. Apoi a încercat să-l facă să-şi scrie propriul nume, altă activitate sortită eşecului. După aceea, a plâns foarte mult încuiată la ea în cameră, sau zăcea în fotoliu fără să mai aibă chef de nimic. Cum tot timpul îi era ocupat cu asta, urcatul şi coborâtul scărilor, în jos cu entuziasm, în sus cu disperare neagră, eu trebuia să-mi fac lecţiile singur, fără nici-un ajutor. Nu că m-aş fi gândit că aş fi avut nevoie de ajutor, doar sunt un copil supradotat, nu?! Doar an de an a fost chemată să i se explice că ar fi spre binele meu să trec într-un an superior, de am crezut că până la urmă or să-i spună că ar trebui să sar şcoala de tot.

Dar ceea ce durea cu adevărat, nu era faptul că nu eram întrebat dacă am nevoie de vreun ajutor la teme sau la orice altceva, de până și propriile rufe trebuia să le bag singur în mașina de spălat și să apăs pe buton, ci că nici măcar nu mă întrebau dacă mi le-am făcut. Ori ce note am. Sau că primeau cu atâta detașare și dezinteres veștile că trebuie să mă mut într-un an superior pentru că sunt prea bun, și devin din ce în ce mai bun. Că pun întrebări din ce în ce mai complicate, la care nimeni nu mai poate răspunde.

Cert este că pe oamenii ăștia nimic nu-i putea impresiona. Oricât de tare ai fi încercat. Oricâte eforturi ai fi făcut. Oricât de desperate.

37. Într-o zi, nu știu ce m-a apucat și am început să răsfoiesc albumul cu poze de când eram mai mici. Poate sub imperiul întrebării ei. Ca și cum încercam să găsesc răspunsuri în mine. Ca și cum încercam să înțeleg exact de ce mă născusem și pentru ce anume eram destinat. Și chestia este că dacă te uiți la pozele din albumul familiei, din vacanțe sau din casă, ori din grădină, Mihnea apare și el mereu, în diverse ipostaze, ca un membru valid al familiei noastre. Dar ceea ce văd eu când privesc aceste poze, este o doar o gaură neagră.

Mihnea este marele meu secret. Poate că toată lumea are secrete, poate că toți ascund ceva în adâncul lor, poate că au un subiect pe care preferă să nu-l abordeze, poate că există lucruri despre ei înșiși pe care nu le spun niciodată. Dar secretul meu are două picioare și umblă nestingherit de colo-colo, în văzul tuturor.

Trăim în aceeași casă, îngrozitor de aproape unul de celălalt, e adevărat. Viața simbiotică pe care o ducem, îmi permite să spun că Mihnea este o parte din mine. Doar că este partea mea întunecată. Este ceea ce am eu de ascuns, este lucrul de care eu fug. Trăim în aceeași casă, dar nu ne privim, trecem unul pe lângă celălalt ca și cum am trăi în timpuri diferite, în epoci diferite, unul înainte de Cristos și altul după Cristos. Contactul dintre noi e minim. Deși am un frate, sunt singur la părinți. Sunt un copil singur. Cât de ciudat mi se pare să-l numesc „frate“! El nu este un frate. El este o absență.

Nu avem nimic în comun, un perete de sticlă ne desparte implacabil și nu există nici un mod prin care să ajungem unul la altul. Eu mă simt singur, sunt dornic de tovărășie, aș vrea să mă joc cu el, aș face asta toată ziua cu plăcere, dar contactul nostru este un constant eșec. De fiecare dată când fac vreo tentativă de a avea o activitate comună, sfârșesc indignat, furios. Urlu la el că este un idiot, că nu poate înțelege nimic, îl disprețuiesc, îl urăsc. Mama se supără că vorbesc așa cu fratele meu. Urcă la ea și plânge. Nici nu știu, el mă dezamăgește pe mine, ori eu pe el? După aceea îmi repet în minte minute în șir: sunt un băiat bun, sunt un băiat bun. Ceea ce nu-mi spun: în ciuda a ceea ce simt pentru Mihnea. Dar știu că nu sunt bun. Să gândești așa ceva despre fratele tău, nu are legătură cu bunătatea. Nu mă pot opri din a gândi că eu sunt normal, iar el nu. Că eu sunt inteligent, iar el este prost. Și în timp ce gândesc asta, mă simt plin de dispreț față de propria persoană. Mă urăsc de moarte, pentru că mă bucur că sunt cel grozav.

Iar mama și tata știu. Înțeleg amândoi cum stau lucrurile, că faptul că eu sunt precoce este o piedică în plus în relația mea cu Mihnea. Un motiv pentru ca distanța să crească. Și ei știu că eu sunt pe ascuns încântat de asta, cunosc tot răul pe care-l am pe dinăuntru, că sunt o lepră, că mi-aș fi dorit ca Mihnea să nu se fi născut niciodată. Că sunt fericit că am un motiv în plus să evit contactul. Cum mi-ar putea cere să am o legătură cu el?! Deși ei îmi doresc cu disperare ca eu să am contact cu el. Dacă ar putea să-mi deschidă mintea și să picure acolo cu forța dragoste față de Mihnea, ar face-o fără să clipească.

Ei văd în precocitatea mea doar o formă de egoism care o să mă justifice să caut o viață cât mai departe de el. S-ar putea să creadă până și că, dacă n-ar fi exista Mihnea, aș fi fost doar un copil normal, dezinteresat de școală, leneș, superficial.

Și s-ar putea să aibă dreptate.

38. Într-una din zilele alea, tocmai atunci s-a întâmplat că Mihnea a intrat la mine în cameră, târâmul făgăduinței pentru el, și mi-a mâzgălit toate afișele cu Africa. A folosit pentru asta un marker permanent negru pe care-l țineam pe birou. Invitația a fost probabil prea tentantă pentru el. Colecția mea de mașini, îngrijită cu sfințenie de către mine, a dezorganizat-o complet, iar una din mașini zăcea într-o cană de suc. În jurul căni, o băltoacă mică în care pulpa de portocală era vizibilă, asemeni unor mici viermi care pluteau acolo nestingheriți. Dinozaurii mei erau aruncați peste tot, de parcă ziua extincției se abătuse asupra lor a doua oară. Atunci eu am intrat val-vârtej la el în cameră și am început să-i calc

jucăriile în picioare, să smulg membrele jucăriilor de pluș, mai ales un iepure roz, cu care știam că doarme, a avut de suferit foarte tare de pe urma mâniei mele.

Hai să spunem că n-a *supraviețuit*.

Mama, ațâțată de urletele lui Mihnea, m-a fugărit pe scări și prin toată casa, și a început să se lupte cu mine ca să deschidă ușa de la camera mea. A învins. A pășit înăuntru, și s-a îndreptat spre mine cu pumnul ridicat. Eu mă chircisem pe pat să-mi feresc părțile moi. Când a ajuns la câțiva centimetrii, s-a așezat și a început să plângă. Când s-a potolit, a zis: „Trebuie să fie o mulțime de soare acolo, hă?”. „Nu acum, nu acum e momentul pentru tine“, i-am răspuns, „Cincisprezece grade ziua, noaptea șapte, cincisprezece la sută șanse de ploaie, cincisprezece grade apa“. A privit visătoare afișele, cu ochii roșii, injectați. „Dar o groază de soare de obicei“, am adăugat. „Frumos“, a concluzionat. Tocmai privea Table Mountain într-un afiș imens de deasupra patului. Puteai totuși să-ți mai dai seama ce e, în ciuda semnelor ciudate pe care frate-meu le lăsase în urma lui. „Probabil că este unul din cele mai frumoase locuri din lume“ am început. Un afiș din 5 septembrie 2001, când o furtună puternică a lovit Cape Town, poze cu marea învolburată, furioasă, precum și imagini mai pașnice, cu pinguini pe plajă, cu soare și nisip, imagini atât de însozite încât te liniștesc instantaneu, indiferent ce s-ar întâmpla în tine, ce fel de furtună. Culorile fascinante se revarsă din afișe în noi, picură în gândurile noastre liniștindu-le. Așa că mă folosesc de ocazie să-i povestesc mamei despre Africa, despre costuri și unde ar trebui să mergem și ce

anume să vedem. Ea ascultă, fascinată. Mihnea urlă cu iepurele dezmembrat în mână. Nu-l aude nici unul din noi doi.

Rasputin găfâie lângă ea cu limba scoasă de cât a lătrat. Astăzi a reușit totuși să n-o muște.

„Într-o zi o să termin cu câinele tău idiot“, zice mama privind în continuare afișele. „E un tâmpit“. Își dă o șuviță din ochi, și continuă cu voce calmă: „O să-l dau, sau o să-i dau otravă“.

39. Dar nu este adevărat că nu fac eforturi. Fac eforturi. Fac eforturi supraomenești. Să schimb ceea ce sunt, să schimb ceea ce simt. Dar cum am mai zis, ori de câte ori am o tentativă de a face ceea ce trebuie, de a fi un frate bun, de a face ce-mi cere mama, și ceea ce eu însumi știu că ar trebui și s-ar cuveni să fac, de absolut fiecare dată, ies din toată afacerea mai traumatizat și mai speriat ca niciodată. Ori de câte ori încerc să-mi îndrept imaginea.

Ca în acea zi în care, dintr-un impuls inexplicabil, am încercat să joc *verstecken* cu Mihnea. Era o zi frumoasă, dar am preferat să fac ceva cu el în casă, departe de ochii tuturor. Pentru că el nu știe să numere, m-am pus mereu eu. Începeam să număr, *eins... zwei... drei*, iar sarcina lui evidentă era să se ascundă. Prima oară nu s-a ascuns deloc. Când am terminat de numărat și m-am răsucit pe călcâie, stătea chiar în fața mea, și a început să râdă agitat și

fericit. I-am mai explicat odată, dându-i exemple. A doua oară a înțeles, dar stătea în patul lui în fund, cu pătura în cap. Nu era mare scofală să-l găsești. I-am mai explicat odată.

Am început din nou: *eins, zwei, drei...*

Apoi am început să-l caut. Înțelesese al naibii! Cum eram la etaj, am luat-o metodic începând de sus, din pod. Nu era nicăieri. Am continuat să caut în jos. Dulapuri, mese. Nimic. Sub nici-o masă, în nici un dulap. Am ajuns și-n pivniță, dar nu era nici acolo. Am crezut că n-am căutat bine, așa că am luat-o înapoi în sus. Fiecare cameră a fost metodic răscolită de mine. Se ascunsese atât de bine încât nu era nicăieri. Când am ajuns înapoi în pod, a început să mă apuce panica. Inima a început să-mi bată în afara oricărui control. Ceva a început să se hrănească cu mine pe dinăuntru. Am început să-l strig, în timp ce mă durea totul, dar nu mi-a răspuns. „Gata cu joaca, ieși de unde ești!” Nu mi-a răspuns, și nici n-a ieșit. Casa a părut dintr-o dată frustrant de uriașă, așa cum am simțit de multe ori, doar că acum am simțit însutit. Iar eu frustrant de mic și insignifiant. Oriunde era, căsoiul îl înghițise. „Mă sperii!” am strigat. „Te rog ieși!”. Nici un răspuns. Liniștea perfectă din casă îmi țiuia în urechi. Stăteam pe loc, holbându-mă undeva în gol în fața mea, holbându-mă la liniște, la singurătate și la frică. Erau acolo, în fața mea, râzându-mi în față. Sfidându-mă.

Am început să alerg înnebunit de colo-colo. Trebuie să fi rămas un loc necăutat, undeva el stă și așteaptă să-l găsesc. Am trecut pe lângă el și nu l-am văzut. Este acolo, undeva.

Dar dacă nu mai e acolo? Dacă a dispărut? Dacă l-am făcut să dispară? Ce o să-i zic mamei mele? Plâng și alerg, scot haine din dulapuri, răscolesc, întorc totul cu fundul în sus. Dacă a ieșit pe ușă și a plecat din casă? Unde s-ar fi putut duce? Iar mama este la *supermarket*. Crezând că eu sunt destul de mare să fiu în stare să am grijă de fratele meu cel mic.

Decid să ies să caut în jurul casei. Îmi pun adidașii. Am gura uscată, gâtulejul mă arde. Fruntea learcă de sudoare. Tricoul meu este ud, începând de la subraț în jos. Tânjind după o înghițitură, deschid frigiderul după cutia de suc. Și atunci îl găsesc. Idiotul e ghemuit în raftul de jos, cu ochii larg deschiși, tremurând din toate măduarele. Urlând, l-am scos de-acolo. L-am tras pe gresia din bucătărie și m-am ghemuit lângă el, să-l încălzesc cu propriul meu trup. Am hohotit ca un nebun.

Mama ne-a găsit așa, dormind. Eu cuprinzându-l de la spatele, ținându-l strâns lângă mine, încovrigați unul în altul. N-am intenționat să-i spun nimic, doar nu sunt prost, dar a trebuit să-i dau totuși o explicație pentru ușa rămasă deschisă a frigiderului și pentru nebunia din casă. Am luat o grămadă de palme, apoi am plâns împreună.

L-a dus imediat la doctor, dar era OK.

Doctorul a făcut prea puține pentru el față de cât de mult l-a strâns mama în brațe, și l-a sărutat peste tot, din nou și din nou, pentru că el tot îi indica locuri imaginare care îl

dureau, iar bietul Mihnea credea într-adevăr că săruturile mamei erau magice și vindecau orice, începând de la julturi, zgârieturi și vânătăi. Inutil să spun că de obicei, în orice zi obișnuită, la fiecare cinci minute el cade în cap, ori în fund, ori în vreo gaură din care nu mai poate să iasă. Iar ea e mereu acolo pentru el, să-l vindece cu buzele ei miraculoase. Dacă

pupi se vindecă, dar eu nu prea cred asta. Eu cred exact contrariul. Ultimul sărut pe care-mi amintesc să mi-l fi dat ea, atunci cu dansul, aproape că m-a omorât. A fost ca și cum m-ar fi apucat de picioare și a dat de pământ cu mine. M-a secăt de tot ce se cere pentru a merge mai departe. M-a făcut dependent. M-a transformat într-un plângăcios și-un pământău.

40. Povestea noastră a început să se complice cu adevărat din momentul în care am primit penultima vizită din România. Mama iubea vizitele din România. Se pregătea cu luni înainte. Cu luni înainte începea cu atacurile de panică, își făcea milioane de griji, freca prin casă ca o țicnită și ne teroriza mai rău ca oricând să păstrăm curat. Stăblea meniul pentru fiecare masă de pe perioada șederii musafirilor, toate obiectivele turistice care trebuiau vizitate, totul era stabilit cu mult înainte. Tata încerca s-o liniștească. „Totul arată perfect, draga mea“, spunea. „Nu-ți mai fă atâtea griji“. Dar el nu știa nimic. Sau cel puțin așa zicea mama. Era atât de amuzant

s-o vezi, cu câteva zile înainte de ziua cea mare, cea pentru care se pregătise atât de mult, respirând greu, cu ochii holbați, ținându-se de piept, absentă în mijlocul crizei sale, gata să-și dea ultima suflare. Mihnea începea să plângă invariabil, privind-o fără să înțeleagă nimic, probabil convins că mama moare, ținându-se de marginea bluzei ei, încercând s-o împiedice să dispară, pentru că senzația era că se luptă să devină ea însăși respirație și să se volatilizeze, iar transformarea era iminentă. „Dacă nu ești în stare să primești musafiri, de ce tot continui să inviți oameni?” întreba tata pe un ton moale. „Lasă-mă-n pace“, șoptea mama, cu frate-meu agățat încă de ea. Și se chinuia mai departe să primească aer, din ce în ce mai slăbită, gemând, sprijinindu-se cu palmele de masă, cu ochii jumătate închiși. Ghemuindu-se apoi pe parchet, fără să poată scăpa de prostul de Mihnea care devenea din ce mai disperat și îngenunchea lângă ea fără să dea drumul la pumnul în care ținea strâns o bucată din bluza ei. „Ar trebui să te duci la un doctor“ comenta tata, înrăutățind lucrurile. Uneori tata putea demonstra cu ușurință că nu o cunoaște absolut deloc pe mama.

41. În acea zi de primăvară târzie, polenul se scutura de peste tot. Dacă mergeai prin iarbă, se scutura de pe firele de iarbă în urma ta, dacă scoteai mașina din garaj trebuia să bagi ștergătoarele ca să cureți stratul de pe parbriz. Tata a adus de la aeroport trei persoane. Un bărbat care părea varianta românească a lui David Beckham, nevasta acestuia și copilul, o fetiță cu un an mai mică decât mine pe nume Denisa. Mama i-a așteptat în prag, ca o adevărată gazdă, și i-a îmbrățișat pe toți cu căldură. Probabil că era oricum ușurată că

tensiunea așteptării luase sfârșit, iar acum ce avea să fie avea să fie. Iar asta contribuia major la forța strânsorii ei, la entuziasmul pe care întreaga sa persoană îl emana. Au râs și au părut extrem de fericiți de revedere. Deși eu mă așteptasem ca femeia să fie prietena ei, s-a dovedit că de fapt bărbatul îi era prieten, fost coleg sau ceva. S-au retras imediat la masa de bar din bucătărie și au început să trăncănească, depănând amintiri sau bârfind cunoscuți comuni. Femeia s-a retras împreună cu fetița în camera de oaspeți, să despacheteze sau să facă alte lucruri care ne-au rămas necunoscute. Când au reapărut două ore mai târziu, purtau alte haine și mama a putut să facă turul casei, oferindu-le tone de detalii. Părea un tur de muzeu, iar mama un ghid extrem de priceput.

42. În seara aceea am mâncat supă de avocado cu creveți, iepure în sos de muștar cu plăcintă de legume și tiramisu. A doua zi, supă de ciuperci, pulpă de porc mistreț și tort de mandarine. Adulții au servit vin roșu Brunello di Montalcino. Noi, copii, șampanie pentru copii și suc. A treia zi, supă cremă cu mărar, lup de mare cu ratatouille și parfait de înghețată cu mure. A patra zi, somon cu paste, spate de miel în manta de ierburi și cremă bavareză cu căpșuni. Adulții au servit vin de Bordeaux, apoi cafele cu prăjituri. A cincea zi am mâncat masa principală în oraș, iar în a șasea zi, masa a fost mult mai simplă decât festinurile organizate în primele zile de mama, grătar cu cartofi și înghețată de la magazin. A șaptea zi, musafirii au plecat.

43. Toate obiectivele turistice stabilite de mama au fost bifate. Tata a condus sute de kilometri de colo colo, ca să vedem castelele din Bayern, iar mama a plimbat prin München oamenii, până ce aceștia s-au plâns de dureri de picioare. Rezidenz, castelul regilor din mijlocul orașului a fost analizat de ochi cunoscători, căci bărbatul s-a dovedit a fi istoric de artă, și a avut de spus mai multe chiar și decât ghidul angajat de muzeu. A părut încântat să se dea în stambă cu bagajul lui de cunoștințe. Să se dea mare. Să provoace priviri admirative în privința unor lucruri care nu înseamnă nimic pentru mine. Am fost singurul care nu i-a făcut ochi dulci. Până și tata se înghesuia în el.

Una peste alta, le-a plăcut München-ul. Au zis că este un oraș civilizat, curat și cu o mulțime de lucruri interesante de văzut. Și că probabil or să mai vină și altă dată. Iar noi ne-am mândrit cu München-ul, deși nu era deloc al nostru. Eram și noi doar un soi mai ciudat de turiști, uitați de Dumnezeu pe-acolo, încercând să afle ce să facă mai departe.

44. După ce-au plecat, viața noastră a început să fie foarte grea și foarte tristă, și a dus de la un dezastru la altul. Totul s-a schimbat. Mai mult decât păruse să se fi schimbat înainte, odată cu Daniel. S-a schimbat cu adevărat. Asprimea acestei noi vieți am început s-o simțim cu toții, ca un crivăț în plină vară. Cerul s-a întunecat, acoperindu-se de niște nori invizibili pentru oricine altcineva în afară de noi, albastrul acela intens s-a crăpat în miliarde de bucăți și s-a prăbușit peste noi, strivindu-ne. Ce a rămas când s-a întâmplat această calamitate, a fost doar o imensă gaură de un cenușiu murdar, cum vezi într-o găleată de lături. Doar că

oricât de intens am fi privit, nu am fost capabili să ne vedem propriile reflecții în suprafața aceea lichidă. Nu era apă la urma urmei, era doar proiecția a ceea ce presimțeam cu toții că ne așteaptă în viitor. Pentru câteva zile, am fost cu toții adevărate oracole, așa în grup, și am putut străpunge toate misterele viitorul. Chiar și Mihnea, idiotul, stând în fund în mijlocul bucătăriei în propriile excremente, a putut beneficia de privirea aceasta genială în propriul viitor, cu care a fost familia mea binecuvântată pentru o scurtă perioadă. A început să plângă încet, atipic pentru el, care plânge de obicei zgomotos, cu furie. A stat acolo, indiferent la miros, și a plâns încet.

45. Metoda prin care puteai să afli o mulțime de lucruri despre mama nu era s-o întrebi de-a dreptul, pentru că n-ai fi reușit decât s-o faci să se încrunte și să se enerveze și mai rău, ci să te strecuri nevăzut și să asculți conversațiile pe care le purta cu alții. Să tragi cu urechea fără ca nimeni să știe. Așa că eu asta am făcut.

A fost așa:

Este cald afară, bate vântul, păsările fac gălăgia obișnuită. Ne aflăm în grădina de iarnă. Este umbră și răcoare, pe când afară, unde în piscina de plastic pe care tata a umflat-o în această dimineață, Mihnea se bălăcește împreună cu fata musafirilor. Denisa nu pare conștientă de pericol. Ea crede că dacă Mihnea are șapte ani, își poate controla vezica urinară, când el de fapt nu-și controlează uneori nici alte funcții. Dar se pare că nimeni nu e dispus să-i spună. Așa că se joacă împreună. Fetele au înclinația asta de generozitate spre

persoanele bătute de soartă, așa că Denisa face risipă de entuziasm și risipește pe Mihnea cele mai generoase simțăminte și gesturi. Râde cu gura la urechi, iar Mihnea, cu fața sa strâmbă, râde și el. Din când în când îl sărută zgomotos, iar el râde și mai tare. Spre mine n-ar arunca nici măcar o schiță neterminată a unui zâmbet, pe mine mă urăște, eu sunt doar un băiat normal, n-am nici un handicap, fie el ascuns. Eu sunt dușmanul. Ce mai, mă urăște. Fustița ei roză, udă de apă, i se mulează pe coapsele slăbănoage. Maieul i se mulează și el pe oase și oscioare. Iar șuvițele ude de păr îi intră din când în când în ochi, iar ea țipă de încântare. Vacă proastă.

Până și Rasputin m-a trădat. Aleargă ca un nebun în jurul piscinei, lătrând în joacă.

Eu stau într-un fotoliu de rafie, răsturnat pe spate, cu capul aruncat peste marginea curbată a fotoliului, plictisindu-mă de moarte și bâțându-mi picioarele. Știu c-o enervează pe mama, dar din cauza musafirului nu o să zică nimic. Asta și urmăresc. Acesta stă drept în fotoliu și privește cum se joacă copii, scufundat în gânduri îndepărtate. Arată de parcă nu ar fi prezent. Fumează țigară de la țigară și mai tace încă un șir imens de cuvinte. Mama soarbe încet din paharul său de vin roșu, ascultând ceea ce el nu spune.

În mod evident, îi incomodez.

„De ce nu te duci să joci ceva pe computer?” mă întreabă într-un final, fără să mai reziste. „N-am chef!”, zic, știind că în sinea ei fierbe și ar vrea să-mi tragă una, iar dacă m-ar

nimeri peste bot și mi-ar da borșul, acest lucru ar face din ea cel mai fericit om din lume. „Tata ți-a luat un joc nou, sau nu?”. „Mi-a luat, dar e pentru proști”, zic. Ar vrea să-mi arunce vinul din pahar peste mutră. Ochii i se micșorează, arată ca o felină la atac. „Atunci joacă unul din vechile jocuri”, mă îndeamnă cu o voce reținută. „M-am plictisit de ele”. „Uită-te la un film, atunci”. Fac o mișcare din cap, și scot doar un „n” enervant. Propria mea piele mi se face de găină când îmi aud vocea distorsionată de obrăznicie. Mă privește fix, așa cum a privit în ziua aia pisica puiul ăla expus pentru a fi înhățat și halit. „Ai voie să iei un film de pe ultimul raft”, îmi oferă, la fel de calm. „OK”, spun și țâșnesc. În urma mea, o aud cum îi explică bărbatului că filmele din ultimul raft sunt cele de groază sau prea violente pentru mine. În caz că și-a imaginat cineva altceva. Jucându-se cu părul în timp ce vorbește.

Studiind ultimul raft, hotărâsc să văd ceva îngrozitor de violent cu vampiri și foarte mult sânge. Asta o să-mi spulbere frustrarea și furia că am fost exclus de la conversația lor secretă. O să compenseze totul din plin. O să compenseze o întreagă lume pentru mine. Bag filmul în DVD-player, și mă trântesc pe canapea cu o tonă de floricele în brațe și încep să ronțai fericit, râzând satisfăcut la scenele dure. Sângele curge, adrenalina crește, capetele zboară de colo-colo, mâinile sunt tăiate cu drujba, cresc colți, persoane se hrănesc din alte persoane, răzbunarea este crudă. Sângele țâșnește din ce în ce mai departe, carnea se despică estetic în scene lungi, interacțiunea socială lasă urme adânci în trupuri. Măcar în filme

rănilor sunt vizibile. Când mor, personajele au grimase oribile, prin care să arate cât mai clar că mor în cele mai cumplite chinuri.

Întorc răsând capul spre grădina de iarnă. Mama zâmbeste și ascultă ce îi spune interlocutorul. Pare să i se comunice ceva foarte important, pentru că bărbatul are o expresie gravă pe chip, și pentru o clipă am senzația că exprimă durere lucrul de pe chipul său, sau regret, sau suferință. Mă ridic și mă apropiu, tiptil. Întrucât nu fac zgomot, ei nu mă observă. Continuă să vorbească, scufundați în importanța capitală a lucrurilor pe care le au să și le spună. „Știi” vine rândul mamei să explice, „eu cred că atunci când ne-am întâlnit, nu era momentul bun. Nu a fost să fie. Gândește-te, tocmai ieșise-i dintr-o relație. Apoi, când ai fost din nou disponibil din punct de vedere emoțional, eu mă despărțisem de altcineva. Dacă ne-am fi întâlnit când trebuia, altfel ar fi stat lucrurile”. Tace. Denisa, udă și exagerat de veselă trece pe lângă ei în fugă, anunțând „am nevoie la baie”. Trece și de mine, fără să-mi semnalizeze prezența, fără să mă privească măcar, de parcă aș fi invizibil. De pe corpul ei ud, apa se scurge direct pe parchetul de lemn și nimeni nu-i spune nimic. La fiecare pas pe care-l face, se aude pleosc, pleosc.

Apoi bărbatul zice: „Îți amintești noaptea aia când ai venit prima oară la mine?!“ Rânjind și mai rău, ca și cum ziua despre care vorbește ar fi fost o zi de dentist. Iar ea: „Da, a fost senzațional”. „Purtai un tricou simpatic” își amintește el mai departe, „nu mai știu ce scria pe el”. „Ei, purtam o mulțime de prostii pe vremea aia, de abia împlinisem douăzeci. Nici nu pot

să cred cât de nebună eram pe-atunci. Eram... destul de sălbatică.“ „Erai.“ „M-am schimbat. Tu te-ai schimbat. Ne-am schimbat cu toții.“ „Da, ne-am schimbat. Dar unele lucruri nu s-au schimbat“. Bărbatul o privește cu subînțeles cu paisprezece ani mai târziu, dar ea stă cu capul întors, așa că el continuă: „La fel cum unele lucruri nu se pot uita“. „Hai să terminăm cu conversația asta“, i-o taie mama evitând să răspundă. „S-ar putea întoarce în orice moment. Las-o baltă.“ Cei care s-ar putea întoarce în orice moment sunt tata cu nevasta musafirului, plecați la cumpărături împreună. Mă întorc cu spatele, întrucât mi-e imposibil să-i mai privesc. Doare prea rău. Singurul lucru care ar putea înrăutăți lucrurile, este să aflu că eu am fost un accident.

Stau așa, cu fața spre sufrageria imensă, în care televizorul aprins umple încăperea cu toate sunetele astea, țipete de groază, muzică tensionată. Apoi mișcare pe terasă. „Nu fă asta“, aud că zice mama. El nu spune nimic. „Dă-mi drumul“. A atins-o pe mama?! Și-a așezat mâinile lui împuțite pe ea?! „Dă-i drumul, dă-i drumul odată, *du arschloch!*“, îmi urlu în minte. „Las-o în pace! N-auzi că-ți zice s-o lași în pace?!“. Apoi ea se foiește, scaunul scârțâie sub mișcarea ei, oftează, scoate un sunet care seamănă cu un scheunat, apoi alte sunete care indică împotrivire fizică. Și celălalt scaun scârțâie, la unison. Se aud foșnete. Șoapte neinteligibile. Plescăituri. „Nu“, șoptește mama cu o voce ciudată. „E prea târziu.“

Ca fulgerat, neștiind ce să simt mai întâi, sau în ce direcție să gonesc, scap din mână castronul cu floricele, sau poate îl las să cadă pur și simplu, uitând că am ceva în mână. Se

sparge împrăștiindu-se câțiva metrii în jurul meu, cioburi peste tot, floricele într-o rază și mai mare. Pun pariu că au ajuns și în cele mai ascunse colțuri și că nu or să mai poată fi scoase de acolo în vecii vecilor, iar mama va suferi pe tema asta. Apoi, călcând fără să mă uit pe ce calc, fug. Pur și simplu fug. N-am nici un plan. N-am idee unde fug. Doar drept înainte, orice ar însemna asta. Nimeni nu mă urmează, cum am și bănuir. Sunt lăsat să-mi termin cursa așa cum consider eu. O iau în sus pe scări și fug mai departe. Fug.

Când trec de baia musafirilor la ultimul etaj, o văd pe Denisa uscându-și părul cu un prosop. Nu orice prosop, e prosopul mamei. Cum a ajuns acolo, n-am idee. În posesia ei. Cu mâinile ei mici, își freacă energic părul blond și lung. În jurul ei, o mică baltă, în care stă cu picioarele goale fără să-i pese. Acum știu unde am fugit. A fost acolo pe tot timpul cursei. Gândul înspăimântător. Doar nu l-am pus în cuvinte. Am urmărit urmele ude de pași de pe scări. Fără să știu, fără să-mi dau seama. Intru peste ea în baie. Ea scoate un țipăt. Nu știu de ce, doar sunt un băiat de treabă. Asta mă enervează și mai rău. De ce presupun cu toții că aș fi un monstru? Închid ușa în urma mea, ca să nu audă nimeni dacă țipă din nou. Încep să înaintez spre ea, șoptind hotărât, înfuriat, plin de mânie sălbatică. „Ce-ar fi să-mi arăți păsărica? Ce-ar fi?”. Ea face pași înapoi, tremurând. I-a pierit și vocea, pentru că încearcă să spună ceva, dar nu îi iese nimic printre buze. Ele îi tremură, dar tremurul nu ține loc de cuvinte. Nu ține loc de nimic. Prosopul cel roșu întins înainte ca pe o armă, dar el mă provoacă și mai tare, cum ar provoca un taur o cârpă care i se flutură prin fața nasului. Mă

reped la ea, îi dau jos fustița udă și slipul, toate dintr-o singură mișcare. Ea stă ca împietrită. Nici măcar nu se mai află acolo, constat. Și-a părăsit propriul trup. Este într-un cu totul alt loc. Și mă bucur, întrucât nici mie nu-mi place ce fac. Mă dau un pas înapoi, s-o privesc. Iar ea stă nemișcată, în transa ei comatoasă. Privește într-un punct fix, undeva prin mine. Fața ei, goală. Fără expresie. Are aerul c-o să rămână așa pentru totdeauna.

Deschid ușa și ies.

Îmi reiau fuga. De data aceasta urmând propriile mele urme de tălpi, imprimate pe gresia scărilor în roșu aprins. Pe care nu am fost conștient că le-am lăsat, urme de sânge, de la rănilor care acum mă ard, răni pentru că m-am apucat să alerg în cioburile de la castronul cu pop-corn.

De obicei, mama nu ne dă, nouă, copiilor, decât castroane de plastic. Și văd că are un motiv serios. Ar fi trebuit să rămână fidelă propriilor convingeri, dar ea a încercat, în schimb, să impresioneze musafirii.

46. Dacă cineva crede că o fată de aproape zece ani va povesti ce i s-a întâmplat, atunci când i se întâmplă ceva oribil, vă înșelați. Așa că am stat cu toții la masă în seara respectivă, și în serile care au urmat, savurându-ne bunătățile pregătite de mama. Adulții au trăncănit vrute și nevrute, au râs și s-au îmbuibat cu vin. Într-una din seri au și dansat. Cu mințile intoxicate de alcool au executat piruete și au schimbat îmbrățișări aparent nevinovate.

Sau dacă cineva va crede că o mamă își va acosta propriul fiu ca să discute despre ce a auzit acesta sau nu, iarăși vă înșelați.

Iar părinții Denisei n-au observat că expresia de pe fața ei se schimbase radical. N-au observat ochii măriți dintr-o dată, cearcănele de sub ochi. Erau prea plictisiți de propriul copil ca să-l mai privească, sau în rarele momente în care o priveau, să o vadă cu adevărat. Observau numai chestii din astea: „mănâncă cu gura închisă, draga mea” sau „de ce ți-ai pus tricoul ăsta vechi? nu era de presupus doar să dormi cu el?”

Erau pregătiți la fel de puțin să vadă chiar și chestii mai grele, cum ar fi cum tipul îi păstrează mamei mâna într-a lui cu o secundă prea mult, sau îi așează o palmă pe spatele dezgolit de rochia de vară. Se pare că eram singura persoană îndeajuns de inteligentă ca să observe jocul ăsta murdar. În rest, nimeni nu pricepea nimic din ceea ce se întâmpla chiar sub ochii lor, și ce mă enervează și mai tare este că cei doi înfăptuitori se bazau pe tăcerea mea. Adevărul este că tata și cu idioata de nevastă ar fi făcut un cuplu perfect, cei mai proști oameni din lume. Toată lumea i-ar fi tras pe sfoară și le-ar fi vândut toate deșeurile de care n-ar fi avut nevoie, fiindcă ei le-ar cumpăra încântați din cauza prostiei lor strigătoare la cer. Ar mai face un cuplu perfect și din prisma faptului că sunt doi oameni cumplit de șterși și neatrăgători. Pe când mama formează cu istoricul de artă cuplul secolului, în ciuda părului său grizonat, căci este cu cel puțin cincisprezece ani mai bătrân ca ea. Nenorocitul și-a pus într-una din seri un costum de haine gri închis, cu aerul că străbate covorul roșu la o lansare

de film. Am înțeles din primul moment în care l-am văzut, atunci când l-a adus tata de la aeroport, că e un bărbat bine, dar în costumul ăla arăta de nota unsprezece plus. Pentru că am moștenit aspectul mamei, am speranța întemeiată că într-o zi voi fi tipul ăsta.

Doar în privința înălțimii nu sunt sigur. Pentru că deși Mihnea e mai mic decât mine cu trei ani, este deja mai înalt cu o jumătate de cap. Așa că ori este el destinat să ajungă un gigant, ori eu n-o să fiu de vreo înălțime deosebită.

47. În penultima zi, când se pregăteau să danseze din nou, n-am mai rezistat, cu gândul să îndur așa ceva din nou, felul în care se uita individul la mama și mama la el, atingerile, micile complicități subtile, și l-am întrebat pe tata cu voce tare, să audă toată lumea adunată în sufragerie: „Tata, ce înseamnă când o femeie spune că o noapte cu un bărbat a fost senzațională?”. „Cine a zis așa ceva?” a întrebat tata încă râzând. „Mama.” „Când asta?” a mai întrebat stupefiat.

Rânjetul tâmpit îi dispăruse deja.

48. Dar nu a fost acesta deznodământul la vizita primită din România în acel an, pe care o pot cataloga drept un adevărat fiasco. Nici a doua zi, când oamenii ăia s-au uitat la mine într-un mod absolut indescritibil înainte de a ieși pe ușă cu valizele, fapt care m-a făcut să cred că totuși fetele de aproape zece ani s-ar putea să vorbească la urma urmei despre lucrurile oribile care li se întâmplă. În timp ce era clar că atunci când un bărbat vine în

vizită la o fostă iubită fără ca nevasta sa să știe de statutul real al acestei femei, deghizat sub termenul neutru de prietenă, ori soțul fostei iubite să știe, cu atât mai mult cu cât acest musafir mai are încă sentimente pentru gazdă, toți se vor opri să-și mai vorbească unul altuia. Se vor opri din vorbit, din a face uz de cuvinte fără rost, din pălăvrăgit, din a rosti fraze lungi care nu spun nimic, care nu exprimă deloc adevărul, nu reflectă nici o realitate. Se vor opri, înțelegând în sfârșit ce jalnici sunt. Cât de patetici. Cât de mici și mediocri și lipsiți de coloană vertebrală.

49. Deznodământul a fost așa, în seara în care musafirii n-au mai fost la noi în casă, ci au dormit în paturile lor din România, încercând să-și lingă rănilor sau să dreagă lucrurile, oricât de stângaci.

Ah, da, deznodământul, mi-l amintesc cu exactitate:

Nu pot să dorm. Mi-am pierdut somnul. Am dubii c-o să mai dorm vreodată.

Stau chircit pe holul de la etajul părinților, exact între camera mamei și cea a lui tata. E întuneric, iluminatul stradal aruncă slabe pete mai deschise de gri pe peretele lângă care m-am făcut mic. Este liniște, o liniște de mormânt. Stau acolo, încercând să nu mă gândesc la nimic. Încercând să trăiesc clipa de față, fără trecut, fără viitor. Apelez la instinctele mele animalice. Să fiu respirație pură, să-mi simt propriul trup până în ultima fibră, să mă bucur

de propriul trup, dacă se poate, de propriile senzații. De senzația de a fi. De senzația de a fi eu. De senzații. A privi, a respira, a simți.

Exersez privilegiul de a exista. De a respira lângă un zid. Întind o mână în față ca pentru a prinde ceva invizibil și încep să-mi deschis și să-mi deschid pumnul. Acest gest simplu e destinat să-mi provoace plăcere. Am mâini și le pot mișca așa cum doresc. Sunt viu. Simt forța crescând în mine.

Apoi o ușă se deschide și mă întrerupe din ocupația plăcută. E ușa camerei lui tata. Dar pe ea trece mama. Ce a căutat în camera lui la o asemenea oră? Fără aspirator în mână? Fără cârpa de praf? Fără să tragă afară un coș plin până la refuz cu lucruri împruțite? Asta mă zguduie până din temelii, dar curând un alt lucru provoacă un efect de sute de ori mai devastator. De parcă cineva ar smulge ceva din mine fără anestezie. În lumina slabă, pot constanta dezolarea de pe chipul ei, gura cu colțurile trase în jos, asimetric, părul în dezordine, greutatea cu care se mișcă, faptul că-și târâie un picior, ca și cum ceva în ființa sa este în mod ireversibil dezechilibrat, dezechilibrat atât de urât, încât deplasarea devine un hazard, iar cămașa de noapte are o bretea smulsă, și e crăpată la subraț până în talie. Într-un cuvânt, ceea ce mă izbește cu violență, este nimic altceva decât că mama arată ca victima unui viol.

Ce i-am făcut mamei mele?

Ce i-am făcut?

Trece pe lângă mine, fără să mă vadă. Dacă aş întinde mâna, i-aş putea prinde marginea de dantelă a cămăşii şi i-aş putea cere iertare. Aş putea plânge la ea în braţe. Aş putea-o implora să mă ierte, sunt doar un copil şi nu ştiu ce fac. Dar nu poartă nimic pe sub cămaşă, aşa că gestul meu ar fi indecent.

O las să treacă.

Intră în baie. Aud apa pornind în cadă. Mă târăsc pe coate, hohotind, spre camera ei şi mă strecor înăuntru. Aprind lumina şi mă prăbuşesc peste perna ei. O strâng în braţe de parcă ar fi ea. Ceva îmi intră în gură şi când trag afară între degete, e un fir foarte lung, negru, cârlionţat. Părul ei. Perna miroase senzaţional, a lăcrămioare. E atât de puternic mirosul, încât mă copleşeşte. Zac acolo nemişcat. Ca sub imperiul unei vrăji.

Apoi, târându-mă din nou în coate, întrucât se pare că mi-am pierdut calitatea bipedă, încep să-i umblu în sertare. Mă hotărăsc pentru sertarul de jos. Îl deschid, plin de desu-uri. Întreg catalogul de la *Victoria's Secret* pare prezent în nenorocitul de sertar. Ridic delicat o pereche transparentă de chiloţi cu margine de dantelă neagră. Mătase, dantelă, ţesături transparente, foarte mult negru şi roşu. Încep să hohotesc şi mai rău. Un soutien doar jumătate de cupă, roşu aprins, mă face să urlu de-a binelea. Casa, *căsoiul*, nu pare deranjată, deranjat, de prezenţa unui animal sălbatic între pereţii ei, lui. Liniştea rămâne nemişcată. Culeg pe

rând diferite piese, corsete, body-uri, tanga, portjartiere, furouri, le privesc, și urlu nestingherit. Neîmpăcat. Intoxicat.

În noptiera din dreapta dau peste o sticlă de parfum. O deschid, miros. Dezamăgit. Dezamăgit până în esența ființei mele. Habar n-am de ce asta mă dezamăgește în halul ăsta. Mirosul de lăcrămioare îmbuteliat. Nu e produs de trupul ei fabulos. *Miracle* de la *Lancôme*, scrie pe sticlă. Asta-i *tot*. Totul are nume, totu-i fals, totu-i produs la scară industrială. Iar asta mă face să gem și mai rău, ca un animal pe moarte.

A mai avut cineva senzația că totu-i fals și gol și fără sens?

50. A doua zi nu-mi vorbește, nu mă privește. Nici a treia zi, nici a patra. Cândva observ că are o vânătaie urâtă pe gamba dreaptă. Mă întreb cum a obținut-o.

51. De ce n-am spus nimic despre Daniel, dar m-am apucat să spun despre individul ăla care oricum s-ar fi întors de unde a venit și ar fi dispărut complet din viețile noastre?! Nu știu. Poate pentru că n-am crezut că mama vorbește serios despre un puști de șaptesprezece ani.

Dar m-am înșelat.

Când i-a spus ăluia că e prea târziu, n-a vrut să spună că e prea târziu pentru că ne are pe noi, ci că e prea târziu pentru că-l are pe Daniel.

52. Mama nu avea pe nimeni cu care să vorbească în afară de propria ei mamă, pe care o suna regulat în România și care îi răspundea mereu în doi peri, semn clar că era distrasă de o telenovelă de la televizor. Și telenovele păreau să fie transmise continuu, indiferent că mama suna dimineața la prânz sau seara. Întotdeauna era ceva care făcea dialogul lor imposibil. Și mama nu vedea asta, dar eu puteam vedea cu claritate că așa era mai bine. O fi fost bunica mea, dar femeia era o scorpie. Nu cu mine, pe mine mă iubea, dar de câte ori ne vizita în Germania, reușea s-o dea peste cap pe mama și mai rău decât era ea de obicei.

Și cum vizita ei era programată după doar două săptămâni de la vizita familiei care a plecat supărată și ofensată de la noi, lucrurile nu se prevesteau prea bune. Nici măcar nu avusesem timp să ne revenim, și nu că nu ne-am revenit, dar am căzut într-o gaură și mai adâncă, întrucât tata a venit acasă după o zi lungă la serviciu și ne-a anunțat sec că-și pierde locul de muncă. Firma urma să se închidă și să își mute sediul într-un loc mai ieftin, într-o țară unde costurile să fie mai scăzute. Vestea ne-a bulversat și ne-a tăiat pofta de

mâncare. Ne-am ridicat instantaneu de la masă și ne-am împrăștiat care încotro. Doar Mihnea a rămas, înfulecând de zor cu pofta lui de mâncare insașiabilă, golind pe rând toate farfuriile așezate pe masă.

Mama și tata au început să vorbească chiar și despre varianta în care să ne mutăm înapoi în România, cu tot regretul pentru mine, în ciuda perspectivei slabe ca eu să mă integrez, dar cu speranța vie că fiind un copil superdotat o să recuperez cu limba și cu tot. În mod evident, Germania tocmai ne era smulsă de sub picioare.

Rămânea varianta ca tata să înceapă să-și caute o altă slujbă, atâta timp cât i se oferea ajutor social și aveam oricum ceva bani puși deoparte, deși nu mulți, căci casa ne mâncase aproape toate economiile, iar datoria la bancă era uriașă, de plătit pe parcursul unei vieți de muncă. Pe parcursul unei vieți de muncă a lui tata și a unei vieți de muncă a mea de asemenea, în cazul în care tata nu era promovat într-un post extrem de important, așa cum sperase, perspectivă care părea mai îndepărtată ca oricând. Fiind foarte bine pregătit, șansa să găsească o nouă slujbă părea reală. Doar că supraestimam nevoia de oameni foarte buni pe piață. Iar tata, care avusese un post de șef de departament, părea să aibă mare ghinion când era vorba să mai găsească altul similar și remunerat la același nivel.

Până la urmă s-a decis că vom aștepta și vom vedea. Și s-a hotărât să nu spunem nimănui nimic, nici bunicii mele, mai ales ei, care urma să vină la noi curând. Dar atmosfera din casă era grea, ca și cum am fi murit cu toții și privegheam la propria moarte.

Instantaneu, ca și cum perspectiva de a rămâne fără slujbă i-ar fi făcut o sete teribilă, tata s-a pus pe băut. Și a băut orice, în orice cantitate i s-ar fi livrat. Dar să nu mă înțelegeți greșit, dimineața a continuat să plece la patru ace, ca de obicei, doar că Dumnezeu știe unde. Iar mama i-a pregătit pachetul, fără să întrebe.

53. Și într-o dimineață întunecată, la ora nouă treizeci, din mașina lui tata a coborât bunica mea, o vrăjitoare bătrână și otrăvită. El i-a cărat valizele în casă cu o față posomorâtă. Probabil că găsisse ea ceva pe drum care să-l demoralizeze. Și încă cum, era expertă. Toată lumea e expertă în ceva, și întotdeauna e vorba de ceva negativ. Apoi el și-a găsit ceva de lucru într-un colț nevăzut al casei, pentru a nu-și încrucișa drumul cu nou-venita și nu l-am mai văzut. În ceea ce-l privea pe el, era expert să se facă nevăzut.

Ea a fost cea care a observat că subsolul nostru este inundat și a secondat-o pe mama când aceasta a sunat la firma de construcții să se plângă. În cursul zilei au apărut muncitori care au început să spargă în cămară, ca să găsească spărtura din țevă și să oprească transformarea pivniței noastre în piscină.

În acea perioadă mama începuse deja să tușească. De fapt, tușea de o săptămână, dar având în vedere cât a tușit ulterior, nu este o greșală să afirm că abia începuse. Din prima zi în care pusese piciorul în Germania, vremea fusese un șoc existențial pentru ea, așa că o simplă tuse nu era ceva deosebit. Doar că de data asta a fost.

Seara, mama a uzat de aranjamentul ei cel mai sofisticat ca s-o impresioneze pe maică-sa. A turnat nisip fin auriu pe masă, a așezat în mod artistic scoici uriașe, apoi a așezat farfuriile cele scumpe pe niște pătrate de aluminiu în dreptul fiecăruia. Arăta senzațional. Și familia care plecase fusese impresionată. Dar maică-sa a început să se plângă că simte nisip în supa de avocado, și că oricum ce supă este asta, o supă sănătoasă de perișoare nu știe să facă? Până la urmă și-a aruncat șervetul pe masă, cel puțin asta a fost intenția, întrucât a ajuns de partea cealaltă a mesei la mine în farfurie, și s-a ridicat supărată și a plecat în camera ei.

Mama a urcat după ea și a încercat să o convingă să mergem la restaurant, dar s-a întors fără să înregistreze nici-un succes. Avea ochii roșii. Plânsese pe scări. Și a dispărut să poată face asta din nou, departe de ochii noștri.

54. Mama și tata au discutat mult despre această problemă, încercând să înțeleagă cum ar putea s-o mulțumească pe bunică-mea. Mama i-a găsit foarte multe scuze, susținând că totul se datorează vieții agitate și grele pe care mama sa o avusese. Provenind dintr-o familie veche și nobilă, avusese parte de persecuții pe vremea vestitului regim comunist. În școală fusese ridicată în picioare și dată drept exemplu de reminiscență burghezo-moșierească. Tatăl ei făcuse treisprezece ani de închisoare politică, apoi trei ani de muncă silnică. Iar mare parte din rudele ei nu fuseseră atât de norocoase încât să supraviețuiască acestui tratament balnear. A văzut prea multe, susține mama cu o voce de fetiță.

A lucrat întâi ca muncitoare într-o fabrică de produse electronice, apoi la un aprozar, apoi a făcut curat într-o grădiniță, apoi într-un salon de coafură, și în cele din urmă la o benzinărie. A schimbat nenumărate adrese. Bărbații au plecat mereu, fără să lase note cu explicații în urmă. Tatăl mamei mele, primul pe lista cu dispăruți fără urmă.

Ceea ce se petrecea în sinea ei, putea fi ghicit, dar nu știut cu siguranță.

55. Apoi, de-a doua zi, a început circul cu adevărat. Femeia aia nu putea să stea o clipă fără să corecteze fiecare gest al mamei. Fără să găsească greșeli, fără să-i inventeze noi și noi vinovății. Era expertă la tortură. Femeia era un as. Pentru că știa germana aproape la fel de bine ca mine care făceam școala în limba asta, a început să se certe cu muncitorii care își tot extindeau spăturile pentru că nu descopereau pe unde curgea apa. I-a enervat atât de tare, că m-am temut că ne vor sparge toți pereții din casă și ne vor lăsa baltă, și nu cred că sunt departe de adevăr, având în vedere că au început cu adevărat să se extindă în sus.

Apoi a început să-i reproșeze mamei că nu se ocupă îndeajuns de Mihnea. Copilul nu știa să numere sau să scrie. Nu știa nici măcar o poezie scurtă. „Nu poate!“, a urlat mama. „Nu există așa ceva“, i-a replicat bunică-mea. „Nu depui tu destul efort. Ia lasă-l pe mâna mea o lună!“. „Îl las și un an, că tot așa o să-l iau.“ Mihnea stătea în fund și le privea când pe una când pe alta, cu o mână băgată pe gât. Din cauză că urlau, asta-l făcea nervos, așa că privea cruciș. „Sunt sigură că mi l-ai lăsa și un an! Sau doi, sau zece. Știu că asta vrei! Ai fi fericită să scapi de el!“. „Nu este adevărat! Cum poți să spui așa ceva, e băiatul meu!“. „Oh, ba da, te știu

eu mai bine! Te cunosc perfect!”. „N-am nici cea mai mică idee ce vrei să spui cu asta, mamă!”. „Ba știi! Cățea mică și răsfățată! N-ai avut niciodată instincte de mamă, n-ar fi trebuit vreodată să faci copii, niciodată. Uită-te ce ai făcut. Privește.” „Încetează!”. „Ce-i, te deranjează adevărul? Nu din cauza ta este copilul ăsta așa cum este?! L-ai lăsat să se îmbolnăvească, nu ți-a păsat. Cu tine în casă. Encefalită, iar tu te învârteai ca o roză susținând că n-are nimic. Apoi nu i-ai dat medicamentele care i-ar fi redus gradul de retard, că-i distrugi ficatul!” „Nu a fost vina mea.” „Ba a fost și tu știi”. Aici mama începe să plângă. „OK, zice. A fost vina mea. Mă trezesc în fiecare dimineață, mă uit la el și știu. Ești mulțumită? Nu l-am dus la spital la timp, iar el a făcut ce-a făcut. Apoi am luat o hotărâre proastă cu medicamentele. Acum ești satisfăcută?” Bunică-mea îi aruncă o privire și mai furioasă, ca și cum mărturisirea ar fi scos-o și mai rău din minți, trăneste farfuria cu prăjituri din mână și urcă scările spre camera sa. Mama plânge și șoptește într-una: „O să mor, o să mor”.

Deci mama i-a făcut asta lui Mihnea! Asta îmi oferă o perspectivă mai largă pentru dimineața aceea de acum un an, în care a întrebat la masă, după ce Mihnea făcuse un gest care părușe de o normalitate ieșită din comun: „Cum ar fi fost dacă Mihnea ar fi fost normal?”. Bună întrebare. Cu toții am stat holbându-ne la Mihnea, fiecare cu versiunea lui asupra acestei lumi paralele. Cum ar fi fost? Ce vieți am fi dus? Dar ce a vrut ea să întrebe cu adevărat? Care era întrebarea corectă? Întrebarea care-i pulsa în minte?

56. Cred că pe atunci s-a întâmplat unul din lucrurile alea care mă duc pe mine la disperare. E miezul zilei, iar eu mă uit la Sponge Bob în reluare. Ronțâi niște grisine pline de bale de-ale lui Mihnea, dar în ultima vreme au început să nu mă mai deranjeze lucruri care altădată m-ar fi scos din minți. Într-un moment de publicitate mă uit pe geam, și ce văd?! Să nu-mi vină a crede ochilor! Mihnea, gol pușcă, bățându-se în mijlocul grădinii, cu o erecție pe toată cinstea. Am văzut negru în fața ochilor. Am ieșit pe ușă alergând spre el, cu sufletul la gură, și m-am aruncat asupra lui. Când l-am doborât la pământ, am simțit o satisfacție sălbatică, și o umilință pe măsură, ca și cum eu aș fi fost în locul lui Mihnea. Eu aș fi făcut lucrul ăla teribil. M-am ridicat de pe el, întâi în genunchi, apoi în deplină poziție bipedă, l-am apucat de picioare, și l-am târât până în casă. Bineînțeles că el a urlat tot timpul și că erecția dispăruse. Măcar atât am învățat de la mama, cum să procedezi în cazuri de forță majoră: apuci strâns și înlături problema prin târâre.

Cheia la toată scena pe care tocmai am povestit-o, este ceva foarte pervers, în caz că nu este evident. Este aceeași chestie ca atunci când mama ne cumpără haine la fel și ne îmbracă identic, iar eu o iau razna și simt că-mi pleznește ceva pe creier. Dacă nici acum nu e evident, o să mai adaug ceva. Înainte de ne muta în căsoi, n-am avut camera mea. Am dormit cu Mihnea în același pat. Făcea mereu pipi pe el, iar eu simțeam urina inundându-mi partea de pat, udându-mi pijamaua, invadându-mă. Mihnea invadându-mă pe mine, insinuându-se în mine. Eram una. Eram aceeași persoană, el și eu. Nu există limită care să stabilească unde

se termină el și unde încep eu. În cazul în care n-o aleg eu, în cazul în care n-o urlu eu în gura mare, în cazul în care n-o afirm în fiecare clipă a vieții mele. Deci, eu eram acolo în grădină, fluturându-mi părțile rușinoase în văzul tuturor. Eu eram...!

Și m-am întrebat unde erau cele două scorpii *acum*?! Ce dracu' făceau în loc să împiedice să se întâmple dezastrul ăsta?! Prea preocupate să se certe pe undeva, să se acuze reciproc, să-și scoată ochii. Fără să vadă ce se întâmplă cu mine.

57. După o perioadă de tortură și tensiune, cotoroața a plecat până la urmă, fără ca vreunul din noi să regrete măcar o amărâtă de secundă. Ce era de regretat? Femeia era o nazistă, nu o reminiscență a burgheziei. Și-a mișcat fundul îngust ca și cum ar fi fost vreo tinerică, și a dispărut de sub ochii noștri la aeroport. Când părul ei făcut permanent, ridicat într-o coamă de bucle țepene, nu a mai fost vizibil, am simțit cu toții ceva asemănător cu euforia. Ne-am zâmbit unul altuia, ne-am spus cuvinte tandre, și ne-am dus să mâncăm înghețată. Chiar și mama, care tușea de-ai fi zis c-o să-și scuipe plămânii afară, și-a comandat o înghețată uriașă de căpșuni și a mâncat-o de parcă o câștigase la o competiție și nu mai câștigase niciodată nimic până atunci.

58. Imediat după aceea au început problemele mele. Dacă nu începuseră deja de mult. În fine. Și o să explic simplu: Max are și el cincisprezece ani, ca majoritatea colegilor mei. Astfel că are acces în cercuri unde se fac și se spun multe. Așa că, atunci când a venit și mi-a spus ce auzise de maică-mea și de un tip pe nume Daniel, a părut să știe din surse de

încredere. Mă rog, nu a venit, la propriu. Eram cu bicicletele și ne-am aventurat până la un mic lac din apropiere. El și-a scos o țigară și a început să-și dea importanță. Eu am tăcut întâi, apoi am negat. Nu poate să fie mama, e o neînțelegere. Apoi m-am prefăcut că sunt OK cu asta, ba chiar că găsesc că-i *cool*.

După câteva zile în care mi-am rumegat furia și frustrarea, și câteva nopți nedormite, m-am întâlnit pe ascuns, tot lângă un zid, cu amicul meu român. I-am cerut atâta otravă de șoareci cât să omori un câine. „Ce vrei să faci cu ea?” „Poți sau nu?” „Pot orice”, s-a lăudat tipul. Și era adevărat.

Când am mers împreună să ne plimbăm câinii o săptămână mai târziu, am prins un moment când Maximilian nu era atent, și i-am strecurat ceva câinelui său lup.

A doua sau a treia zi, a apărut un articol în presă care mi-a oferit o satisfacție ascunsă. Cel puțin titlul. Zicea așa: „Ucigaș de câini la marginea München-ului.” Apoi o dădea înainte cu Maximilian din care scotea un adevărat erou, cât a suferit el să-și vadă câinele murind și ca să vezi ce lume rea există, care să rănească un biet copil în halul ăsta. O poză de-a lui, în care arăta mai măreț și mai plin de importanță decât era în realitate, urma spre mijlocul articolului. La școală, toate fetele s-au strâns în jurul lui să-l consoleze. Toate au avut câte ceva ridicol și patetic de spus. Au debordat de empatie. Chiar și Adriana. Mai ales Adriana. Cu aerul ei visător și totuși calculat, ca și cum își cântărea cu atenție fiecare cuvânt, pentru corectitudine și imposibilitate de interpretare, ca și cum fiecare amărât cuvânt trebuia

premeditat la sânge, de altfel felul uzual de a vorbi al nemților, ea și-a exprimat simpatia și părerea de rău în fraze lungi și leneșe, rămânând nepermis de mult în preajma lui Max. Avea părul prins în fiecare parte a capului de niște agrafe roz, iar la gât purta un lăntișor cu o floare roșie. Floarea roșie părea îngrozitor de nepotrivită persoanei sale. Luat în ansamblu, trupul ei suferea de o imobilitate înspăimântătoare, de parcă ar fi pozat în continuu pentru o revistă, dar o revistă pe teme triste, în care un subiect ca „ziua în care mi-a murit câinele“ ar fi fost unul normal, iar ochii ei, în majoritatea timpului aplecați în jos cu o reținere voluntară, pur și simplu negau floarea roșie, o făceau să pară îngrozitor de neconvențională, ca și cum ar fi avut buzele făcute roșu aprins sau cizme cu toc de zece centimetrii. În ziua aceea m-am întrebat de ce mi-ar plăcea oare mie tocmai o fată cu ochi atât de inexpresivi, de ce tocmai ea?! De ce tocmai prințesa de gheață?

În ziua aia, Max nici măcar n-a avut timp să vorbească cu mine. Și nici întreaga săptămână. Iar când a vorbit, mi-a zis așa: „Îmi pare rău, mergeam cu tine pentru că aveam amândoi câini, dar acum o să merg cu Vincent“. „Ce vrei să spui?! Doar ești prietenul meu!“ am zis. El a tăcut, vinovat. „Nu poți să-mi faci așa ceva! Sunt cel mai bun din clasă! Te ajut mereu la lecții!“. El a tăcut în continuare, privind în jos. Apoi mi-a zis: „Ce să fac, te porți îngrozitor de ciudat în ultima vreme!“. „Ce vrei să zici? Cum adică?“ am întrebat. „De exemplu, acum câteva zile ai izbucnit în plâns în clasă, în mijlocul orei, fără motiv“. „Oh, *asta*...! Ce să zic, nu știu ce m-a apucat. Cred că mă durea stomacul“. „Apoi arăți foarte obosit de la un

timp. Nu mai ești același. Ai devenit foarte ciudat. Și nu prea e deloc *cool*..”, a mai adăugat. „Ascultă, nu cumva are legătură cu mama și Daniel?!“ i-am tăiat-o bănuitor și rănit. „Aaa, nu“. Apoi a tăcut din nou. „Mai mergi cu mine măcar odată“, l-am implorat, pierzându-mi orice urmă de mândrie. Era o lovitură prea mare pentru mine. „Ascultă, Verdi, nu o lua personal“ mi-a mai spus.

Cum îmi putea face așa ceva? Am crezut că suntem prieteni, am crezut că mă place, aveam mai multă încredere în el decât în propria familie, am crezut că e... fratele meu. Ce-o să fac acum?! Ce o să mă fac?! Este asta sfârșitul lumii?!

Văzându-mă în halul ăla, a mers cu mine acasă, apoi seara s-a întâlnit pentru ultima oară cu mine pe câmp. Sustinea că-i face rău să se afle acolo, îi amintea prea tare de Cesar. Mi-a spus că merge la un psiholog ca să poată face față acestei încercări nefericite. Săptămâna care urma avea a doua ședință. Psihologul îi spusese că o asemenea pierdere îi poate marca întreaga viață. Că ar putea avea adevărate probleme în relațiile sale personale de mai târziu. Eu n-am vorbit prea mult. Doar l-am privit. Vremea era oricum ciudată. Vântul bătea îngrozitor. Nu ne puteam auzi mai deloc. Hainele noastre fluturau în toate direcțiile, părul la fel. Era de-a dreptul straniu. L-a un moment dat, i-am strecurat ce rămăsese lui Rasputin. Maximilian n-a observat nimic, doar stătea acolo cu aerul lui sclifosit de victimă.

Disperat, am sunat-o pe mama de la o cabină telefonică din apropiere. Nu știam ce vreau să-i spun, am simțit doar impulsul s-o sun, deși îmi simțeam vocea undeva mică în gât,

simțeam că mă sufoc și mă înec cu ea. Formând numărul, a părut cea mai grea sarcină pe care am avut-o vreodată. Nici măcar nu-mi mai aminteam propriul număr. Prin pereții de sticlă ai cabinei vedeam ramurile copacilor îndoindu-se elastice sub forța vântului. Apoi i-am auzit vocea: „alooo?“, dar n-am putut scoate nici un cuvânt, singurul lucru pe care puteam să-l fac era să tremur incontrolabil și să mă înec cu propria salivă. „Daniel?!“ am auzit-o întrebând. Lovit ca de trăsnet, m-am oprit din tot ceea ce făceam. Dintr-o dată mușchii mi s-au relaxat, gâtul mi s-a eliberat, ca și cum aș fi fost injectat cu un drog. „Daniel, dragul meu, unde ești?!“. Am așezat receptorul la loc și am stat acolo privind norii cum dansează pe cer. *Daniel, mein Schatz, wo bist du?*

Dar eu n-am avut decât o notă de câteva rânduri în ziar, intitulată „Ucigașul de câini lovește din nou“, iar numele meu nici măcar nu era menționat. Ce să mai zic de poză. Eram doar un „copil“. Fetele își consumaseră deja repertoriul, iar ucigașul de câini fusese eclipsat de faptul că Britney Spears era din nou însărcinată

59. Dar în schimb, s-au petrecut două lucruri. În primul rând nu am înțeles de ce am făcut asta, iar acest fapt m-a zguduit într-un mod îngrozitor, iar în al doilea rând, văzându-l pe Rasputin murind, am înțeles în sfârșit ce este moartea. La sfârșitul chinurilor lui, urlam fără să mă mai pot opri, astfel că mama a trebuit să mă îndepărteze. M-am dus în pod, m-am suit pe *trampolin* și am început să sar. Știam că dacă sar foarte sus, mă pot lovi cu capul de tavan. Așa că am făcut asta ore în șir. Un pic de durere fizică era medicamentul cel mai bun.

60. Dar înainte de asta am făcut încă ceva. Chiar a doua zi după ce Max mi-a zis ce auzise el despre Daniel, am chiulit de la școală și am însoțit-o aproape cu forța pe mama la grădiniță. Pentru că și-a dat și singură seama că e prea exagerat să refuze cu atâta îndârjire, a acceptat.

Era o zi foarte caldă. A fost așa:

Mama poartă un tricou alb și o fustă dintr-un material subțire cu flori albastre. Eu, șort și maieu. Căldura ne înmoaie pe toți, umiditatea ne tâmpește. Abia poți respira, chiar dacă nu tușești ca mama. Ajungem relativ devreme, curtea este plină de copii de la toate grupele. Mamele lor încep să sosească și să-i recupereze de prin toate colțurile. Unii se dau în leagăn, alții se joacă la nisip, dar distracția zilei este ca, dezbrăcați în slip, să alerge ca nebunii în timp ce Daniel îi stropește cu apă cu un furtun. Înainte a avut un furtun special, învelit într-o floarea soarelui uriașă de plastic, care împrăstia stropi mărunți ca o ploaie tropicală. Dar băieții se hotărăsc s-o facă la un mod mai dur, poate doar Daniel hotărăște, furtunul cu apă, deci, cu jet puternic. Asta nu e joacă de fete! Cui nu-i place, să se care! Unii plâng când îi nimerește jetul, apa e rece. Daniel fuge după copii. Zeci de picioare mici tropăie de colo-colo în cârduri, ca niște păsări migratoare debusolate. Eu și mama stăm pe o băncuță miniaturală, mama pretinzând că Mihnea nu și-a terminat joaca la nisip și trebuie chipurile să-l așteptăm. Dar după câte observ, nu are ochi pentru Mihnea. Mihnea e atât de departe de ea, precum ar

fi fost, de exemplu, planeta Saturn. Pretinzând că e interesată de activitatea din grădină, mereu ochii ei rămân prea mult ațintiți asupra unui anume trup tânăr și zvelt .

Eu tac, și aștept, holbându-mă la Daniel cu ură. Ar putea fi fratele meu. Ar putea fi fratele meu mai mare. Cert este că n-am nevoie de încă un concurent.

Apoi inimaginabilul se întâmplă. Când acesta ajunge relativ aproape de noi în timp ce fugărește copii cu furtunul, când mama apucase să se ridice în picioare, că doar stăteam deja de jumătate de oră să-l admirăm pe Daniel împreună, acesta își îndreaptă furtunul spre ea și o face learcă de sus până jos. Ea încearcă să prindă aer în piept, căci șocul a fost cam mare, apa e rece rău, pot afirma asta cu siguranță, căci am fost și eu parțial udat.

Arată caraghios, cu brațele ușor ridicate, încremenită, cu capul între umeri, neștiind dacă să înceapă de îndată să tușească și mai rău, ori să meargă direct la spital să-și dea duhul în liniște. Tricoul alb i s-a mulat ud peste sutienul alb, ud și el, și aceste straturi acum transparente s-au mulat pe bustul ei într-un mod indecent. Sfârcuri tari, zgribulite, împung țesătura. Șuvițe de păr ud se mulează pe rotunjimea sânilor. De pe față îi picură apă. Clipește des, de parcă ar ajuta la ceva. În mod evident, rimelul ei nu e rezistent la apă.

Nenorocitul. Puștiul ăla nenorocit...!

Iar el, făcând pe inocentul sub privirile reci ale mamelor care au venit să-și ridice progeniturile, susținând că n-a vrut, că a fost o greșeală, dar arătându-și dinții perfecți

într-un rânjet care afirmă exact contrariul. Chicotind satisfăcut, plesnind de sănătate. Făcând hormonii adevărate tumbe în el, aproape că-i puteai vedea bâțându-se cu ochiul liber. Era evident.

Dar atunci, pe loc, am înțeles un lucru deosebit de amar. Habar n-am unde fusesem în tot timpul ăsta, ce făcusem, cum de nu putusem împiedica nimic, cum de trecuse viața așa pe lângă mine, fără s-o pot influența măcar cu o scânteie din voința mea, s-o îndoi cumva, s-o supun mie. În timp ce eu am mers la școală și am făcut toate lucrurile monotone din lume, mi-am urmat doar rutina zilnică. Văd, fără putință de tăgadă, că undeva pe la spatele meu viața a plănuit altfel, împotriva mea. Și am să explic. Ați văzut vreodată genul ăla de persoană cu o expresie permanent nefericită pe față, incapabilă să zâmbescă, ori să afișeze o urmă de speranță în ochi, un semn cât de mic că ar mai fi capabili să se bucure de ceva?! Atunci imaginați-vă cum mama, exact genul ăsta de persoană, mereu irascibilă și mereu morocănoasă, își schimbă total expresia feței în preajma lui Daniel. Nu eu, nu tata, nu Mihnea, ci un total necunoscut o face fericită. Cine poate să creadă așa un rahat?! Cum poate așa ceva exista? Dar, poftim. Dovada se află înaintea ochilor mei. Mama arată de parcă întreaga viață a așteptat numai să-l vadă pe individul ăsta, să vadă măcar un pic din el, să-l vadă doar trecând, de la spate, doar un umăr, o mână, nu contează, oricât de puțin. Poți vedea că e atât de fericită încât dă pe dinafară de fericire, iar fericirea asta e o adevărată palmă peste față, pentru mine, și pentru noi toți. Pare să nu fi văzut nimic atât de frumos

până acum, pare să fie cel mai frumos lucru pe care l-a văzut ea vreodată, iar asta mă sugrumă. Habar n-am ce-ar putea fi așa frumos la el, dar asta-i altă treabă. Eu nu sunt o femeie de treizeci și patru de ani cu doi copii. Nu pot să neg, ochii lui albaștri nu sunt urâți, poate e adevărat că trupul lui are ceva zvelt și totuși puternic, de parcă ar alerga la curse zilnic, dar are niște mâini incredibil de mici, ca de fată, și gesturi neserioase, de clown. Și râde prea mult, se proteste prea tare. Nu știu, pur și simplu nu știu.

Și nu știu nici cum s-a ajuns aici, căci datele îmi lipsesc, și este evident că am pierdut foarte mult din acest film, e ca și cum aș fi ajuns abia la sfârșit și habar n-am despre ce e vorba, așa că nimic nu are sens pentru mine, dar el arată de asemenea foarte fericit. De fapt, aș putea spune că arată amândoi de parcă ar avea nevoie de ceva din trupul celuilalt pentru simpla supraviețuire. Arată ca niște vampiri însetați de sânge, gata să tabere unul asupra celuilalt. Cu durere, mă simt nevoit să spun, arată de parcă ar fi destinați unul altuia. Gânduri nebunești îmi trec prin minte într-o singură secundă, aranjând viitorul în diverse forme posibile, și nici una din variante nu e pe placul meu. Probabil că toată lumea a avut ocazia măcar o dată să audă un copil spunând „nenea ăla care e căsătorit cu mama“, dar în cazul meu nici n-aș ști ce să spun. Pe Daniel nu-l pot numi „nene“, asta-i clar. Nu-l pot numi în nici un fel.

Nu ar trebui să existe o lege care să interzică femeilor căsătorite și cu copii să iubească necunoscuți?!

61. Mama stă la fereastră și privește afară. E ca un pudel, dacă te uiți bine la ea. Docilă pe pernuța ei din dreptul geamului, așteptând ca timpul să treacă. Într-o stare de așteptare permanentă. Dar cu o speranță sălbatică în priviri, deghizată în disperare. Dar pe mine nu mă prostește. Or fi cu toții niște tâmpiți, dar nu și eu. Eu o citesc, o văd, o simt. Sunt un adevărat medium când vine vorba de mama. Oricine ar vrea să știe ce gândește ea, ar trebui să vină la mine mai întâi. Martorii lui Iehova, vânzătorii de aspiratoare minune, ăia de la diverse asociații caritabile care cer bani din ușă în ușă, copii care adună bani pentru maratoane, soldații care strâng bani pentru victimele primului război mondial, cu toții ar trebui să treacă întâi pe la mine înainte de a ne suna la ușă, iar eu le-aș prezice cu exactitate șansele de succes. Pentru că eu o cunosc. O știu ca pe propriul meu buzunar. Știu ce înseamnă fiecare gest mărunț pe care-l face, fiecare privire, știu până și semnificația hainelor pe care le îmbracă, pentru că am făcut o statistică și am constatat că hainele îi reflectă starea de spirit. Fuste nu poartă decât când este o ocazie cu totul și cu totul deosebită, de exemplu. În rest, poartă mereu pantaloni. Cu pantofi sport și tricou. Tocuri doar când simte că toată lumea este a ei. Rochii doar atunci când participă la ceva solemn, la o schimbare majoră sau își ia la revedere de la ceva. Are codul ăsta al ei.

Dar poate ar putea crede cineva că mama, fiindcă umblă doar în blugi și tricouri, ar fi vreo șleampătă. Mama nu ar putea fi numită niciodată așa. Mama arată de parcă ar merge la bal chiar și în halat de baie. Fața ei face toată treaba asta.

Când o privesc câteodată, simt de parcă m-aș putea dezintegra instantaneu. Am toate visurile astea, în care eu vin pe la spate când ea stă așa la fereastră cum stă acum, și-i ating părul. Mor să-i ating părul, dar n-o s-o fac niciodată. Ar fi un gest atât de deplasat, încât n-aș supraviețui.

Iar în zilele în care ea stă așa în grădina de iarnă privind afară nemișcată, mă simt întotdeauna agitat, ca și cum aș avea captivă în colivia pieptului o pasăre care încearcă să scape. Capul ei, din profil, arată pentru mine ca portretul unei suverane de pe o monedă veche. Cu aerul ăsta înghețat și oficial, de parcă eticheta i-ar cere să fie mai demnă decât posibilitățile ei intime. Ochii o dau însă de gol. Curba delicată a gâtului, felul în care urechea se îmbină cu unghiul obrazului. Buza superioară dominând-o în dimensiune și volum pe cea de jos. Fragilitatea bărbiei. Când râde, face o gropiță, *o singură gropiță*, în obrazul stâng. Imperfecțiunea asta mi se pare irezistibilă.

Și când stă așa, singură în grădina de iarnă, ca și cum ar trage o cortină de singurătate în jurul ei ca să ne exileze pe noi din sfera sa intimă, reușește exact contrariul, să ne adune mai rău ca nici-o dată în jurul ei. Stăm împietriți în imediata apropiere a geamului care ne desparte, și așteptăm încordați. Cel mai curajos e tata. Intră, se apropie, se oprește lângă scaunul ei. Ridică o mână și și-o așează pe umăr. Nici o reacție.

„Ce-am mai făcut de data asta?!“ întreabă exasperat, apoi se răsuțește pe călcâie și iese de-acolo furios. E din nou de partea noastră a baricadei, sufocându-se ca și noi. Dar uneori

am impresia că el o urăște cu adevărat. Și ceva este atât de încordat în el, încât îmi creează senzația că abia se abține să devină violent cu ea. Iar asta e ceva nou, datează doar de când a plecat istoricul acela nenorocit care a făcut la noi în casă istorie, dar nu a artei.

62. În week-end-ul care a urmat, am mers la picnic. Era de asemenea o zi foarte caldă și senină. Ne-am așezat tabăra pe marginea lacului. Înotând pe suprafața liniștită și bleu, două rățuște, sperând la mâncare, au venit spre noi, lăsând în urma lor dâre în „v”. Una din rațe e ștearsă, cealaltă colorată puternic. Formează în mod evident un cuplu. Se apropie din când în când una de cealaltă, ca pentru a se asigura de ceva. Mihnea stă cu gleznelor în apă și flutură din mâini. Chicotește și râde.

Oameni care s-au trezit mai devreme decât noi, fac ori plajă ori înoată. Femei, copii, bărbați, cu toții scoși din casă de vremea frumoasă. Pe o pajiște mai încolo se fac grătare, iar oamenii beau vin.

Mama a întins păturile de plajă, iar tata a pus jos cutia frigorifică pe care s-a cocoșat s-o care de la mașină până la locul ales de noi. În cutia frigorifică, mâncărurile preferate ale lui Mihnea. Ceea ce-mi place mie, habar n-are. Nu știe nici măcar că nu-mi place sărat, și toarnă kilograme de sare pe friptură și pe orice. Mama nu e în stare să rețină nici măcar atât.

„Vreau să stau cu ochii un pic închiși”, zice tata. „Ai grijă ce face fii-tu în apă.” „Nu”, zice mama, „azi *tu* ai grijă de el”. „Nicidecum, azi e în grija ta” insistă tata. „Nu vreau să am

grijă de Mihnea azi“ zice mama înfuriindu-se. „Sunt obosită“. „Nu, eu sunt obosit. Am muncit toată săptămâna, am dreptul să fiu obosit“. „Iar eu n-am muncit toată săptămâna?! N-am făcut curat în casă? N-am gătit? Nu am încercat să-l învăț pe Mihnea cifrele?“. „Știu, iartă-mă, n-am vrut să spun asta, dar azi sunt *foarte* obosită“. „Nu!“ urlă mama, „eu sunt obosită, sunt atât de obosită încât aș vrea să mă întind aici pe jos și să mor. Sunt epuizată psihic, sunt terminată. Nu mai am resurse nici pentru conversația asta! Nu suport nici să stau în preajma lui! Nu mai doresc să-l văd! Dacă-i mai aud vocea o iau razna!“.

Înspăimântată de moarte de propriile cuvinte, începe să plângă încet. Plânge fără să se mai poată opri, plânge *tot*. Tot ce e în ea, dar e tabu să spună.

Oamenii din jur ne privesc.

Acest conflict s-a rezolvat. Când criza prin care trece se va sfârși, se va duce direct la Mihnea, îl va lua în brațe și va începe să-l pupe și să-l dezmierde. O aud cum îl întreabă, sfâșiată de remușcări, cu vocea tremurând: „Cine-i băiețelu' lu' mămica?! Cine e?! Cine e îngerașul meu mic?!“

Nu eu, în orice caz.

Începe să se joace împreună cu el în nisip, iar el îi arde una peste degete cu lopățița, dar atât de rău, că o văd cum se înroșește până în vârful urechilor. Dar nu scoate nici măcar un sunet, ca nu cumva să-l sperie pe copil, poate crede chiar că merită, pentru ce a spus mai

devreme. Vrea ca el s-o pedepsească și mai tare, dacă se poate. Nu-l ceartă, pentru că el nu poate face nimic rău. El nu are nici-o vină. El este cel bun, eroul pozitiv, el nu este certat, el nu este pedepsit. Orice ar face, este luat în brațe și consolat. Chiar și acum, îl ia în brațe și începe să-l pupe din nou zgomotos și tandru, iar eu sunt exclus din asta. Eu sunt cel respins. Dar ăsta este deja un cuvânt prea mult, un cuvânt în plus pentru oameni nu prea deștepți, care n-ar citi de la bun început o carte. Aș vrea să-l retrag, să-l resorb la mine în minte, să nu mai existe expus aici, în public, ca o pată.

Îl văd pe tata citind o carte de bridge în timp ce mănâncă un măr. De mine cine are grijă? De ce părinții mei consideră că eu n-am nevoie de nimic?

Și încă un „de ce“. De ce ne simțim cu toții așa de căcat când avem de toate, când nu ne lipsește nimic? Nimic material, mă refer. Mama mă asigură că în România ne-ar fi mers dezastruos, de aceea rămânem aici pe poziții. N-o fi Germania parfum, dar România e sigur dezastru. Nu s-or purta nemții prea drăgăstos cu străinii, dar România nu face asta nici cu proprii cetățeni. Așa că întreb: este fericirea imposibil de atins?! Nu-i așa că mă fac de râs doar *punând* această întrebare?! Că acum nu mai par așa de inteligent cât vroiam să par?! Că toate eforturile mele de a impresiona s-au dus pe apa sâmbetei?! Dar încă odată, am doar zece ani. Zece! Ah, nu, nu vă jenați! Pot auzi stadioane de oameni râzând de mine, chiar în acest moment. Întreg traficul din lume s-a oprit, toate capetele s-au întors spre mine. Bietul copil! Copil?! Odată ce-a pus *întrebarea*, nu mai e copil. Bine-ai venit în iad, băiete!

Poate că așa este în lumea reală. Dacă mă uit atent în jur, mă conving din ce în ce mai tare. Întotdeauna unul iubește și celălalt nu, cineva e bolnav, cineva e implicat într-un accident în trafic, cineva moare, cineva se naște fără un deget, cineva e prea gras sau prea slab, cineva e *ausländer*, cineva e prea sărac, cineva e prea bogat, sau prea faimos. Asta-i tot ce trebuie știut, nu?! Că întotdeauna se va găsi un motiv pentru care să fim respinși sau nefericiți. Va exista întotdeauna un foarte bun motiv pentru asta.

Ce mai adevăr răsuflat a mai descoperit și bietul Verdi...

63. Îmi place mereu să-mi imaginez că părinții mei s-au cunoscut într-un mod foarte romantic, într-o croazieră pe mare, ori într-un balon deasupra pământului când încercau să afle cum arată Veneția de sus. Că și-au întâlnit privirile, au rămas înmărmuriți, nemaiputând să se desprindă unul de altul, că au devenit într-un mod definitiv și ireversibil inseparabili, așa, într-o simplă secundă. Că au dansat împreună, că eu alergat pe poduri ținându-se de mână, că au înfruntat întreaga lume pentru a fi împreună, că tata i-a rupt flori din grădini și i le-a pus la picioare, că i-a scris poezii, că forța iubirii lor a fost atât de mare încât și-au dorit să stea veșnic unul lângă altul, ținându-se de mână, să privească cerul. Că s-au iubit atât de mult, încât ne-au făcut pe noi dintr-o dragoste uriașă care dădea pe dinafară, și picăturile acelea în surplus s-au strâns la un loc asemeni unui material magic, și au devenit *noi*. Iar *noi* suntem expresia acestei dragoste uriașe și nesfârșite, eternă, de neînfrânt. Că noi suntem expresia sublimă a tuturor sentimentelor adunate în ei. O expresie atât de concisă, încât

ne-am materializat poate din aer pur, din albastrul perfect al unei zile superbe de vară, în timp ce părinții noștri se sorbeau liniștiți din ochi.

Dar hai să fim realiști!

Probabil s-au întâlnit într-o discotecă. Ea era foarte beată și dispusă să facă sex cu oricine, iar el era pus pe agățat în noaptea aceea, așa că a fost fericit că i-a căzut în gheare așa o bunăciune. Dimineața, poate nici măcar nu-și cunoșteau numele unul altuia, dar ea a uitat să plece, iar el a descoperit ce convenabil e să ai o femeie în casă, să ai mâncare gătită, sex pe gratis și haine curate. A fost foarte fericit și pentru faptul că prietenii îl invidiau. Apoi, din două greșeli diferite, am apărut noi, Mihnea și eu, care le-au îngreunat relația și mai tare, le-am făcut apropierea și mai greu de suportat. Pentru că am adus cu noi probleme, care mai de care mai complicate și mai spinoase. Iar Mihnea a adus una nerezolvabilă, tocmai bună ca toată lumea să se simtă vinovată, ori să înceapă să se acuze reciproc.

Sună mai degrabă ca o poveste de dragoste modernă, nu?!

64. În ziua în care ea ne-a dus în parcul cu animale, eram un pic indispus. Dintr-un motiv sau altul nu m-am putut bucura așa cum ar fi trebuit. Dintr-un motiv sau altul, anumite lucruri m-au făcut al dracului de trist. Cum ar fi o rățușcă atât de mică de parcă tocmai ar fi ieșit din ou, dar ce știu eu, care înota după nutrii, imaginându-și că vreuna din ele îi este mamă. Dar nutriile înotau îngrozitor de repede, erau agile în apă, și complet insensibile la

încercările puiului de rață de a-și crea o legătură cu ele, așa că, această reeditare realistă a „rățuștei cea urâte”, urmărea firul original al poveștii. Când pierdea urma nutriei pe care vroia să și-o însușească drept mamă, proasta de rață se lua după altă nutrie care se întâmpla să se afle în apropiere. Iar când obosea de înotat ca nebuna după obiectul alegerii ei nefericite, alegea o alta care stătea pe loc, sperând că aia o să stea. Dar și cea nouă, când o vedea apropiindu-se, o lua repede din loc. Urmărind spectacolul ăsta, am simțit ceva în mine. Ca și cum ceva s-ar fi mișcat acolo. N-am idee ce mă apucase. Probabil că până la urmă mama ajunsese la mine, reușise să mă frângă în două, reușise să deschidă în mine ușa aia pe care dorea ea s-o deschidă. De obicei auzi mereu că se zice despre vreo fată că este exact ca mă-sa, sau despre un băiat că e exact ca ta-su, dar n-am auzit niciodată să i se spună unui băiat „ești exact ca maică-ta”. Cel puțin *eu* unul n-am auzit. Dar, probabil, în cazul nostru, începuse să fie adevărat.

Ori povestea cu vulturul pleșuv Willi.

Vedeți voi, Willi s-a născut orb. Cu toate acestea, instructorul l-a cumpărat, văzând în el nu se știe ce potențial, sau pur și simplu stând prost cu finanțele. Căci nu cred că bravul nostru Willi a costat cât unul întreg și nevătămat. A putut fi învățat până la urmă să zboare, chiar dacă pentru scurte distanțe și la înălțimi foarte joase. Oricum, acum făcea parte din spectacolul cu păsări și se bucura de succes, alături de bufniță, vultur sau șoim, dar care n-aveau niciun handicap. Dar cuvintele care au avut cu adevărat efect asupra mea, au fost

cele care descriau ce fel de relație s-a stabilit între ei. A zis că Willi are o încredere oarbă în el. *Orb, oarbă*, înțelegeți? Tipul s-a vrut spiritual. Când îi așează bucăți de carne pe buștenii între care trebuie să zboare dus și-ntors, el nu vede carnea, dar are încredere totală în el, are încredere că această carne se va afla *acolo*.

La circ a fost însă mai amuzant. Mihnea, cel puțin, a fost în al nouălea cer. Nu știu dacă toți copii, dar Mihnea în mod sigur simte o atracție irezistibilă față de animale. Pare să aibă felul ăsta natural de a comunica cu ele, știu că e mult spus, că nu este ceva văzut sau auzit, dar rezultând în ușurința asta de a fi împreună cu ele care pe mine mă uimește. Poate că pe alții nu-i uimește nimic, dar eu stau și mă gândesc și-mi pun întrebări. Așa că la circ a râs, a aplaudat și în general n-a stat o clipă liniștit. A dat din mâini din belșug, în felul lui deja faimos, ca o jucărie cu un buton defect. Cum eu cu răutate am numit: „dat din aripioare”. A privit cruciș spre cai, spre cămile, spre ponei, și a fost foarte-foarte fericit.

Eu, privindu-l pe tipul care era directorul teatrului și care ne vânduse și biletele la intrare, mi-am dat seama că-l văzusem odată, mai demult, la doctor. Artiștii sunt ciudați, sau chiar de-a dreptul înspăimântători în viața reală. Tipul ăsta arăta de parcă toată lumea ar fi fost a lui, radia, strălucea și fascina acolo, în mijlocul manejului, dar când l-am întâlnit eu la doctor – venise cu puștiul care înghite foc – primul lucru pe care l-am gândit a fost: „cine mai e și nebunul ăsta?!”. S-a uitat prin sala de așteptare de parcă eram audiența lui și aștepta să aplaudăm.

Dar ceea ce am gândit când plecam spre casă fericiți, a fost că am putea fi fericiți la urma urmei. Doar că există ceva, o mică piedică, ceva insignifiant în calea fericirii noastre, care, dacă ar fi înlăturat, am putea fi în sfârșit o familie unită și fericită. Dar se poate. În prostia mea, am întrevăzut o rază de speranță.

65. Bineînțeles că am mai petrecut vreme în grădină, la soare. Duminici interminabile, mai ales. Din acelea detestabile, soiul ăla perfid în care există prea multă tăcere. Pe vremea aia, vecina noastră de pe stradă avusese deja accidentul de motocicletă și așteptam cu toții să vedem dacă o să supraviețuiască.

Am o anume duminică în minte, când mama zăcea absentă pe fotoliul de rafie din grădina de iarnă, iar Mihnea se juca cu tata în casă cu un trenuleț. Eu eram în chiloți în mijlocul grădinii. Vecina din curtea din dreapta juca fotbal cu băiatul ei cam de-o vârstă cu mine. Priveam invidios. Din senin, el s-a prăbușit la pământ, căzând pe-o parte. A rămas acolo, în poziția aceea ciudată. Ea s-a repezit la el, l-a luat în brațe și a intrat alergând cu el în casă. Era o zi frumoasă, cu foarte mult soare.

A observat cineva ce imagine dezolantă, atunci când o minge de plajă plutește într-o piscină gonflabilă din mijlocul unei grădini?!

66. Apoi mama și tata au avut o ceartă mult mai serioasă, care a dus ca tata să plece de-acasă și să lipsească o vreme. Tot din cauza lui Mihnea, ca de obicei. Au schimbat o serie

de replici usturătoare, dacă Mihnea ar trebui sau nu lăsat să mănânce atât de mult. Mama a câștigat: Mihnea ar trebui să mănânce cât dorește. Tata s-a ridicat de la masă, a ieșit pe ușă și a stat o vreme privind gazonul. Apoi a reintrat în casă, și-a luat geanta, cheile de la mașină și ne-a anunțat că pleacă la bridge. Partida de bridge a durat trei zile.

67. Mama stătea pe vremea aia foarte mult la plajă în grădină. Deja prinsese o culoare frumoasă, care o făcea să arate tânără și fericită. Era convinsă că soarele avea să-i vindece tusea. Zgomotele pe care le făcea când tușea, erau mai degrabă demne de un tuberculos de optzeci de ani, dar ea credea în continuare că nu are nimic și că o să-i treacă.

Dacă se uita cineva atent la corpul ei, putea vedea semnele vârstei. Sub fund, în spatele pulpelor, atingerea aia de celulită. Un pic de burtă, pielea de pe mâini.

Stătea acolo tăcută, cu ochii închiși, primind tot soarele posibil în ea, prin piele, prin toți porii. Absorbind, ca un burete. De fapt, ai fi zis că e o centrală solară, și că soarele o pune-n funcțiune. Dar în mod sigur nu noi beneficiam de „electricitate” de la ea. Însă asta-i un cu totul alt subiect.

Mihnea s-a așezat în genunchi lângă ea, și a început să conducă o mașinuță peste corpul ei, dinspre picioare spre cap. Ei i se părea amuzant, pentru că zâmbea cu ochii închiși. Am stat acolo, privind înveninat, anticipând mirosul sărat de piele bronzată, mirosul de cremă de soare și piele fierbinte care servea drept șosea pentru o mașină nebunesc de mică.

68. Ce ar putea avea în comun o femeie de treizeci și patru de ani cu un băiat de șaptesprezece? Aceasta este o întrebare la care din păcate nu știu să răspund. Dar mi-i pot imagina, cu ochii minții, goi, pe un pat uriaș, el pe spate, ea cu fața spre el, jumătate peste jumătate din trupul lui, un genunchi ridicat peste coapsa lui, cuprinzându-i cu un braț umărul pe care ea nu-și ține capul, piele peste piele, inimă lângă inimă.

Apoi, mai admit ca posibil din punct de vedere teoretic, să existe posibilitatea la un moment dat să întâlnești pe cineva care să te schimbe într-un mod definitiv și ireversibil, cum nimeni altcineva n-a făcut-o până atunci și nici n-o s-o mai facă vreodată. Să dețină cheia ființei tale și să reprogrameze totul, furișat acolo, ca un hacker malefic.

Dar are o asemenea putere un băiat de doar șaptesprezece ani?! Nu sună mai degrabă a nebunie?!

Dar asta nu înseamnă că mama mea era nebună. Mama mea nu era deloc nebună, pot băga mâna în foc pentru asta, în ciuda afacerii cu Daniel. Mama putea chiar, atunci când voia, să fie de o luciditate înspăimântătoare. Ca de exemplu când a sunat una de la o loterie să îi

promită premii substanțiale, ori o mașină de lux, ori o excursie cu o destinație exotică, la fel ca și oricui altcineva care ar participa la această loterie. Se părea că pentru toată lumea, *absolut* pentru toată lumea, premiile erau garantate, și că desigur, trebuia mai întâi să-ți cumperi bilet, care costa între cincizeci și câteva sute de euro, în funcție de premiul pe care doreai să-l primești. Conform cucoanei din telefon, cu câteva sute de euro puteai să-ți achiziționezi un autoturism care costa câteva zeci de mii. Bună afacere, nu? Vocea ăleia de la telefon suna așa de exaltată, de parcă i-ar fi oferit mamei a doua sosire a lui Cristos, iar mama a ascultat ce a ascultat, s-a prefăcut interesată, a făcut o glumă nevinovată întrebând dacă sunt loterie sau mai degrabă fundație de caritate, a mai ascultat un pic, apoi a sfârșit izbucnind într-un râs sincer și din toată inima. Femeia din telefon a făcut întâi o pauză ofensată, apoi i-a închis telefonul fără să mai spună nimic. Dar mama a continuat să râdă, și a râs, și a râs. A râs de parcă *totul* era o mare păcăleală, o mare escrocherie pe care abia acum o descoperise. Ca și cum mai avusese experiența asta cu foarte multă vreme în urmă, că cineva cu foarte multă vreme în urmă o câștigase cu promisiunea unor câștiguri fabuloase, că va avea aia și aia și ailaltă, iar ea plătise un preț cu adevărat uriaș ca să-și dea seama abia acum, la final, de marea și uriașa păcăleală. Râdea exact de parcă ar fi fost trasă pe sfoară și tocmai descoperise. După ce a râs cu atâta poftă, a început să plângă. Nici măcar nu a existat o graniță clară între râs și plâns. De parcă erau același lucru.

Păcat că nu există un *hotline* pentru copii a căror mame nu se comportă conform vârstei pe care o au. Poate că așa aș fi făcut față și eu mai bine. Poate că n-aș fi simțit ceea ce simțeam, și anume că mă pierd pentru totdeauna.

69. În rest, era doar clinchetul farfuriilor și paharelor, când le băga pe rând în mașina de spălat vase, trebăluiala ei continuă prin casă, încercând să restabilească ordinea fiecărui lucru, să așeze totul acolo de unde aparține, adunând hainele abandonate prin locuri în care n-ar fi trebuit să se afle.

Erau aceleași și aceleași chestii până când au încetat să mai fie. Întâi au apărut întârzieri, amânări, apoi s-a sărit de-a dreptul peste etape sau ordinea obișnuită. Uneori ea uita să mai bage farfuriile în mașină și o făceam eu, dar la început asta a intervenit rar între noi. Apoi accidentele au început să se îndesească, să devină regulă. Până când totul a devenit aleator, iar eu aveam din ce în ce mai multe sarcini de îndeplinit. Când tata era la magazin, totuși ea îl suna la serviciu și se enerva că nu răspunde, aeriană cum era. Ca de obicei. Iar când treceai pe lângă ea trebuia să-ți anunți prezența din timp, altfel tresărea așa de rău, încât credeai că i-ai provocat un atac de cord. Cam așa: ești pe scări și spui „mama, acum cobor. Să nu te sperii“. Așa mergeau lucrurile din totdeauna, asta nu se schimbase. Și aveai uneori ocazia s-o vezi sprijinită într-o mână, privind absentă pe geam, cu cealaltă mână continuând să țină cârpa și să execute cercuri concentrice, de parcă nu s-ar mai fi putut opri, deși era unul din momentele acelea din ce în ce mai rare când masa era curată, totul era

curat, și mirosea peste tot așa de rău a detergent încât era clar c-o să devenim cu toții astmatici. De când cu Daniel, perioadele astea alternau cu perioade în care nu mai făcea nimic și nu mai avea grijă nici măcar de noi. O zi așa, o zi așa. Nu se putea prevedea absolut nimic cu ea. Dar era mereu de parcă ai fi călcat pe cioburi de sticlă.

Mergea din ce în ce mai des la cumpărături, uneori mergea la cumpărături imediat ce venise de la cumpărături. O auzai: „Rahat, n-am luat marca de lapte care ne place nouă”. Apoi o vedeai dispărând pe ușă. Evaporându-se. În timp ce eu nici măcar nu știam să fi avut vreo marcă de lapte pe care noi s-o fi favorizat. Lăsa plasele cu cumpărături în bucătărie, sprijinite care pe unde se putea, cu înghețata topindu-se, cu iaurturile scurgându-se pe jos, cărnurile stricându-se. Când se întorcea, arăta ciudat. Arăta exact ca tata când se întorcea beat. O vedeam cum bea multă apă, cum se clătina pe picioare, părea să aibă amețeli serioase, câteodată se îndoia din mijloc cu mâna pe stomac și părea gata să verse. Doar că nu mirosea a băutură. Iar asta m-a izbit pur și simplu în față. Și n-am știut ce să înțeleg. Dragostea poate să îmbete?! Dragostea poate să te facă să verși?! Dragostea te poate face dependent și îți poate răpi până și cel mai mic dram de respect de sine?! Ne avertizează la școală despre droguri, despre băutură, dar să fiu al naibii dacă am auzit ceva despre dragoste...! Am știut eu! Am știut eu că ne servesc realitatea îmbrăcată în zahăr!

Apoi venea tata, târziu, sosind din destinațiile sale necunoscute, arătând total dezarticulat, ca să bea și el multă apă. Stătea de asemenea mult în baie și din ce se auzea

de-acolo era clar că vărsa. Nu punea nici o întrebare, nu ne privea. Se prăbușea pe unde apuca, și începea să sforăie groaznic. Dacă se gândise vreo clipă să facă ceva s-o recâștige pe mama, alesese un mod foarte ciudat să facă asta, pentru că arăta și se purta din ce în ce mai respingător. De altfel nu cred că știa nimic. Farfuria de paste fierte cu un pic de carne îl aștepta pe masa din sufragerie, cu tacâmurile aranjate și șervețelul împăturit cu grijă. Dacă își imaginează cineva că asta era opera lui mama, se înșeală. Eu eram autorul. Poate că și el a crezut același lucru și a crezut că totul e în regulă. Dar eu aveam grijă de Mihnea, și tot eu făceam curat în casă. Atât cât puteam, pentru că era prea mult spațiu de curățat. Spălam până și baia după tata, apoi îl înveleam cu ceva dacă adormea la întâmplare. În perioada aia chiar am și tuns gazonul, am udat grădina, și am fost primul să constat că încă una din florile plantate de mama începuse să înflorească. Când i-am spus, a părut indiferentă. Dacă mai crede careva că după tot ceea ce simțea și i se întâmpla, ea mai putea veni acasă și mai putea începe să frece frigiderul, se înșeală. Să ia buretele în mână, să-l înmoaie în detergent, apoi să înceapă să rânească jegul strâns prin colțuri, ori să arunce mâncarea expirată din frigider, ori să schimbe așternuturi. Toate micile chestii care țin o familie laolaltă, controlează realitatea transformând-o în ceva ușor de suportat, uneori chiar în ceva plăcut. Nimic din toate astea. Nici nu pot să zic cum arată o casă în care o mână de femeie nu există să organizeze totul, să facă liste interminabile și să știe în general tot ce trebuie făcut. Și astfel că familia noastră începuse să se dezmembreze, să se dizolve, să nu mai funcționeze, oricât

aș fi încercat eu s-o acopăr pe mama, să suplinesc absența ei crescândă. Deja începuse să se vadă, să fie vizibil oricui. Ca un strat gros de praf depus peste viețile noastre, în timp ce ea ieșise de una singură să respire în soare.

Tot eu am fost cel care m-am trezit implicat în tot felul de calcule, cum să fac să ne ajungă banii. Dacă eliminam complet dulciurile și treceam pe produse congelate, ne puteam descurca. Dar mama nu mă lăsa pe mine să fac cumpărăturile, pentru că era pretextul ideal ca să se care de-acasă, așa că venea înapoi cu o mulțime de chestii care se încadrau în categoria „a nu se cumpăra” atunci când ești strâmtorat. Și părea să nu înțeleagă atunci când îi explicam că nu ne puteam permite *prosciuto* ori pește afumat. Cred că dragostea îi diminuase și nivelul de inteligență.

Mihnea era greu de controlat, și era foarte multă nebunie când încercam să o scot la capăt cu el. Nici nu prea reușeam să am vreo autoritate asupra lui, ceea ce îmi îngreuna foarte tare viața. Apoi, cerea în continuu mâncare, așa că a trebuit să-i cedez din porția mea. Îi păstram și porțiile uitate neatinse de tata pe masă, iar el nu strâmba din nas că erau neîncălzite. Măcar atât. Băiatul era capabil să mănânce orice oricând, în orice cantitate. Îi dădeam și porțiile mamei, ciugulite pe ici pe colo. Astfel încât Mihnea era singurul care-și păstra greutatea în timp ce noi toți ceilalți slăbeam văzând cu ochii.

Tot în perioada aia a venit și soluția salvatoare, pe care toată lumea a respins-o, de parcă renunțaseră la ideea de a mai fi salvați. A venit sub forma unei mari companii care era

foarte interesată de mine și care vroia să lucrez pentru ei de-acasă, cu jumătate de normă sau în orice altă formă am fi căzut la învoială. Părinții mei au fost chemați la școală pentru a se întâlni cu ei, dar n-au apărut. Când l-am întrebat pe tata plângând de ce n-a venit la întâlnire, mi-a zis că nu mi-aș mai vedea de treabă sau m-aș crede mai grozav decât alții dacă aș avea la vârsta asta o slujbă. Dar cred că a fost mai degrabă pură invidie că fiul său de zece ani primise o slujbă, în timp ce el nu era capabil să facă rost de vreuna.

M-am pedepsit singur de furie stând în pivniță și holbându-mă la găurile din pereți pe care muncitorii le abandonaseră în stadiul ăsta când devenise clar cât de slabe sunt șansele să îi mai plătim vreodată, deși casa era în garanție, cu picioarele în apă până la glezne și recapitulând disperat situația în care ne aflam. Când m-am liniștit, am ieșit la suprafață tocmai la timp ca să-l șterg la fund pe Mihnea care stătea pe veceu și se plângea că a terminat.

Mama și-a găsit timp în perioada aia, totuși, să meargă cu Mihnea la ștrand împreună cu niște mame de la grădiniță. Dar s-a întors foarte supărată. A zis că a avut impresia poate nebunească, poate ridicolă, că mamele nu se simțeau liniștite când ea rămânea singură pe pătură cu *gențile* lor. Din apă, se tot întorceau să se uite la ce făcea ea singură acolo, iar una din ele o privea cu severitate, iar când mama își căuta ceva în propria geantă, aia a venit în grabă, privind-o fix de la distanță. Așa că asta a făcut-o pe mama să mai zacă în grădina de iarnă o vreme, fără să poată scoate un cuvânt.

70. Așa că, la ora zece și douăzeci de minute, în ziua de șaptesprezece iunie, mama a coborât scările cu o valiză în mână. Perfect lucidă, în ciuda ce avea să facă. Tocmai am explicat. Părul îi acoperea umerii și spatele, iar ea și-l dădea mereu cu un gest după o ureche. Afară erau douăzeci și patru de grade. Cerul era senin. Purta un tricou bej și o fustă cu flori până la genunchi. Fața ei era calmă. Ai fi zis că se pregătește să facă o salată de fructe ca să mâncăm împreună pe terasă. Dar era îngrozitor de departe de așa ceva. De fapt, a așezat valiza lângă masă, apoi s-a aplecat spre Mihnea care rodea roata de la un camion de plastic. I-a prins bărbia între degete, i-a șters o dâră de salivă, apoi l-a sărutat pe frunte tremurând ca nebuna. A rostit cu voce tare, ștergându-și lacrimile și dându-se înapoi, poticnindu-se de mobilele pe care ar fi trebuit să le fi învățat deja: „Nu pot.” A vrut să zică, nu poate nici măcar să-și ia la revedere. Tipic pentru ea. Pe mine, care stăteam pe canapea, evident că nu m-a văzut, pentru că eu sunt omul invizibil. Și-a luat valiza, i-a zâmbit lui Mihnea, și i-a zis: „O să fie totul bine, o să vezi. N-ai tu idee”. Mihnea n-a înțeles evident nimic, a chicotit cu roata în gură, fericit că nu-i smulge nimeni delicatasa. Apoi mama a ieșit.

Atunci am țâșnit de pe canapea ca împins de un resort și am alergat după ea până la ușă. Din prag am strigat: „mamă!” N-am putut face nici un pas mai mult. M-am prins zdravăn cu mâinile de cantul ușii, de parcă afară era vreo tornadă și era pe cale să mă smulgă de acolo și să mă poarte pe sus undeva departe. Ea nu s-a întors. Ba chiar mi s-a părut că a grăbit pasul, dar poate că doar mi s-a părut.

N-am putut să plâng, dar asta nu o să mire pe nimeni. Fiind ceva ce am simțit atât de intens mereu despre mama mea, nu m-a luat prin surprindere. Și într-un anume sens, ea mă părăsise deja de mult. Nu mă putusem stăpâni să strig măcar o dată, ca să știe că la urma urmei sunt un fiu bun, dar a fost doar o formalitate. Am stat așa, până nu am mai zărit-o.

Nici un cuvânt despre unde se duce, sau când se întoarce, ori dacă se mai întoarce vreodată. Nici-o explicație, ca și cum nu ne-ar datora nimic. Doar dacă cineva n-ar considera explicație cuvintele adresate lui Mihnea, ceea ce ar fi curată nebunie. Nu a lăsat nici un bilet pentru tata. Ce o să-i spun când o să mă întrebe: unde-i maică-ta? Când o să vină iarăși beat și certăreț. Dacă o să-i spun doar: „mama a plecat“, cum o să reacționeze? „A plecat?! Unde? De ce?“. Ea este persoana asta care crede că poate bălmăji ceva și toată lumea să priceapă totul de-acolo. Dar adevărul este că în afară de mine, nimeni n-o să înțeleagă absolut nimic. Doar eu singur o să știu unde s-a dus și cu cine. Și n-o să spun decât atât: a plecat să-și vindece tusea. A plecat într-un loc cu foarte mult soare vindecător. A plecat să se vindece. Sigur că știu. Îmi trece prin cap și faptul că ea știa de la bun început, și că tot timpul petrecut cu noi în ultima vreme a fost modul ei de a-și lua la revedere. De a ne lăsa o ultimă amintire care să ne rămână vie în minte, și în care ea să apară într-o lumină mai bună decât de obicei.

71. Casa va fi goală fără ea acum. Infinit mai goală, mai săracă. Tata e altfel. Orice ar face tata, el este o prezență fixă. El este real. El face un lucru pe rând și atât. Gândește câte un lucru pe rând. Are metodă, structură. Nu se disipează în mii de prezențe ca mama.

Prezențe care nu pot fi stabilite, caracterizate, definite... Toată bogăția asta s-a dus. Am fost jefuiți.

Vorbesc despre lucruri ca acesta: ați văzut vreodată un bărbat mergând la cumpărături? Vede pe listă „brânză”. Ajunge la raftul cu produse lactate, întinde brațul, apucă primul pachet a cărui etichetă declară conținutul drept brânză, îl bagă în coș. În cel mai bun caz, diferențiază produsele după preț și îl ia pe cel mai ieftin. Vede pe listă „unt”. Își extinde brațul și s-a făcut cu un pachet de unt. Vede „cartofi”. Vede „cereale”. Și tot așa. Dar când o femeie întinde mâna, vede un miliard de sortimente de brânză, și începe să-și pună întrebări: în ce zi va mânca brânza, în ce context, împreună cu ce, și așa mai departe. Concluzia? Femeia îmbogățește viața, bărbatul o simplifică. Așa este, cel puțin, cu părinții mei: el este însurat. Pentru ea însă nu-i la fel de simplu.

Ori, ori poate fi foarte bine cazul acesta: „De ce ai luat *ciabatta* cu nuci?!”. „N-am luat așa ceva”. „Ba da”. „Ba nu”. Când i se prezintă ambalajul drept dovadă, se miră singur. Nici măcar nu știa ce a cumpărat. A întins mâna și atât. Dacă nu i s-ar fi atras atenția, n-ar fi știut niciodată, doar s-ar fi întrebat mâncând de ce pâinea aia are un gust așa caraghios. Așa a procedat și când și-a achiziționat nevastă. Pare plauzibil.

72. Dar peste o oră, Mihnea a început să plângă cu adevărat. În moduri misterioase și pe căi obscure, poate liniștea din casă s-a târât până la el și i-a șoptit perfid că este un copil fără mamă acum, iar el a înțeles situația și s-a pus să jeluiască. Poate umbrele, poate ființele

nevăzute cu care se conversează el când se joacă și pe care mi-i imaginez locuind în pod. Nu știu dacă are cineva idee cum rezonază căsoiul când un copil ca Mihnea o cheamă urlând pe maică-sa. Neștiind ce să fac ca să-l potolesc, i-am propus să ia și el parte la activitatea mea preferată. Era o onoare să-l implic și pe el, dar mă îndoiesc că a apreciat sau că a înțeles. Cu el era mereu greu să știi ce înțelege și ce nu. Dar să mai zică mama că nu fac nimic împreună cu Mihnea! Iată că fac ceva, și-o să ne distrăm așa de tare, cât nu ne-am distrat niciodată în viața noastră. Am urcat împreună până la mama și am adunat toate lucrurile pe care nu putuse sau nu dorise să le ia cu ea. Uitase și o cutie mică plină de cercei și lănțișoare. Femeile au o atracție specială pentru lucrurile mici, minuscule. Mama își cumpăra cercei atât de mici, încât trebuia să fii foarte aproape de ea ca să știi că poartă așa ceva, sau se farda atât de discret, că doar la cinci centimetrii de obrazul ei îți dădeai seama că e fardată. Nu că aș fi ajuns eu vreodată atât de aproape. Dar Mihnea a început să zăgăne cutia, iar eu l-am lăsat.

Am făcut un foc în grătarul cel vechi, așezat pe iarbă cu capacul deschis, pentru că și capacul putea folosi să arzi chestii în el, și am început să bag câte ceva și să privesc cum focul distruge. Rămăseseră multe desu-uri, așa că le-am ars pe ele primele. Erau favoritele mele. Dantela sfârâia plăcut. Mătasea e senzațională, de atunci e materialul meu preferat. Are o noblețe deosebită când arde. Arde delicat și reținut, totuși nu-i ia mult. Nimic nu arde ca mătasea.

Mihnea a aruncat și el în foc câte o bluză, sau un dres subțire. I-am acordat măcar atâta. La urma urmei era și mama lui. De fapt era mai mult a lui. Dar nu ar fi fost el în stare să-și apere punctul de vedere, așa că depindea de bună-voința mea. Îl încânta foarte tare toată afacerea. Alerga în jurul focului ca un nebun și răcnea cât îl ținea gura: „*Ich fliege! Ich fliege wie ein Fledermaus!*“. Zbor. Zbor ca un liliac.

Pe scurt, a fost o experiență comună care merita să fie amintită mereu și mereu drept o amintire de familie plăcută. Și am fost fericit de apropierea asta neașteptată. Pentru o milisecundă trecătoare, am avut și eu un frate. Atunci și acolo.

Pentru cine nu înțelege, o să explic, încercând să fiu cât mai succint. Cu lucrurile astea nu știi niciodată când să te oprești și riști s-o tot dai înainte, plictisind pe toată lumea, când nimeni nu vrea să-ți audă chestiile personale. Dar o să-mi asum riscul ăsta. Deci, așa e în varianta scurtă: Într-o zi, poate imediat după experiența cu joaca de-a ascunsul prin casă și cu frigiderul, m-am așezat la biroul meu, și înnebunit, fragil ca o găză minusculă sub o talpă care se apropie încet dar implacabil, am făcut o listă cu tot ce nu voi face niciodată împreună cu Mihnea. Din cauză că am scris atât de repede, la sfârșit abia se înțelegea. Scrisul meu, înghesuit și neinteligibil umplea câteva pagini bune. Și lista zicea așa, printre altele: nu voi bea nici-o bere cu fratele meu niciodată, nu într-un club, și nu discutând despre femei. Nu va fi cavalerul meu de onoare. Nu vom merge la nici-un meci împreună. Nu vom avea niciodată nici-o conversație care să însemne ceva. Nu vom merge împreună cu familiile în concediu. Nu

voi participa la nici-o petrecere a burlacilor care să fie a lui. Ori la nunta sa. Nu voi merge când va da de băut din primul său salariu. Nu voi avea cum să mă bucur pentru prima lui slujbă. Nu vom privi filme împreună. Nu vom juca tenis. Nu vom avea niciodată o ceartă adevărată. Nu o să-i trag niciodată un pumn în mutră. Nu o să ne batem pe aceeași femeie.

Nu vom face nimic din toate astea, iar lista continua în același ton isteric, deși nici măcar nu știu ce ar fi de presupus să facă doi frați împreună. Și nu pentru că nu vreau. Nu pentru că nu vreau.

Acolo în grădină, uitând de lista nenorocită, am făcut totul încet, nu m-am grăbit deloc, de parcă ardeam bucăți din mama și trebuia să-mi iau la revedere în modul cel mai potrivit. Activitatea asta a durat astfel până seara. Mă mânca nasul, și având în vedere că fața lui Mihnea avea urme negre pe ea, am presupus că și eu trebuie să fi arătat la fel. Nimeni nu m-a întrebat de sănătate. Dacă vecinii se întorc de la serviciu, intră direct în garajele lor. Iar dacă trece unul pe stradă întâmplător, îmi zâmbește într-un mod încurajator, din partea lui aș putea să ard și casa.

La sfârșit ne era foarte foame. Mihnea începuse să-și roadă unghiile și asta găsesc de-a dreptul dezgustător. La fel ca și atunci când se scobește în nas apoi gustă. Pur și simplu băiatul nu este educabil ca să înțeleagă că nu e frumos. Dar eu nu știu să gătesc prea multe, iar uneori n-am nici-un chef. I-am dat un *bretzel* și s-a declarat satisfăcut. Am stat amândoi pe gresia din bucătărie și am mâncat liniștiți. Pentru că se întunecase foarte tare, l-am băgat

pe Mihnea la el în cameră, dar refuza să rămână acolo. Deschidea la loc, oricât mă opinteam eu s-o închid și oricât urlam să se bage în pat. Nu era dispus să asculte de mine. Așa că l-am abandonat pur și simplu și am fugit la mine. M-am băgat sub cearșaf fără să-mi pun pijama și am închis ochii. Țineam un colț al tricoului în pumn, cel care arsese din greșeală când mă apropiasem prea tare de foc. Îl țineam de parcă s-ar fi putut reaprinde de la sine. În câteva minute, Mihnea era lângă mine. Am aprins veioza de pe noptieră. „Nu e destul loc pentru amândoi“, i-am spus. „Du-te-napoi la tine!“. Nu s-a dat dus. Nici măcar nu s-a mișcat. „Bine, atunci“, m-am dat eu bătut. „Foarte bine“. M-am așezat mai bine, apoi l-am anunțat: „Dar vreau să știi că eu sunt cel mai mare, așa că eu iau perna“. „Eu sunt mai mare“, a zis el. „Nu, nu. Eu sunt mai mare“. „Ba, nu. Eu, mare“. „Eu am zece ani, tu șapte. Eu sunt mai mare, tu mă ascuți pe mine și perna e a mea.“ „Mihnea e mai mare“. Și atunci, în secunda aia, imaginea mi s-a înnegrit în fața ochilor. Nenorocitul nu putea să înțeleagă că eu sunt mai mare, deși el era mai înalt. N-aș putea spune de ce m-a provocat chestia asta, dar am luat perna, l-am încălecat, și i-am apăsat-o peste față. Am apăsat cu toată puterea. Am vrut să-i arăt că eu sunt cel mare. Mult timp. La început a încercat să se lupte cu mine. Era cu adevărat puternic. M-a zgâriat pe brațe. Dar dărele de sânge de pe brațele mele m-au ațâțat și mai rău. M-am simțit într-un mod în care nu m-am mai simțit niciodată înainte sau după aia. Într-un mod în care n-o să mai simt niciodată. Iar zgârieturile dureau al naibii.

Când am luat perna, obosit dintr-o dată, epuizat de efortul uriaș, convins că mi-am impus în sfârșit punctul de vedere, Mihnea arăta liniștit. Stând în continuare pe pieptul lui, am putut constata ceva ce nu văzusem până atunci din cauza atâtor strâmbături câte făcea în mod obișnuit. Dar acum, în sfârșit stând locului, încremenit în nemișcare, ca o bijuterie sculptată în ceară, fața lui avea o frumusețe nepământească. Era blond, cu ochii albaștrii, ca tata. Un nas mic, frunte înaltă. Avea o expresie dulce, și o gură perfect conturată. Era uimitor.

Cum de îmi scăpase asta până atunci?

73. Luna și stelele levitau pe cer în ritmul blajin al înserării, pe un cer uriaș. Muzica se ridica încet dinspre oraș, ca un abur dintr-un trup cald, dezvoltându-se încet din activitățile întârziate, o mașină trecând pe strada goală, o pisică la șuetă cu alte pisici, voci de prieteni râzând de ceva, un avion trecând prea jos, muzica vieții, molcomă, adormitoare. Privind pe geamul de la camera mea, partea de oraș vizibilă mie nu dădea semne de viață. Ca și cum tot ce se auzea provenea de la ființe de mult dispărute. Ca un oraș cu stafii. O lumină era totuși aprinsă la un etaj de la una din casele din față, dar silueta care trecea prin ochiul de lumină era a unui singuratic ce executa un dans de unul singur. Mi l-am imaginat plângând, așa gol cum era, gras și lunatic. Apoi mi-a trecut prin cap că bietul gras dansa pentru noi toți, întreaga omenire. Că fiecare gest grotesc pe care-l făcea vroia să spună: de ce-n pizda mă-sii suntem atât de îngrozitori de singuri?

74. Cred că au trecut ore bune de când eu m-am așezat la masa din sufragerie cu un pahar de apă în față, refuzând să gândesc orice gând nou ar fi încercat să străpungă ușile pe care le-am închis în mine. Cu tălpile goale pe parchetul rece, în plină răcoare dinspre fereastra larg deschisă, cu lumina aprinsă. Luminile aprinse în toată casa. Chestia este că atunci când stingi lumina nu știi niciodată ce-o să vezi. Nimeni nu se poate aștepta la prea mult de la un copil de zece ani, singur acasă. Când am simțit că am nevoie la baie, am preferat să-mi dau drumul pe mine, decât să mă apuc să fac excursii prin căsoiul uriaș.

Cum mă simt după ce am făcut ceea ce am făcut?! Asta nu pot să spun. De ce am făcut ceea ce am făcut?! Asta nu știu nici eu.

75. Apoi, deodată, aud ușa. Cine credeți că e? Ei bine, chiar și eu am fost înclinat în acel moment să cred că sufăr de vedenii, că delirez sau ceva, dar era mama. O văd și acum: intră agale. Își așează valiza lângă fotoliu. Se prăbușește în el. În mișcarea stângace și bruscă, un pantof îi sare din picior. Brațele aruncate peste brațele de piele ale fotoliului. Palmele în sus, de parcă ar sta într-o poziție de yoga și ar medita. Dar arătând atât de tulburată de parcă o bombă i-ar fi explodat în față și ar fi văzut oameni murind. Poate chiar asta s-a și întâmplat, doar în zilele noastre a ajuns ceva normal. Cândva, nici măcar n-am văzut mișcarea, a așezat biletele de avion pe măsuța pe care altădată și-ar ține cafeaua. Într-o zi obișnuită. Dar nu e o zi obișnuită. Două bilete de avion abandonate pe o masă, un copil zăcând inert la un etaj superior. Asta e ziua noastră cea proastă.

Nu mă miră niciun pic că arată așa, în halul ăsta. Atât de șleampăt, pentru prima oară șleampăt, șleampăt și neîngrijit. Și mai ales bătrână. Arată bătrână. Doar tocmai am ars până și ultima bucățică din ea!

76. Apoi timpul începe să treacă încet. Atât de încet încât este de-a dreptul revoltător. Perdeaua umflată de vânt execută un dans macabru, ca și cum ar fi o secvență dintr-un film dată cu încetinitorul. Eu rămân nemișcat la masă, mama rămâne nemișcată pe fotoliul ei. Fusta îi face o cută în poală de așa natură încât coapsa ei pare și mai subțire. Tușește câte o dată, hârâie din piept, respirația i se aude zgomotoasă, ca niște foale invizibile. Amândoi trebuie să fim în egală măsură de amorțiți, nici unul nu ne mișcăm. Probabil că suntem în aceeași stare, deși lucruri complet diferite ne-au adus în același loc, în acest loc al nemișcării.

Iar timpul merge înainte.

Fără noi.

77. Când începe să se lumineze, îl văd pe tata intrând. Se desprinde din aerul vâscos, cenușiu, ca o umbră a nopții. Își așează geanta lângă ușă. Nu salută, ca și cum politețea a fost abolită la noi în casă. Stă și el pe loc o vreme, dar nu nemișcat, se mișcă de pe un picior pe altul, contemplă sufrageria de parcă ar fi fost un loc complet nou pentru el, pe care tocmai acum s-a apucat să-l studieze. Nervozitatea de a nu ști cum să dreagă lucrurile, deși se vede de la o poștă că e beat. Nici beat nu știe cum să se poarte cu mama. Apoi întreabă, iar vocea

lui sună ca o voce îndepărtată de la radio: „De ce nu dormi? Victor de ce nu doarme? De ce se află valiza asta aici?”. Nimeni nu-i răspunde la nimic, nu răspunzi radioului. Cine ar face asta? Eu și mama ascultăm impasibili transmisia emisiunii „cine doarme și cine nu”. Tata se apropie de chiuvetă și bea un pahar de apă, nervos. Are pentru noi consistența unei holograme. Se oprește în dreptul fotoliului în care mama a împietrit pentru totdeauna. Ea nu clintește, el se agită, măcinat pe dinăuntru. „OK, dacă așa vrei tu. Dacă vrei tu asta, nu te pot opri. Nu te-am putut opri niciodată de la nimic. Ești practic de neoprit. În pizda mă-sii. N-am înțeles niciodată ce vrei, unde vrei să ajungi, ce dracu' ai. Rahat, nici nu mai vreau să mai avem conversația asta pentru a mia oară...! E îngrozitor”, șoptește tata cu o privire sumbră, apoi se mișcă din loc și începe să urce scările, dezbrăcându-și vizibil obosit haina. Cuvintele lui, le simt dedicate tuturor celor care au văzut cum dragostea distruge totul, și presupun că asta implică o audiență serioasă. Privește în direcția mea, și n-are o uitătură plăcută. „Tu, la culcare. Ce aștepti?” spune. „Arăți îngrozitor. Maică-ta n-are nevoie de societate. Poate să zacă și să viseze la cai verzi pe pereți și singură”. A mai urcat câteva trepte. „Victor, mă auzi?!”. „Nu-mi spune Victor”. „Cum altfel să-ți spun? Victor e numele tău.” „Nu, nu este. Numele meu e Verdi.”

Râde sarcastic. S-a întors acasă cu o mulțime de vorbărie în el, cu o mulțime de curaj. Râsul nu i se potrivește. Cu o mână pe balustradă: „Frate-tău doarme?” Ridic din umeri. El se enervează și mai rău. „N-ai școală mâine?” Ridic din umeri. Are o mulțime de cuvinte, care

rămân atârinate în aer. Dacă aş avea un ac, le-aş putea sparge ca pe nişte baloane. Habar n-are cât de caraghios este. Mai ridicol ca niciodată.

Atunci, renunţând la a se mai băga unde nu-i fierbe oala, după ce a rostit cele mai multe cuvinte rostite de el în cinci minute vreodată, urcă mai departe cu coada-ntre picioare. Uşi se deschid şi se închid. Pac-pac, pac-pac. Arcurile de la fotolii, sertarele, toate scrâşnesc şi scârţâie, ca şi cum tata ar cânta la ele ca la nişte instrumente, creând propria sa muzică, ori casa ar fi posedată de spirite obraznice şi nesăţioase.

Apoi paşi, apoi urletul lui, vocea modulând sunete incredibile, se vede treaba că fiecare viaţă creează sunete, are propria muzică. Apoi obiecte mişcându-se din nou, zgomote neidentificabile, mobilele mutate din loc din motive neclare, dacă n-ar face parte din muzica eternă, din marea muzică, ceea ce lămureşte totul.

78. Oriunde ar fi mama acum, ea ştie: am eliberat-o. Poate fi fericită, în sfârşit. Poate face în sfârşit tot ceea ce şi-a dorit, dar noi am împiedicat-o să facă, oricare ar fi lucrul ăla. Probabil că a înţeles că dintre toţi bărbaţii din viaţa ei, eu sunt singurul care s-a ridicat în picioare şi a avut curajul să acţioneze, să facă ceea ce trebuie. Să facă ceea ce trebuia făcut, dar toată lumea a fost prea laşă ca să recunoască.

Probabil că are un foarte mare respect pentru mine în acest moment. Probabil că mă ia în serios pentru prima oară.

79. Dar adevărul este că tot enunțul de mai sus e doar un gând teoretic. Că în realitate pentru ea a părut un pic altfel, că a făcut alte alegeri, total bulversante. Mici lucruri care îmi indică fapte contradictorii. Deși nu înțeleg de ce, odată eliberată, dar tot pe tata l-a ales. Iar acesta va rămâne un mare, mare mister pentru mine. Când tata i-a propus, barând ușa ca să nu o lase să intre la Mihnea din nou, ci doar să aștepte liniștită să sosească inutil ambulanța: „Să împachetăm și să dispărem repede toți trei, să lăsăm totul în urmă, să nu mai privim niciodată înapoi“. Apoi când i-a spus, când o oprea din nou pentru a suta oară să se repeadă la mine să mă ciomăgească: „Să ne pierdem urma, să ne schimbăm numele, să ne apucăm de cu totul altceva“.

Și deși tata o împiedică să ajungă la mine, mă dor toate, de peste tot numai durere violentă, săgetându-mă, și chiar îmi pot simți în gură gustul propriului sânge, sângerez masiv pe dinăuntru. Sunt o mare rană vie, fără ca mama să mă fi atins cu un deget. Iar pentru situația asta îngrozitoare, dau vina numai pe ea. Nu ar fi trebuit să se întoarcă, asta nu era în plan. Oamenii, când pleacă, ar trebui să fie consecvenți. Odată ieșiți pe ușă, ar trebui să reziste tentației să vină înapoi. Odată duși, duși să rămână. Aud asta mereu pe la colegi sau aiurea: „tata a plecat și nu s-a mai întors“. Eu așa știu că e. Ar trebui să înțeleagă fugarii aceștia că odată luată o hotărâre, ea ar trebui să fie definitivă. Dar adulții sunt superficiali. „Vreau să plec, aș pleca, nu știu ce vreau, cine sunt, spuneți-mi voi ce vreau și ce ar trebui să fac.“ Și sfârșesc mereu prin a alege varianta imediat următoare la ceea ce doresc de fapt. Și de

ce-și fac mereu planuri care depind de alții?! Vreau să zic, indiferent de Daniel, ea ar fi trebuit să meargă până la capăt. Daniel e doar o mică piedică în drum. El nu e important, esențial poveștii ei. Daniel e un termen abstract. Daniel a existat la noi în casă de când îmi pot aminti eu. Din totdeauna. Din totdeauna ne-a fost infidelă, fără să-i fi atins cineva corpul.

„Trebuie să facem asta pentru Victor. Nu te gândești la tine“, a spus tata cu speranță nejustificată în glas, în timp ce eu aveam hemoragie internă. Iar ea a zis: „Nu înțelegi. Niciodată n-ai înțeles.“ Iar el a făcut fața lui confuză și nehotărâtă cu care întâmpina mereu cuvintele ei, iar ea atunci s-a supărat citindu-i chipul, și a pus punctul pe i: „Ai de ales între mine și el. Da, *eu* sau *e/*, exact așa se pune problema“. „Poate că Mihnea era bolnav, poate că n-a fost băiatul cu nimic de vină“. „Încetează“, a zis ea cu dispreț, gemând în mijlocul unui acces de tuse. Apoi a adăugat: „Să nu-l mai văd niciodată pe...“. Dar nu și-a terminat fraza, ca și cum nici măcar numele nu mai putea să mi-l rostească. A tăcut brusc, fiindu-i imposibil să rostească nimic mai mult. Și-a cuprins brațele și a început să se bălăngăne înainte și înapoi, absentă, ceea ce a făcut câteva ore bune. Dar de data asta am putut vedea că are în sfârșit ochii umezi, lucru de care păruse incapabilă înainte. Iar lacrimile au început să-i curgă șiroaie, și să-i picure de pe obraji pe bluză. Iar tata, înainte de a ieși pe ușa căsoiului, m-a mângâiat pe păr complet întristat, de fapt, mai degrabă mi-a ciufulit părul cu un gest care s-a vrut lejer, dar a fost cel mai trist gest din lume, și mi-a zis: „Ai grijă de tine.“ Apoi a înghățat biletele de pe masă și a ieșit în urma mamei care o luase înainte și căreia nu-i plăcea

niciodată să fie lăsată să aștepte. M-am simțit un pic ușurat, știind că tata va fi mereu lângă ea orice s-ar întâmpla. Plin de dragoste, plin de ură, nici măcar n-are importanță plin de ce anume, dar cu ochii fixați pe ea, așteptând cu răsuflarea tăiată, fără să poată privi pe nimeni altcineva. Și că în ciuda evenimentelor, el avea flacăra asta de optimism în privire, ca și cum ar fi căpătat în sfârșit o slujbă. Ca și cum mama avea să fie de acum încolo cu adevărat irecuperabilă, iar pentru el, să fie asistentul ei medical, era tot ce așteptase vreodată de la univers.

Sau, sau poate că a fost exact contrariul, când ea tocmai își câștigase independența, prin ceea ce am făcut eu în acea zi, am adus-o într-un loc de unde nu va mai putea scăpa niciodată, ca și cum aș fi închis-o pentru totdeauna cu Mihnea în aceeași cameră, ori cu noi toți. Dar asta nu se poate dovedi. Este doar o supoziție care nu se bazează pe nimic. Ca și cum i-aș fi retezat viața scurt și fără anestezie. Dar e ridicol. Eu continui să cred că n-am făcut altceva decât că i-am redat lucrul ăla care credea ea că noi i l-am fi luat. Orice nume ar fi avut, sau orice formă.

Totuși, faptul că a plecat cu tata a fost atât de neașteptat, că m-a făcut să nu mai înțeleg nimic. Îl iubește la urma urmei, nu-l iubește? Ce vrea de fapt? Ce e în mintea ei? E ceva? A reprodus același scenariu de acum paisprezece ani, când a fost dezamăgită în dragoste și apoi s-a măritat cu tata? E tata răspunsul la toate? Este el ceasornicarul ăsta minuțios care poate repara inimi?!

Aș vrea să cred despre tatăl meu că este așa de generos!

Tot comportamentul ei m-a determinat din totdeauna să cred că tata a luat-o cu japca și n-a mai putut scăpa niciodată din sclavie, iar eu și Mihnea am înrăutățit mereu lucrurile strângându-i marginile fustei cu pumnii noștri mici. Dar cred că nu știu nimic despre ea. Că a dus mereu viața asta tainică despre care n-am știut niciodată nimic. Doar am crezut că știu. Că doar așa ne place să ne imaginăm, că le știm pe toate, dar de fapt viața este infinit mai bogată decât mințile noastre pot să cuprindă. Viața e nesfârșită, surprinzătoare și absolut nimic nu poate fi prevăzut, deși pare atât de previzibil. Dar nu putem ști ce gândesc sau simt alții, asta e clar. Și nu vom putea niciodată. Mințile altora sunt așa o combinație particulară de materie cenușie, încât nu vom putea reproduce emoțiile lor în nici-un laborator al propriilor noastre minți. Ca eu aici, în încercarea mea eșuată de a o evoca pe mama, care de fapt n-ar putea fi cuprinsă nici în toate cuvintele din lume rostite deodată, reușind mereu să scape intactă printre rânduri, eschivându-se alunecoasă de la orice definiție rațională. Mi-a devenit clar că în ea s-au petrecut lucruri care s-au nuanțat la infinit în simfonii teribile, rămase neînregistrate pe nicăieri, pierdute în neantul cotidian. Tot ceea ce a existat în mama poate fi asemuit unei perle închise într-o scoică pe fundul unei mări neexplorate. Știu, comparația poate părea cam siropoasă, iar când zic „perlă“, cineva s-ar putea gândi imediat la ceva foarte mic, minuscul. Ei nu, când vorbesc despre brusca mea revelație în privința mamei, vorbesc

din perspectiva unui gândac submarin, a unui organism microscopic, a unei celule. Și această imensitate pe care o presimt, mă sperie.

80. Imediat ce au plecat, m-am dus în pod și am început să sar pe *trampolin*. Când mă izbeam cu capul în tavan, puteam în același timp să zăresc pe fereastra în pantă o bucată din fereastra aceea în fața căreia un alb gras executase deunăzi un dans în stilul negrilor. Am așteptat, sărind fără încetare, să apară din nou, pentru că am simțit că e singurul meu prieten, că avem o legătură reală unul cu celălalt, reală și indestructibilă. Am așteptat să apară și să-și execute micul său dans pentru mine. Dar nu a apărut. Poate nu a avut în dimineața aia chef de spectacol, sau poate fusese și el ocupat să ucidă pe cineva.

81. De ce au plecat?! Tata mi-a mai spus ceva înainte de a pleca, mi-a spus că mama nu mai poate rămâne aici, e mult prea dureros pentru ea. Vedeți cum stă treaba, mama e ființa asta așa sensibilă care trebuie protejată mereu. Ha, ha, haaa...

82. Mă întreb dacă toată lumea are o viață așa complicată ca a mea. Știți cum e, din afară, lumea pare un loc așa liniștit și pașnic, și ai senzația că numai ție îți merge rău. Că toți ceilalți sunt mult mai fericiți și că le merge cu mult mai bine. Că se distrează și se bucură de viață *fără tine*. Dar adevărul este că n-ai cum să știi ce se întâmplă acolo, *afară*, în lumea din spatele zidurilor între care trăiești tu. Așa că aștept un răspuns complet la asta. Serios, ce se mai întâmplă prin lume? Ce s-a mai întâmplat în timp ce eu stăteam așezat pe pieptul fratelui meu încercând să ghicesc dacă mai respiră sau nu? Voi sta cuminte aici până voi primi

răspunsul. N-o să mă mișc. Promit. Nimeni n-o să mă poată face să plec, pentru că îmi doresc acest răspuns cu durere. Mă mai întreb și dacă totul a pornit de la un mic amănunt care n-a mers bine, ceea ce a dus încetul cu încetul la dezastru. Ca într-o mașinărie în care o mică și insignifiantă roțiță a început să funcționeze aberant până a dus la dezastrul total. Ca în cancer, când câteva celule vor opri până la urmă întreg organismul. Este așa? Pentru că eu am senzația că este exact acest caz. Doar că nu sunt capabil să identific cu exactitate acea roțiță, ori, altfel spus, locul de unde cancerul a început să se extindă.

83. De ce au dispărut fără urmă și nimeni nu-i găsește?! Ăsta-i un gând și mai tulburător. Mai nou au lansat încă o ipoteză, pe care de asemenea eu n-o cred adevărată, cum că ar fi victimele unui accident de circulație a căror identitate nu o pot stabili. Sunt aproape convinși că ar fi vorba despre ei, pentru că mașina noastră este în portbagaj, mașina mamei s-ar putea să fie vândută, iar una din mașinile făcute terci pe *autobahn* era un taxi care se îndrepta spre aeroport. Dar nu cred deloc. Se înșeală amarnic, ăsta nu este un sfârșit potrivit pentru mama și tata. Oriunde ar fi acum, tocmai o iau de la capăt, încercând din răspuțuri să mă uitate, așa cum au încercat și când erau aici. E doar o manevră menită să inducă pe toată lumea în eroare, mai ales pe mine, să nu cumva să-i caut. E atât de ușor în ziua de azi să-ți pierzi urma, n-ați văzut în filme?! Așa și cu părinții mei. Și-au schimbat țara, și-au schimbat identitățile, iar acum duc vieți sub acoperire, asemeni unor spioni, râzând pe ascuns de toți cei care îi iau în serios. Doar a devenit clar deja că părinții mei pot fi foarte

șmecheri când vor. Te pot face să crezi toate lucrurile astea, apoi să-ți taie macaroana când ți-e lumea mai dragă. „Ce-ai crezut?! Că vom fi pentru totdeauna lângă tine?! Că te vom susține mereu?! Că dragostea noastră e necondiționată?! He, he, heeee... Greșit băiete. Nimic nu e cum crezi tu. Nici noi nu suntem cine îți imaginezi tu că suntem. Iar legătura dintre noi nu este indestructibilă. Este doar ceva extrem de delicat, care poate fi cu ușurință schimbat de orice chestie apărută în drum. Nimic nu e solid pe lumea asta. Te bazai pe cuvântul *solid*?! Te bazai pe cuvântul *durabil*?! Te bazai pe cuvântul *dragoste*?!”

84. A, și apropo, în camera mea am găsit totuși un bilet de adio de la mama. Când plecase de una singură prima oară, spre destinația sa necunoscută, chiar dacă mă ignorase trecând de pragul ușii fără să-mi facă onoarea cu o privire, a făcut asta aparent doar din timiditate, fiindu-i frică să nu-și găsească cuvintele potrivite ori că nu m-ar putea privi în ochi. Dar îmi lăsase o explicație scrisă, pe care probabil o pregătise cu mai multă vreme în urmă, cântărind bine fiecare cuvânt. Scria așa: „Dragul meu Victor, sau Verdi, dacă vrei cu adevărat să-ți spun Verdi, pot să fac și asta. Probabil că vei crede că plec pentru că nu te mai iubesc. Fals. Plec tocmai pentru că te iubesc. Când vei fi mai mare, vei înțelege. Îmi pare rău pentru tot. Cu dragoste, Silvia“. Personal aș fi preferat să semneze „mama ta care te va iubi întotdeauna“, dar ea n-a considerat la fel. Punându-și numele la sfârșit, a pus și mai mare distanță între noi. Acel „Silvia“ m-a secat pur și simplu. A fost lovitura finală.

85. Deci, cum aş putea explica totul acestor oameni care mă țin prizonier aici, încercând să stoarcă de la mine tot ceea ce ştiu, cum aş putea să dau toată această uriaşă cantitate de informaţii fără să ştirbesc adevărul, făcându-i în acelaşi timp să înţeleagă ceea ce a simţit fiecare din noi?!

Cum aş putea?!

Şi am să răspund tot eu. N-aş putea. E prea mult de explicat, e prea mult de povestit, iar ei vor interveni mereu în poveste, cu concluzii atât de eronate şi cu artificii psihologice învăţate de prin cărţi care n-au nici o legătură cu noi. Cu viaţa noastră de zi cu zi, cu mama şi visurile ei permanente, care a încercat în cel mai nefericit mod cu putinţă să iasă din izolarea ei sinucigaşă. Nici o legătură cu tata, sau cu Mihnea. Ei nu i-au cunoscut pe niciunul şi cu atât mai puţin mă vor cunoaşte pe mine. Nu-mi amintesc ca vreunul din ei să fi sunat la uşa noastră, să ne invite la vreo petrecere, sau să fi încercat să ne cunoască înainte ca toate aceste lucruri teribile să se fi întâmplat. Acum suntem doar un caz pe care ei sunt plătiţi să-l rezolve, de-aia sunt dintr-o dată atât de interesaţi de noi, de ceea ce făceam şi de modul în care ne-am dus viaţa. În alte condiţii am fi doar nişte oameni pe lângă care ar trece fără să-i bage de seamă. Am fi doar nişte străini, străinii care s-au aciuat vizavi, care nu vorbesc foarte bine *deutsch*, şi care se poartă mereu stângaci dacă li te adresezi.

Heeee, mai aude cineva melodia asta?! Ascultaţi cu atenţie! Este o piesă molcomă, cântată uşor nazal, fundal ideal pentru un apus de soare incendiar în august, despre cum

dragostea este un vis îngrozitor de gol, pustiu și găurit. Și nu știu dacă nu cumva cântărețul nu o face intenționat, dar de multe ori falsează. O fi vreun nou stil pe care eu nu-l cunosc. Dar acum, o să închid fereastra. O fi august, dar mie mi-e îngrozitor, îngrozitor, îngrozitor de frig.

sfârșit